

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994

Nr. 4

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

13 DECEMBER 1993

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 76,3 en 4)	
L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen	107
N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting	108
T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden	117
H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	119
L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	122
J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming	128
L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden . . .	129
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 76,5)	
L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen	129
T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden	132
H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	137
L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	139
J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming	140
W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin	140
II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 76,5)	
L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen	142
T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden	142
H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	145
L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	146
J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming	147
W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin	148
REGISTER	150

1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 76, 3 en 4)

L. VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN ECONOMIE, KMO, WETENSCHAPSBELEID, ENERGIE EN EXTERNE BETREKKINGEN

Vraag nr. 9 van 9 november 1993 van de heer L. STANDAERT

Vlaanderen 2002 — Opmerkingen Rekenhof

Na heel veel politieke heisa — met de nodige wellenietes-spelletjes tussen meerderheid en oppositie — omtrent het toekennen van de promotie-campagne 'Vlaanderen 2002' blijkt nu ook dat het Rekenhof twijfels heeft omtrent de dubieuze praktijken rond de toekenning. Spijts de argumentatie van de minister in een schrijven van 22 maart 1993 blijft het Rekenhof bij haar standpunt "de mededinging werd niet gerespecteerd en de gelijkheid van de inschrijvers is geschonden."

Dit werd in een schrijven van 30 april 1993 aan de minister overgemaakt. In een alleenstaande paragraaf (150e Boek van het Rekenhof blz. 78) maakt het Rekenhof de droge opmerking: "De minister heeft op deze brief nog niet gereageerd."

Heeft u ondertussen de tijd gehad om de brief op te stellen en zo ja, mag ik de inhoud ervan kennen?

Antwoord

Mijn antwoord aan het Rekenhof werd op 5 oktober 1993 verstuurd. De opmerking van het Rekenhof dat ik op 19 oktober 1993 nog niet op zijn brief zou hebben gereageerd, is dus niet correct.

In mijn antwoord aan het Rekenhof heb ik gesteld dat ik mij niet akkoord kon verklaren met het standpunt als zou de gelijkheid van de inschrijvers zijn geschonden. Hiervoor heb ik verwezen naar mijn brief van 22 maart 1993 aan het Rekenhof waarin ik reeds had aangegeven dat de Inspectie van Financiën heeft ingestemd met de voorgestelde procedure aangezien het belangrijkste principe van de wet op de overheidsopdrachten, namelijk een beroep doen op de mededinging, werd nagekomen.

Ik ben tevens van oordeel dat de reglementering op de overheidsopdrachten werd nageleefd aangezien de dringende noodzaak werd aanvaard door de Vlaamse regering.

Deze dringende noodzaak lag tevens aan de basis van de wijziging van de gunningsprocedure. Het respecteren van de vooropgestelde uitvoeringstermijn was im-

mers enkel mogelijk via de procedure van de onderhandse overeenkomst.

Vraag nr. 11 van 12 november 1993 van de heer L. BARBE

Werkgroep CO₂-Reductieplan - Achterstand

Tijdens de bespreking van de begroting 1994 verklaarde de federale minister van verkeerswezen dat hij in het kader van de werkgroep CO₂-Vervoer in april aan alle betrokken besturen een vragenlijst toestuurde, en dat in augustus het laatste stuk binnen kwam, "dat van het Vlaams gewest" (zie verslag commissie Begroting, Kamer van Volksvertegenwoordigers, stuk 1178/5, blz. 411). De achterstand inzake de activiteiten van deze toch zeer belangrijke werkgroep CO₂-Vervoer zou dus onder andere te wijten zijn aan de houding van het Vlaams Gewest, dit terwijl de Vlaamse regering stevast beweert aandacht te hebben voor het CO₂-probleem en het leefmilieu in het algemeen.

Hoe verklaart de minister dat het zo lang geduurd heeft eer het Vlaams gewest de vragenlijst van de federale minister van verkeerswezen heeft beantwoord?

Antwoord

Het antwoord op de bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting en de Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming.

Vraag nr. 12 van 23 november 1993 van de heer G. ANNEMANS

Gimvindus - Controle door het Vlaamse Gewest

In zijn 150ste boek uit het Rekenhof zijn bekommernis met betrekking tot de teloorgang van de politieke controle van het Vlaamse Gewest op Gimvindus.

Daarenboven is er als gevolg van een recente herschikking, waarbij het beleid inzake de vroegere nationale sectoren is overgeheveld naar Gimvindus, een serieuze afname van de overheidscontrole op belangrijke geldoverdrachten.

Welke maatregelen heeft de minister-president reeds genomen opdat Gimvindus terug degelijk zou kunnen gecontroleerd worden door het Vlaamse Gewest?

Antwoord

Op 30 september 1993 heb ik aan de Vlaamse Raad mijn standpunt meegedeeld over de toekomst van de GIMV, Gimvindus, VMH, KS en LIM.

Tijdens deze uiteenzetting heb ik duidelijk onderstreept dat de controle op Gimvindus in de toekomst zal worden verbeterd. Dit niet enkel om de belangen van de aandeelhouder, met name het Vlaamse Gewest, te waarborgen maar tevens om de goede werking van de instelling zelf te bevorderen.

Deze verbetering van de controle zal verschillende aspecten omvatten.

Naast de door de vennootschapswetgeving voorgeschreven externe controle door erkende bedrijfsrevisoren, zal de interne controle voort worden uitgebouwd. Deze interne controle zal plaatsvinden onder de verantwoordelijkheid van de nieuw aan te stellen raad van bestuur.

De raad van bestuur zal tevens worden opgedragen om jaarlijks verslag uit te brengen over de uitvoering van het beheerscontract dat de Vlaamse regering met Gimvindus zal afsluiten. Dit verslag zal tevens aan de Vlaamse Raad worden meegedeeld die hierover een aanbeveling aan de Vlaamse regering kan formuleren.

Het Rekenhof zal op regelmatige tijdstippen een aangepaste controle inzake de legaliteit van de verrichtingen kunnen uitvoeren.

Tenslotte zal de Vlaamse regering voor Gimvindus een full-time regeringscommissaris aanduiden.

De Vlaamse regering zal vóór 31 december 1993 de raad van bestuur van Gimvindus aanstellen. Op dat moment zal concreet uitvoering kunnen worden gegeven aan de invoering van deze verbeterde controle op Gimvindus.

Vraag nr. 15
van 26 november 1993
van de heer J. DE MEYER

Europese nitraatrichtlijn — Aanduiding van kwetsbare zones

Volgens de Europese nitraatrichtlijn (richtlijn van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water, tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen — 91/676/EEG) dienen binnen een periode van 2 jaar na de kennisgeving van deze richtlijn de lidstaten kwetsbare zones aan te duiden. Voor de kwetsbare zones moeten de lidstaten binnen de 2 jaar na de eerste aanduiding actieprogramma's op te stellen. Ten einde voor alle waters een algemeen beschermingsniveau te bieden tegen verontreiniging, moeten de lidstaten binnen de 2 jaar na de kennisgeving van deze richtlijn een code of codes van goede landbouwpraktijken opstellen. De landbouwers kunnen deze codes op vrijwillige basis toepassen.

Graag had ik van de Vlaamse minister bevoegd voor landbouw vernomen of deze kwetsbare zones in Vlaanderen in het kader van de Europese nitraatrichtlijn reeds werden aangeduid ?

Zo ja, wanneer ? Door wie ? Op basis van welke criteria ? Wat was de inbreng ter zake van de Vlaamse minister bevoegd voor landbouw ?

Zo neen, wanneer zal de afbakening gebeuren ? Door wie ? Op basis van welke criteria ? Welk standpunt heeft de Vlaamse minister bevoegd voor landbouw ter zake ?

Graag had ik van de minister-president vernomen of in deze aangelegenheid het door de Sint-Michielswetten voorgeschreven overleg tussen de gewesten en de

federale minister van Landbouw heeft plaatsgehad of zal plaats hebben, daar het maatregelen betreft die een weerslag hebben op het landbouwbeleid.

Antwoord

Het antwoord op de bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting.

N. DE BATSELIER

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE
VLAAMSE REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN LEEFMILIEU EN
HUISVESTING

Vraag nr. 6
van 26 oktober 1993
van de heer L. BARBE

Slachthuis van Sint-Lievenshoutem - Maatregelen

In 1990 verkreeg het slachthuis Fonck-Dehenning in Bavegem (Sint-Lievenshoutem) een vergunning voor uitbreiding van een oppervlakte van 94 percent. Er werd echter een totaal nieuw slachthuis gebouwd wat neerkwam op een schaalvergroting van ongeveer 800 percent. Na de bouwwerken werd een nieuwe exploitatievergunning aangevraagd. Er werd niet op een beslissing van de bestendige deputatie gewacht en in juni 1990 werd het nieuwe slachthuis in gebruik genomen. Op 4 juli 1991 weigerde de deputatie een exploitatievergunning af te leveren omdat het slachthuis noch planologisch, noch milieu-hygiënisch verenigbaar is met de omgeving. Het bedrijf ging in beroep bij de minister voor leefmilieu. Het slachthuis zette zijn onwettelijke en hinderlijke activiteiten onverminderd voort. Bij ministerieel besluit van 16 juni 1993 werd het beroep van het bedrijf niet aanvaard en de vergunning dus geweigerd. Het bedrijf werkt echter onverminderd voort.

Krachtens artikel 65, paragraaf 1 kan zowel de burgemeester als de milieu-inspectie het bedrijf sluiten. De burgemeester stelde reeds vroeger dit niet te doen en herhaalde dit ondertussen, ook in het openbaar. De milieu-inspectie trad tot nu toe ook niet op.

Eind oktober werd een nieuwe episode in dit dossier ingeluid. Het bedrijf diende een aanvraag voor een milieuvergunning in. Blijkbaar speculeert men op de toepassing van de dienstnota van de milieu-inspectie die stelt dat men niet optreedt tijdens de duur van de behandeling van een aanvraag. Dat zou in dit geval betekenen dat het bedrijf **nog** maar eens een klein jaar zou kunnen werken zonder vergunning. Het is volgens mij al te gemakkelijk dat een bedrijf dat zonder vergunning werkt aan sluiting ontsnapt door telkens weer een nieuwe vergunningsaanvraag in te dienen. Op die manier wordt een gedoogbeleid gecreëerd, wat fundamenteel in tegenspraak is met de artikels 5 en 65 van Vlarem en de rechtsbescherming van derden totaal ondergraaft.

1. Waarom heeft de milieu-inspectie dit bedrijf nog niet gesloten ?
2. Welke maatregelen heeft de minister genomen om aan deze onwettelijke toestanden een einde te maken ?
3. Volstaat het dan dat voor een vergunningsplichtige inrichting die zonder vergunning wordt geëxploiteerd een milieuvergunningaanvraag wordt ingediend om aan sluiting te ontkomen ?

Antwoord

Het bestuur Milieu-Inspectie ontving het ministerieel weigeringsbesluit op 10 september 1993. Op 15 oktober 1993 is door het bestuur Milieu-inspectie vastgesteld dat, niettegenstaande deze weigering, de exploitatie voortgaat. Ter zake werd proces-verbaal van overtreding nr. BMI/OV/PV/93/976/RC opgesteld. De burgemeester van Sint-Lievens-Houtem werd, gelet op de bevoegdheid hem verleend bij artikel 65, paragraaf 1 van het Vlarem, op 20 oktober 1993 aangeschreven ten einde hem toe te laten alle passende maatregelen te nemen die bepaald zijn in voormeld artikel.

Op 16 november 1993 werd bij herhaling proces-verbaal van overtreding nr. BMI/OV/PV/93/990/PVG-RC opgesteld wegens onwettige exploitatie.

Vermits de burgemeester niet wenst op te treden werd door de toezichtshoudende ambtenaren van het bestuur Milieu-inspectie overeenkomstig artikel 65, paragraaf 4 van het Vlarem 1 mondeling en ter plaatse bevolen om uiterlijk tegen 1 december 1993 alle productieactiviteiten te stoppen en uiterlijk tegen 31 december 1993 alle produkten, materialen en stoffen die aan bederf onderhevig zijn te verwijderen uit de bedrijfsgebouwen en van de bedrijfsterreinen.

Uit deze actie van de milieu-inspectie blijkt duidelijk dat het indienen van een nieuwe milieuvergunningaanvraag geen invloed heeft op de uitvaardiging van dwangmaatregelen. Er wordt bijgevolg geen gedoogbeleid gecreëerd.

Vraag nr. 7
van 26 oktober 1993
van de heer L. BARBE

Handhaving Vlarem en arrest Funtastic – Standpunt Raad van State

De handhaving van Vlarem blijft voor juridische problemen zorgen. Artikel 5, paragraaf 1 van Vlarem 1 luidt als volgt : “Niemand mag zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse, exploiteren of veranderen.” Artikel 65, paragraaf 1, eerste lid van Vlarem 1 luidt als volgt : “Wanneer de burgemeester vaststelt dat een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd, kan deze ambtshalve of op voorstel van de in artikel 58 bedoelde ambtenaren, mondeling en ter plaatse de stopzetting bevelen van de activiteiten, de toestellen verzegeled en de onmiddellijke sluiting van de inrichting opleggen. ”

Het arrest Funtastic, nr. 42.524 van 1 april 1993 van de Raad van State, inzake de vraag tot schorsing van het dwangbevel van een burgemeester om de exploitatie van een inrichting stop te zetten, bevat in deze materie 2 belangrijke overwegingen :

“(.) dat de verwerende partij op grond van artikel 65, paragraaf 1, eerste lid, de gewraakte dwangmaatregel dan ook kon en zelfs moest nemen” ;

“dat de verwerende partij op grond van het eerder aangehaalde artikel 65, paragraaf 1, eerste lid van het Vlarem 1 er dan ook toe gehouden was de bestaande dwangmaatregel te treffen”.

Volgens de Raad van State moet dus een burgemeester een vergunningsplichtige inrichting die zonder vergunning wordt geëxploiteerd sluiten en is er geen beoordelingsvrijheid (want dat zou een gedoogbeleid impliceren wat niet voorzien is in Vlarem).

1. Deelt de minister de mening van de Raad van State dat een burgemeester een vergunningsplichtige inrichting die zonder milieuvergunning wordt geëxploiteerd moet sluiten ?
- 2 Heeft dat tot gevolg dat burgemeesters die niet overgaan tot sluiting van een vergunningsplichtige inrichting die zonder milieuvergunning wordt geëxploiteerd juridisch verantwoordelijk kunnen worden gesteld wegens verzuim als derden schade ondervinden van de exploitatie ?

Antwoord

Artikel 65, paragraaf 1 van titel 1 van het Vlarem bepaalt inderdaad dat de burgemeester, wanneer hij vaststelt dat een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd, de onmiddellijke sluiting van de inrichting “kan” opleggen. Deze bepalingen stellen duidelijk dat de burgemeester deze dwangmaatregelen “kan”, en dus niet “moet”, opleggen. Deze bepalingen stemmen volkomen overeen met hetgeen ter zake door de decreetgever werd beslist. Artikel 31, paragraaf 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning vermeldt immers eveneens bewust : “kan . . . de onmiddellijke sluiting van de inrichting opleggen, wanneer hij vaststelt dat een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd”.

Uit voormelde decretale bepalingen kan afgeleid worden dat het de bedoeling van de decreetgever was de burgemeester inderdaad een zekere beoordelingsvrijheid te geven, met betrekking tot het al of niet treffen van bedoelde dwangmaatregel. Dit betekent dat elke situatie op dit vlak individueel dient te worden beoordeeld.

Wat het door het lid geciteerde arrest nr. 42.524 van 1 april 1993 betreft, is het in dat licht dan ook belangrijk de zaak waarover het gaat nader te verduidelijken. Vooreerst betreft het een geval waarbij de burgemeester de exploitant opdracht heeft gegeven de exploitatie van een lunapark met 75 speelautomaten stop te zetten. Deze opdracht werd gegeven nadat het college van burgemeester en schepenen bedoelde milieuvergunning in eerste aanleg had geweigerd en voor er uitspraak was gedaan over het beroep dat door de

exploitant tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad was ingediend. Verder is de beslissing van de burgemeester, waarbij hij de opdracht tot stopzetting geeft, daarenboven gemotiveerd door het feit dat evenmin voldaan werd aan het gemeentelijke politiereglement.

Tenslotte gaat het om de vordering door bedoelde exploitant van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de burgemeester houdende verlenen aan de opdracht tot stopzetting van de niet-vergunde exploitatie.

Met haar arrest nr. 42.524 van 1 april 1993 verwerpt de Raad van State deze vordering tot schorsing. Terecht merkt het lid op dat de Raad van State in het beschouwde geval stelt dat "de verwerende partij . . . de gewraakte dwangmaatregel dan ook kon en zelfs moest nemen".

Uit de motivatie van het arrest van de Raad van State blijkt evenwel niet waarop deze stelling is gebaseerd. Aangezien het hier slechts om een arrest gaat in een schorsingsprocedure lijkt het mij voorbarig hieruit thans conclusies te trekken. Uit het arrest ten gronde zal moeten blijken in welke mate de Raad van State haar stelling al dan niet handhaaft en bijkomend motiveert.

Er kan geen algemeen antwoord worden gegeven wat de aansprakelijkheid van burgemeesters betreft voor eventuele schadelijke ingevolge het niet overgaan tot sluiting van vergunningsplichtige inrichtingen die zonder milieuvergunning worden geëxploiteerd. Ook hier dient elke situatie individueel te worden beoordeeld.

Vraag nr. 8
van 28 oktober 1993
van de heer G. VANLEENHOVE

Grondwaterbeheer – Toezicht

Naar verluidt zijn de ambtenaren belast met het toezicht inzake grondwaterbeheer, zoals bedoeld in artikel 11 van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer en haar uitvoeringsbesluit van 27 maart 1985 nog steeds de ambtenaren van het vroeger Arol, inmiddels Arohm geworden. Arohm heeft nochtans geen inspectiebevoegdheid.

In tegenstelling tot andere milieuwetgevingen is de toezichtstaak inzake grondwaterbeheer aldus niet overgedragen aan de in 1990 opgerichte milieu-inspectie. Die heeft nochtans het bijzondere voordeel dat zij kan optreden wanneer de burgemeester dat niet doet. Met andere woorden inzake grondwaterbeheer hangt alle toezicht af van de verantwoordelijkheidszin van de burgemeester, met de eventuele gevolgen vandien.

1. Wie is thans belast met het toezicht inzake grondwaterbeheer ?
2. Waarom werd het toezicht in 1990 niet overgedragen aan de milieu-inspectie ?
3. Overweegt de minister om deze toezichtstaak over te dragen aan de milieu-inspectie ?

Antwoord

1. In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de vraagstelling van het lid niet helemaal correct is. Het is niet zo dat de bevoegdheden van de vroegere Arol integraal zijn overgegaan naar Arohm.

Arol stond voor de administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu en omvatte 4 besturen, namelijk :

- bestuur Ruimtelijke Ordening
- bestuur Monumenten- en Landschapszorg
- bestuur Leefmilieu
- bestuur Landinrichting

De eerste twee besturen zijn overgegaan naar Arohm (samen met de vroegere administratie Huisvesting). De laatste twee besturen zijn overgegaan naar Aminoal (administratie Milieu, Natuur en Landinrichting).

De administratie Milieu, Natuur en Landinrichting (Aminoal) neemt dus de taken van de administratie Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (Arol) over wat de materie leefmilieu betreft en de toezichtsbevoegdheid gaat naar het bestuur Milieu-inspectie van de administratie Milieu, Natuur en Landinrichting (Aminoal) .

In het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake grondwaterbeheer, kent artikel 11 het toezicht toe aan de ambtenaren daartoe aangewezen door de Vlaamse Executieve.

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 22 maart 1984 stelde naast de toenmalige administratie Economie en Werkgelegenheid de toenmalige administratie Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (Arol) bevoegd voor het opsporen van overtredingen op het decreet van 24 januari 1984.

Het decreet van 12 december 1990 betreffende het bestuurlijk beleid wijst uitdrukkelijk de bevoegdheid inzake vergunningen en inspectie, zonder die inspectie te beperken tot de vergunningen, toe aan de ambtenaren van het Vlaamse Gewest.

De organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap heeft voorzien in de vorming van een bestuur Milieu-inspectie als deel van de administratie Milieu, Natuur- en Landinrichting (Aminoal) en gezien het de bedoeling was een onafhankelijk bestuur te creëren, onder andere om belangenvermenging te vermijden, kan men er van uitgaan dat het bestuur Milieu-inspectie en geen ander bevoegd is, tenzij uitdrukkelijk anders vermeld.

2. In uitvoering van het besluit van 22 maart 1984 heeft de directeur-generaal, voor zover nodig, bij besluit nogmaals expliciet het bestuur Milieu-inspectie gemachtigd om op te treden in uitvoering van het decreet van 24 januari 1984 en zijn uitvoeringsbesluiten. Tenslotte worden sommige ambtenaren van het bestuur Algemeen Milieubeleid belast met toezichtstaken.

Vraag nr. 10
van 29 oktober 1993
van de heer R. WIERINCKX

Hinderlijke inrichtingen – Probleem van verplaatsbare installaties

Het Vlaamse milieurecht biedt de mogelijkheid om geluidshinderlijke inrichtingen op privé-domein te verbieden of aan banden te leggen. Er blijft een fundamenteel probleem bestaan met verplaatsbare installaties, zoals voertuigen, vrachtwagens, autobussen, autocars, aanhangwagens, frigowagens en dergelijke, wanneer deze worden geplaatst in bijvoorbeeld woongebieden, en dit op de openbare weg.

Daartegen kan de gemeentelijke overheid weinig ondernemen. Gemeentelijke reglementen kunnen geluidshinder verbieden tijdens de periode van 22 uur tot 8 uur en op zon- en feestdagen. Deze reglementen zijn heel moeilijk uit te voeren omdat meestal bij de vaststelling de overtreding al opgehouden is. Buiten deze gemeentelijke reglementen blijken er geen andere middelen voorhanden te zijn om tegen deze storende inrichtingen op te treden.

Op basis van Vlarem II, hoofdstuk XIX-Gassen, artikel 401, paragraaf 9, derde lid kan worden ingeroepen dat : “de nodige maatregelen dienen getroffen om de buurt niet te hinderen door geluid en trillingen veroorzaakt door . . . 3° het warmdraaien van motoren of de werking van koelinstallaties op geparkeerde voertuigen ; hiertoe dient inzonderheid, tussen een niet in een gesloten lokaal ingerichte parkeerplaats en elke naburige woning, een ruimtelijke scheiding te bestaan van tenminste 50 meter ; andere maatregelen die gelijkwaardige waarborgen om de buurt te vrijwaren van geluids- en trillingshinder bieden, zijn eveneens toegelaten”.

De bovengenoemde voertuigen vallen onder dit artikel, op voorwaarde dat ze zich op een privé-terrein bevinden. In dat geval hebben de burgemeester of de commissaris van politie de bevoegdheid om op te treden tegen eventuele overtreders. De diensten van Aminal hebben eveneens deze bevoegdheid.

Ik vestig nu vooral de aandacht op het feit dat Vlarem II de hinderlijke inrichtingen betreft die zich op privé-terrein bevinden. Het bovengenoemde artikel 401 geeft bijgevolg geen uitsluitel over “het warmdraaien van motoren of de werking van koelinstallaties op geparkeerde voertuigen” op de openbare weg. In de wetgeving betreffende de openbare weg (wegcode) is bovendien alleen een technische vereiste opgenomen, wat de voertuigen betreft die zich op de openbare weg bevinden.

Op welke grond van milieurecht kan een gemeente optreden tegen hinderlijke inrichtingen zoals voertuigen en koelinstallaties op voertuigen, wanneer deze op de openbare weg staan ?

Wat is de draagwijdte van een reglement betreffende de geluids- en trillingshinder van verplaatsbare inrichtingen (voertuigen) indien dit ontweken kan worden door de inrichting te verplaatsen naar de openbare weg ?

Antwoord

Terecht merkt het lid op dat het toepassingsgebied van de Vlaremreglementering zich inderdaad niet uitstrekt tot voertuigen die zich op de openbare weg bevinden. Deze voertuigen maken wel het voorwerp uit van de door de federale overheid vastgestelde produktnormen die onder meer ook betrekking hebben op de beperking van de milieuhinder, in casu geluidshinder veroorzaakt door deze voertuigen.

De reglementering inzake verkeer, met inbegrip van het parkeren van voertuigen op de openbare weg alsmede de uitvaardiging van gemeentelijke politiereglementen, zijn aangelegenheden die ressorteren onder de bevoegdheid van de heer J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming en de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden.

Vraag nr. 11
van 4 november 1993
van de heer W. DE VliegHERE

Industriezone Ternat – Schending natuurgebied

De industriezone van Ternat grenst aan zijn oostelijke zijde aan de natuurzone van de Nieuwvermolenbeek en de aangrenzende boszone. Verschillende gevallen werden mij gesignaleerd waarbij door bouwwerken of ophogingen dit natuurgebied werd geschonden.

- Het bedrijf Proferim zou hebben gebouwd tot in de boszone, en daartoe ophogingen hebben verricht met ondermeer bouwafval en mogelijk huishoudelijk afval. Onlangs zouden funderingsbepalingen zijn geplaatst, nagenoeg op de grens van de boszone en zelfs binnen die zone.
- Het bedrijf Le Coq Sportif heeft in de natuurzone na ophoging een naar verluidt niet-vergunde parking aangelegd en verhard.
- Bij het aanleggen van de Industrieweg is op het terrein van Nisa, in de natuurzone, een betoncentrale gebouwd en nadien niet afgebroken.
- In de natuurzone zelf is grond gestort tussen de aangeplante bomen die sindsdien afgestorven en gekapt zijn.

Voor elk van die werken heb ik volgende vragen.

1. Is er een vergunning voor uitgereikt, zijn de eventuele vergunningen regelmatig ?
2. Welke stappen zijn gedaan om een einde te maken aan de eventuele misbruiken ?

Antwoord

Voor bouwwerken of ophogingen is een bouwvergunning vereist. Dat behoort tot de bevoegdheid van mijn collega, bevoegd voor ruimtelijke ordening, de heer T. Kelchtermans.

Voor deze werken is daarenboven een vegetatievergunning nodig voor zover zij een welbepaalde vegetatie en of lijn- en puntvormige elementen wijzigen. Een dergelijke vergunning is niet aangevraagd.

Ik zal mijn diensten bevoegd voor het natuurbehoud, het bosbeheer en de milieuhygiëne opdracht geven een onderzoek in te stellen en eventuele overtredingen te verbaliseren.

**Vraag nr. 12
van 4 november 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH**

Arrondissement Halle- Vilvoorde – Erkenning natuurreservaten

1. Welke gebieden in het arrondissement Halle-Vilvoorde zijn als natuurreservaat te kwalificeren, eventueel erkend of beschermd geworden (naam, ligging, oppervlakte, eigenaar, gebruik) ?
2. Welke natuurreservaten worden beheerd door welke privé-verenigingen, respectievelijk door de staat of welk ander openbaar bestuur of instellingen ?
3. Welke zijn, reëel of geschat, de kosten voor onderhoud en beheer van deze gebieden ?
4. Welke gebieden zijn eventueel in procedure van erkenning of bescherming als natuurreservaat ?
5. Welke criteria gelden effectief bij erkenning ?

Antwoord

1. + 2. Is als natuurreservaat aangewezen in het arrondissement Halle-Vilvoorde.

Naam	Opper-	Gemeente	Eigenaar	Beheerder
		vlakte		
De buling	3,8900 ha	Dworp	Vlaams Gewest	Vlaams Gewest

In dat arrondissement zijn geen andere natuurreservaten.

De vereniging Natuurreservaten V.Z.W. beheert in dat arrondissement de volgende vrije reservaten : Begijnenborrebos in Dilbeek, Oude Zuun in Sint-Pieters-Leeuw, Droogveld in Zellik, Markvallei in Galmaarden.

3. De arbeids- en investeringsuitgaven kunnen, naargelang de beheersvorm, gecijferd worden op 4 à 6.000 frank/hectare/jaar.
4. Geen.
5. De erkenning van een privé-natuurreservaat gebeurt overeenkomstig de wet van 12 juli 1973 op het Natuurbehoud (artikel 6, 8, 18, 19, 33, 42 en 43) en het koninklijk besluit van 3 februari 1981 tot regeling voor het Vlaamse Gewest, van de erkenning en de subsidiëring van natuurreservaten. De aanwijziging als Staatsnatuurreservaat gebeurt overeenkomstig de wet op het natuurbehoud van 12 juli

1973 (artikelen 6, 9, 33, 42 en 43). Voor beide zijn de adviezen van de Vlaamse Hoge Raad voor het Natuurbehoud, de Sociaal-Economische Raad voor Vlaanderen en de bestendige deputatie van de provincieraad, na de gemeente van ligging te hebben gehoord, vereist.

Als criterium geldt dat het gebieden betreft die van belang zijn voor de bescherming van de flora, van de fauna, van de ecologische milieus en van de natuurlijke leefruimte (artikel 6 van 12 juli 1973).

Het koninklijk besluit van 3 februari 1983 legt een aantal erkenningscriteria vast betreffende het terrein, de bezetter van het terrein, het beheer en de bewaking (artikel 2).

**Vraag nr. 13
van 9 november 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN**

Oude stortplaatsen en verlaten industrieterreinen – Voorzorgsmaatregelen

Naar verluidt zou uit een onderzoek dat de provinciale milieudiensten van Antwerpen uitvoeren in opdracht van OVAM, blijken dat er op dit ogenblik alleen al in de provincie Antwerpen meer dan 200 oude stortplaatsen en 27 verlaten industrieterreinen kunnen worden gelokaliseerd.

Welke maatregelen neemt de minister in afwachting van het bodemdecreet, ten einde te vermijden dat de mensen deze vergiftigde terreinen betreden of er zelfs mogelijk een stuk grond wil aankopen ?

Antwoord

In juli 1991 werd een eerste gedeelte in verband met de inventarisatie van mogelijk verontreinigde plaatsen afgerond door het Provinciaal Instituut voor Hygiëne (PIH) te Antwerpen. Hierbij werden 224 oude stortplaatsen en 27 oude industrieterreinen geïnventariseerd en geregistreerd. Tijdens het onderzoek bleek al snel dat het vooropgezette aantal van ± 250 onderschat werd, zodat dit project uitgebreid werd met 500 te inventariseren sites tegen begin 1995.

Belangrijk is wel dat het hier gaat om potentieel verontreinigde sites. Een eventueel daaropvolgend karakterisatie-onderzoek moet uitmaken of de site al dan niet ernstig verontreinigd is.

Om uit te maken welke sites het meest dringend dienen onderzocht te worden, is een prioriteitsstelling of urgentiebepaling nodig. Deze urgentiebepaling dient te gebeuren op basis van de gegevens van de inventarisatie en registratie.

Binnen de huidige wetgeving is niet bepaald wat met een site moet gebeuren in afwachting van een karakterisatie-onderzoek. Na een karakterisatie-onderzoek kan OVAM maatregelen opleggen. Voorafgaand aan een karakterisatie-onderzoek echter gaat het om een "potentieel" verontreinigde site. Indien evenwel vermoed wordt dat zo'n site een onmiddellijk gevaar oplevert voor volksgezondheid en milieu, wordt ze uiteraard prioritair aangepakt en zonodig worden bewaren- de maatregelen opgelegd.

Vraag nr. 14
van 10 november 1993
van de heer R. WIERINCKX

Stilstaande voertuigen – Geluidshinder

In bepaalde woonzones wordt regelmatig geluidshinder vastgesteld, veroorzaakt door voertuigen die op de openbare weg geparkeerd staan (vrachtwagens, autobussen, koelwagens enzovoort).

De gemeentelijke overheid kan hiertegen weinig ondernemen. Gemeentelijke reglementen kunnen geluidshinder verbieden tijdens de periode van 22 uur tot 8 uur, maar die zijn meestal moeilijk uit te voeren omdat na verloop van de tijd die nodig is om op de klacht te reageren, de hinder meestal reeds opgehouden is. Buiten deze gemeentelijke reglementen blijken er echter geen andere middelen voorhanden te zijn om tegen deze storende inrichtingen op te treden.

Op basis van de Vlarem II, Hoofdstuk XIX Gassen, artikel 401 § 9 kunnen nochtans maatregelen worden genomen voor zover de betrokken voertuigen zich bevinden op privé-terreinen. De maatregelen zijn echter niet van toepassing wanneer het gaat om voertuigen die zich op de openbare weg bevinden. Het bovengenoemd artikel geeft bijgevolg geen uitsluitel over het warmdraaien van motoren of de werking van koelinstallaties op geparkeerde voertuigen op de openbare weg. In het koninklijk besluit van 15 maart 1968, zoals gewijzigd, werden enkel technische vereisten opgenomen waaraan voertuigen moeten voldoen, zonder dat een duidelijk antwoord gegeven wordt op de aangehaalde problemen.

1. Over welke juridische basis beschikt de gemeente om op te treden tegen geluidshinder veroorzaakt door het warmdraaien van motoren en het in werking stellen van de koelinstallatie in voertuigen, die op de openbare weg geparkeerd staan ?
2. Voorziet de minister geen ontwijking van het betreffende artikel in de Vlarem II-reglementering door het verplaatsen van deze voertuigen naar de openbare weg ?

Antwoord

Een gemeente kan gemeentelijke politiereglementen uitvaardigen die onder meer het parkeren van voertuigen op de openbare weg regelen. De algemene reglementering inzake verkeer behoort echter tot de bevoegdheid van de federale overheid.

Wat de verwijzing naar titel II van het Vlarem betreft, weze aangestipt dat het toepassingsgebied van deze reglementering zich beperkt tot de als hinderlijk ingedeelde inrichtingen. Een autovoertuig dat zich op de openbare weg bevindt, kan bezwaarlijk als een dergelijke inrichting worden beschouwd en is overigens ook aan een andere specifieke reglementering onderworpen. In titel II van het Vlarem werden aldus voorwaarden opgelegd voor ingedeelde inrichtingen, zoals garages, parkeerplaatsen en herstellingswerkplaatsen voor motorvoertuigen. Ze legt artikel 399, paragraaf 2 van titel II van het Vlarem inderdaad maatregelen op om de buurt niet te hinderen door geluid en trillingen,

veroorzaakt meer bepaald door het warmdraaien van motoren of de werking van koelinstallaties op (op private terreinen) geparkeerde voertuigen.

Zoals reeds gezegd beperkt het toepassingsgebied van de Vlarem-reglementering zich tot de ingedeelde inrichtingen zelf en strekt zich niet uit tot de voertuigen die zich op de openbare weg bevinden.

Vraag nr. 15
van 10 november 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Herne – Containerpark

Reeds enkele maanden bestaan er plannen om in de gemeente Herne een nieuw containerpark uit te bouwen. Dit privé-initiatief stuit op een veto van het schepencollege.

De initiatiefnemer heeft reeds enkele miljoenen geïnvesteerd om in een ambachtelijke zone in Herne een containerpark te plaatsen.

De omwonenden daarentegen gaan met het hele gebeuren niet akkoord.

Enkele dagen geleden moest het schepencollege van Herne zich buigen over het al of niet verstrekken van een milieuvergunning klasse twee.

Er zouden verschillende redenen bestaan om niet in te stemmen met de komst van dit containerpark.

1. Is de minister op de hoogte van dit dossier ? Wat is de stand van zaken ?
2. Zijn er reeds bezwaarschriften ingediend tegen de oprichting van dit containerpark ?
3. Komt het containerpark er of niet ?

Antwoord

1. De exploitatie van een containerpark betreft een in de tweede klasse ingedeelde hinderlijke inrichting. Voor zover het containerpark niet wordt toegevoegd aan een in de eerste klasse ingedeelde hinderlijke inrichting, behoort het tot de bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen om over een dergelijke milieuvergunningsaanvraag in eerste aanleg uitspraak te doen. Over een eventueel beroep tegen dergelijke beslissing wordt door de bestendige deputatie van de provincieraad uitspraak gedaan. Mijn ambt wordt bijgevolg niet gevat door dit dossier.
2. De bezwaarschriften die in het kader van het openbaar onderzoek worden ingediend, dienen te worden gericht aan de burgemeester. De procedure bepaalt niet dat mijn ambt op de hoogte wordt gebracht van de ingediende bezwaren.
3. Of het containerpark er al dan niet komt zal afhangen van de beslissing die de bevoegde overheid neemt over de ingediende vergunningsaanvraag.

Vraag nr. 16
van 10 november 1993
van de heer J. CAUBERGS

Beringen – Plannen betreffende afvalverbranding

In het Belang van Limburg van 5 november 1993 wordt melding gemaakt van plannen betreffende het verbranden van bepaalde afvalstoffen o.a. slib van zuiveringsstations alsook van droge en natte mest. Tezelfdertijd wordt vermeld dat de Limburgse deputé bevoegd voor leefmilieu geen kennis heeft van de plannen en ook niet op de hoogte was van de door de KS, de stad Beringen, OVAM, Aminimal, het bestuur Milieuvergunningen en het bestuur Milieu-inspectie gehouden vergadering waar deze problematiek besproken werd.

1. Wie heeft het initiatief genomen tot deze besprekingen ?
2. Waarom werd de bevoegde deputé van Limburg niet uitgenodigd ?
3. Welke bijkomende milieuhinder kan het gevolg zijn of worden van de in het vooruitzicht gestelde verbranding ?
4. Is de minister van mening dat hier, aangezien de nabijgelegen woonbuurt veel last ondervindt van de stofhinder, nog een eventuele bijkomende stof- en geurhinder aanvaardbaar is ?

Antwoord

1. In mei 1993 werden, op initiatief van KS, tussen KS en OVAM besprekingen gevoerd om, in de overgangsfase naar een definitieve sluiting van wervelbed 1 en de volledige ingebruikname van wervelbed 2, een aantal proeven uit te voeren (grosso modo 1 à 3 dagen), dit uitsluitend in de wervelbed 1-oven, om de toepasbaarheid van de wervelbed-techniek op industriële schaal uit te testen op een aantal afvalstoffensoorten : schisten van andere steenkoolstorten, slib van rioolwaterzuivering, grond verontreinigd met koolwaterstoffen (bij voorbeeld bitumen) en papierslib.

In bijkomende orde werd gedacht aan andere niet gevaarlijke organische afvalstoffen en mest.

2. Een eerste bespreking met het college van burgemeester en schepenen vond plaats. Dat gebeurde op initiatief van de KS die alvorens de hogere overheid in te lichten, van het college van burgemeester en schepenen van Beringen zijn goedkeuring wou vernemen. Vervolgens nodigde KS alle actoren uit die bij de begeleiding van het project betrokken dienden te worden. Op 5 oktober 1993 vond een eerste technische bespreking plaats in de KS in Beringen aangaande het meldingsdossier met betrekking tot de verandering van de installatie. De verandering hield uitsluitend de mogelijkheid in om als industriële proef gedurende een aantal dagen de kolen-brandstof te wijzigen door afvalbrandstof. Deze bespreking geschiedde mee op vraag van de milieudienst van de gemeente Beringen.

Volgende instanties namen aan het overleg deel :

KS : de bevoegde instantie ;

OVAM : de participant in het proefproject ;

VITO : de instelling die de proeven technisch en inhoudelijk begeleidt ;

Aminimal : de controlerende overheid ;

Gemeente : de controlerende overheid, die de milieubelangen van de omwonenden behartigt.

Ik weet niet waarom de vergunningverlenende overheid met name de bestendige deputatie, niet was uitgenodigd op de besprekingen. De bestendige deputatie werd officieel van het dossier in kennis gesteld op 5 november 1993.

Op 18 november concludeerde de provinciale milieuvergunningsadministratie die het meldingsdossier behandelde (ruim binnen de gestelde termijn) dat het dossier niet aanvaard kon worden als melding, maar dat het als een volwaardige milieuvergunning moest worden ingebracht.

- 3 en 4. Volgens de technische experts van mijn administraties veroorzaken de proeven geen bijkomende stof- of geurhinder. De proeven worden begeleid door technische experts van de OVAM en het VITO. Voorafgaandelijk worden de proeven aan gefundeerde wetenschappelijke analyse op verwerkbaarheid onderzocht ; vervolgens worden door het VITO een aantal simulatieproeven verricht. Indien de conclusies positief zijn worden de proeven ter goedkeuring aan een stuurgroep waarin de controlerende overheid zetelt, voorgelegd.

Vraag nr. 17
van 10 november 1993
van mevrouw V. DUA

Bosdecreet – Subsidiëring

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 29 april 1991 genomen in uitvoering van het bosdecreet van 13 juni 1990, voorziet in de subsidiëring van de eigenaars van privé-bossen en de erkenning van bosgroeperingen van privé-boseigenaars. Door dit besluit kunnen subsidies worden verleend voor beplantingen van oppervlakten van minimum 0,5 hectare en voor bosvernieuwing door middel van natuurlijke verjonging van oppervlakten van minimum 0,5 hectare.

1. Hoeveel subsidies werden verleend voor beplantingen in 1992 en 1993 en voor welke globale oppervlakte ?
2. Voor welke oppervlakte gaat het om reële bosuitbreiding, waarbij niet-beboste gronden werden omgezet in bos ? Hoeveel aanvragen werden in het kader van deze subsidiëring ingediend en hoeveel dossiers werden goedgekeurd ?
3. Hoeveel subsidies werden verleend voor bosvernieuwing door middel van natuurlijke verjonging in 1992 en 1993 en voor welke oppervlakte ? Hoeveel aanvragen werden in het kader van deze subsidiëring ingediend en hoeveel werden er goedgekeurd ?

Antwoord

1. In 1992 werden door mij 176 subsidiedossiers goedgekeurd voor een totaal bedrag van 14.715.277 frank. Het gaat over een globale oppervlakte van 340,77 hectare.

In 1993 werden tot op 23 november 1993 op het hoofdbestuur van de dienst Waters en Bossen 240 dossiers voor een totaal bedrag van 23.443.715 frank gunstig geadviseerd. Het gaat over een totale oppervlakte van 441,28 hectare. Hiervan werden door mij reeds 197 dossiers goedgekeurd, voor een totaal bedrag van 19.505.235 frank. De overige dossiers zullen zo mogelijk nog op de begroting 1993 vastgelegd worden.

2. Reële bosuitbreiding :
1992 : 50,06 hectare in 35 dossiers
1993 : 105,58 hectare in 52 dossiers (tot 23 november 1993)

Aantal ingediende aanvragen :
1992 : wordt bij de buitendiensten nagevraagd
1993 : wordt bij de buitendiensten nagevraagd

Aantal goedgekeurde dossiers :
1992 : 35
1993 : 52 (tot 23 november 1993)

3. Bosvernieuwing door middel van natuurlijke verjonging : de ontbrekende gegevens worden bij de buitendiensten opgevraagd.

De ontbrekende gegevens zullen, zodra mogelijk, rechtstreeks aan het lid worden bezorgd.

Vraag nr. 18
van 10 november 1993
van mevrouw V. DUA

Bosdecreet – Langetermijnplanning

In het bosdecreet van 13 juni 1990 wordt in artikel 6 gesteld dat een langetermijnplanning inzake bossen door de Vlaamse Executieve zal worden uitgewerkt en goedgekeurd en dat de daaruit afgeleide uitvoeringsplannen zullen worden meegedeeld aan de Vlaamse Raad. Door de Vlaamse Executieve werd aan het studie bureau Mens en Ruimte en het laboratorium Bosbouw (RUG) de opdracht gegeven deze lange-termijnplanning op te stellen.

1. Wanneer werd de opdracht tot het opmaken van deze lange-termijnplanning gegeven en binnen welke termijn moest deze opdracht voltooid zijn ? Welke kredieten werden daarvoor ter beschikking gesteld ?
2. Wat is de stand van uitvoering met betrekking tot deze langetermijnplanning ?
3. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de uitvoeringsplannen ?
4. Wanneer zullen deze uitvoeringsplannen worden voorgelegd aan de Vlaamse Raad ?

Antwoord

1. De toekenning van de opdracht tot het opmaken van een studie Lange Termijnplanning Bosbouw werd gegeven op 22 maart 1991. De studie ving aan op 1 april 1991 en liep over 2 jaar. Er werd een bedrag van 20.883.000 frank vastgelegd voor een studie die zowel de langetermijnplanning bosbouw als de langetermijnplanning groenvoorziening omvatte.
2. Deze studie werd naar mijn kabinet gezonden op 15 juli 1993. Ze werd op mijn kabinet onderzocht op zijn inpasbaarheid in mijn beleid. Opdracht werd gegeven om een synthesenota te maken van het wetenschappelijk rapport, wat is gebeurd. Op dit ogenblik is de uitwerking van concrete uitvoeringsplannen, gebaseerd op de studie Lange Termijnplanning Bosbouw, in voorbereiding.
3. Het is mijn opzet om de langetermijnplanning en de uitvoeringsplannen binnen de kortste tijd aan de Vlaamse regering voor te leggen.
4. Hoewel het bosdecreet slechts voorziet dat alleen de lange termijnplanning wordt medegedeeld aan de Vlaamse Raad, zal ik de studie Lange Termijnplanning Bosbouw, de synthesenota en de uitvoeringsplannen, na mededeling aan de Vlaamse regering en na het bekomen van de voorziene adviezen (Vlaamse Hoge Bosraad, Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud en Vlaamse Hoge Jachtraad) aan de Vlaamse Raad voorleggen.

Vraag nr. 19
van 10 november 1993
van mevrouw V. DUA

Bosdecreet – Subsidies

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 29 april 1991 genomen in uitvoering van het bosdecreet van 13 juni 1990, voorziet in de subsidiëring van de eigenaars van privé-bossen en de erkenning van bosgroeperingen van privé-boseigenaars. Door dit besluit kunnen subsidies ter beschikking worden gesteld voor openstelling van private bossen voor het publiek en voor het opmaken van beheersplannen en het uitvoeren van beheerswerken ingeval van erkende bosgroeperingen.

1. Hoeveel subsidies werden verleend voor het openstellen van private bossen in 1992 en 1993 en voor welke globale bosoppervlakte ?
2. Hoeveel aanvragen werden in dit verband ingediend en hoeveel werden goedgekeurd ?
3. Hoeveel aanvragen tot erkenning van bosgroeperingen werden behandeld en goedgekeurd in 1992 en 1993 en voor welke totale bosoppervlakte ?
4. Hoeveel subsidies werden toegekend aan bosgroeperingen voor het opmaken van beheersplannen en voor het uitvoeren van beheerswerken in 1992 en 1993 ?
5. Hoeveel dossiers werden in dit verband ingediend en hoeveel werden er goedgekeurd ?

Antwoord

1. Tot op heden werden nog geen subsidies verleend voor het openstellen van privé-bossen.
2. Er werden bij het hoofdbestuur van de dienst Waters en Bossen nog geen aanvragen ingediend. Er wordt voort navraag gedaan bij de buitendiensten.
3. In 1992 werden 2 bosgroeperingen erkend voor een totale oppervlakte van 153,16 hectare. In 1993 werden 7 bosgroeperingen erkend voor een totale oppervlakte van 385,27 hectare.

Het aantal vragen in behandeling en het aantal onontvankelijke of afgekeurde vragen wordt nagevraagd bij de buitendiensten.

4. Bij de dienst Waters en Bossen wordt momenteel gewerkt aan de procedure voor het toekennen van subsidies voor het opmaken van beheersplannen en voor het uitvoeren van beheerswerken in het kader van bosgroeperingen. Er werden bijgevolg nog geen subsidies toegekend aan bosgroeperingen.
5. Er wordt bij de buitendiensten nagevraagd hoeveel dossiers er in dit verband werden ingediend.

De ontbrekende gegevens zullen, zodra mogelijk, rechtstreeks aan het lid worden meegedeeld.

Vraag nr. 20
van 10 november 1993
van mevrouw V. DUA

Bosdecreet – Beheersplan

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 december 1991 genomen in uitvoering van het bosdecreet van 13 juni 1990, regelt de procedure tot het opmaken van beheersplannen voor bossen. Wat de privé-bossen betreft, is het opstellen van een beheersplan verplicht vanaf een gezamenlijke aaneensluitende bosoppervlakte van 5 hectare.

1. Hoeveel beheersplannen werden sedert het van kracht worden van het bosdecreet goedgekeurd en voor welke bosoppervlakte ?
2. Hoeveel ontwerp-beheersplannen zijn momenteel nog in behandeling en voor welke globale bosoppervlakte ?
3. Is er een termijn voorzien waarbinnen alle privé-bossen, waarvoor deze verplichting geldt, verondersteld worden te voldoen aan de eis tot het opmaken van een beheersplan ?
4. Voor hoeveel gevallen werd reeds een ingebrekestelling door het Bosbeheer uitgevaardigd en voor hoeveel gevallen werd door het bosdecreet zelf een beheersplan opgemaakt op kosten van de eigenaars, overeenkomstig de bepalingen van artikel 43 van het bosdecreet ?

Antwoord

De gevraagde gegevens worden momenteel opgezocht bij de buitendiensten van de dienst Waters en Bossen. Het antwoord zal, zodra mogelijk, rechtstreeks aan het lid worden verstrekt.

Vraag nr. 21
van 10 november 1993
van mevrouw M. VOGELS

Oefenterrein van een rijkschool – Vergunningsplicht

Er wordt mij het geval doorgespeeld van een rijkschool die midden in een woonzone een tuin omvormt tot oefenterrein, inclusief helle avondverlichting, parkeerhindernissen enzovoort. De hinder voor de buurtbewoners is aanzienlijk, zowel stank, lawaai als helle verlichting en dit tot 's avonds laat.

1. Is de aanleg van een dergelijk oefenterrein vergunningsplichtig ?
2. Zo ja, op basis van welke wettelijke bepaling ? Zo neen, wat kunnen omwonenden ondernemen tegen dergelijke milieuhinder ?

Antwoord

1. Volgens de Vlarem-indelingsrubriek 32.9 is een niet volledig op de openbare weg gelegen permanente omloop voor wedstrijden, test- en oefenritten met motorvoertuigen, met inbegrip van het recreatief gebruik, onderworpen aan de vergunningsplicht (klasse 1).

De vraag rijst of een oefenterrein van een autorijkschool, waar kandidaat-autobestuurders hun rijopleiding krijgen met het oog op het bekomen van een rijbewijs, valt onder het begrip "omloop voor oefenritten".

Dit voor interpretatie vatbare begrip vindt zijn oorsprong in het koninklijk besluit van 10 juni 1976 als uitvoeringsbesluit van de wet van 18 juli 1973 op de geluidshinder. Gezien de historiek van de reglementering en de praktische toepassing ervan sinds 1976 meen ik dat op de gestelde vraag ontkennend moet worden geantwoord. Wel vergunningsplichtig zijn bijvoorbeeld de omlopen waar bestuurders zich voorbereiden op wedstrijden of zich bekwamen in rij technieken (slipscholen en dergelijke).

2. Aangezien voor een oefenterrein van een autorijkschool geen algemeen geldende reglementering bestaat, kan de gemeenteraad wetgevend optreden door het uitvaardigen van een politieverordening.

Vraag nr. 22
van 12 november 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Nieuwe elektriciteitscentrales – Milieubelasting

In het weekblad Knack, 23ste jaargang, nr. 43 van 27 oktober tot 2 november 1993, verscheen op blz. 10 een artikel over nieuwe elektriciteitscentrales. Eén van de aangehaalde meningen was die van Tine Heyse die als volgt luidde : "De twee centrales (het gaat om gas- en stoomturbines voor het opwekken van elektriciteit) die dit jaar in gebruik worden genomen en de drie andere die gepland zijn, zullen de CO₂-uitstoot met 4 tot 5 percent verhogen."

Deze uitspraak was in felle tegenspraak met het interview dat de heer Haroun Tazieff gaf aan het weekblad Humo nr. 2773 van 28 oktober 1993, blz. 186 tot en met 191. Daarin beweert de heer Tazieff dat de gevreesde opwarming van de planeet door koolzuurgas CO₂ volledig uit de lucht gegrepen is en dat het klimaat zich volstrekt niet stoort aan het minieme gehalte CO₂ van ongeveer 0,03 percent in de atmosfeer en dat zelfs een verdubbeling of verdrievoudiging van het gehalte CO₂ geen gevolgen zal hebben, noch wat de stijging van de temperatuur betreft, noch voor het smelten van het pool- en bergijs, noch voor het peil der zeeën.

De stelling van Greenpeace en van de heer Haroun Tazieff staan met andere woorden lijnrecht tegenover mekaar. Rekening houdende met het feit dat men een CO₂-belasting wenst in te voeren is de publieke opinie natuurlijk zeer geïnteresseerd te weten of inderdaad deze belasting de mogelijkheid zal bieden om de levenskwaliteit van onze mensen te verbeteren enerzijds, en anderzijds wenst de belastingbetaler in ieder geval ook te weten of de aanwezigheid, de verdubbeling of de verdrievoudiging van CO₂ schadelijke invloeden zal hebben op de leefkwaliteit op onze aarde.

Antwoord

Momenteel bestaat er een wetenschappelijke zekerheid omtrent het feit dat antropogene emissies substantieel bijdragen tot de atmosferische concentraties van broeikasgassen (waaronder CO₂) en dat uit deze toename een bijkomend broeikaseffect (naast het natuurlijk broeikaseffect) resulteert.

Dat hieruit effectief een klimaatverandering volgt is een hypothese. Het zal minstens nog 10 jaar duren vooraleer een sluitend bewijs kan geleverd worden van een eventueel antropogeen geïnduceerde klimaatverandering. Er werd waargenomen dat de gemiddelde aardtemperatuur de laatste 100 jaar gestegen is met 0.3 °C tot 0.6 °C, over dezelfde periode steeg de zeespiegel gemiddeld met 10 cm tot 20 cm. Deze wijzigingen zijn van dezelfde grootte-orde als de natuurlijke klimaatschommelingen en zijn dus niet meer toe te schrijven aan een verhoogd broeikaseffect.

Naast de onzekerheid met betrekking tot de natuurlijke variabiliteit van het klimaat is er nog een grote mate van onzekerheid over de terugkoppelingsmechanismen van het klimaatsysteem : een negatieve terugkoppeling, zoals versnelde plantengroei door CO₂-bemesting, remt de opwarming ; een positieve terugkoppeling, zoals CH₄-emissies uit tot nog toe bevroren toendrabodem, versnelt de opwarming.

Ondanks de blijvende wetenschappelijke onzekerheid, gebiedt het voorzorgsprincipe om de emissies van broeikasgassen te beperken en te verminderen. Dit is het doel van de Klimaatsconventie die op 5 juni 1992 in Rio werd ondertekend. De algemene doelstelling van dit verdrag is de stabilisatie van de atmosferische concentratie van broeikasgassen op een niveau waarbij een gevaarlijke antropogene verstoring van het klimaat vermeden wordt.

De ontwikkelde landen verbinden zich ertoe om maatregelen te nemen om tegen 2000 de emissies van broeikasgassen te beheersen en te streven naar een stabili-

satie op termijn ten opzichte van 1990. België heeft zich geëngageerd om de nationale CO₂-emissie in 2000 met 5 percent te reduceren ten opzichte van 1990.

Het invoeren van een heffing op brandstoffen behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid.

Vraag nr. 26 van 23 november 1993 van de heer L. BARBE

Veldproeven met genetisch gemodificeerde planten in een serre – Vlarem

Inzake de doelbewuste introductie van genetisch gemodificeerde planten in het milieu is er op Europees vlak de richtlijn 90/220 van 23 april 1990. Deze is wat de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest betreft omgezet in intern recht via bepalingen in Vlarem 1 en II.

Er wordt al jaren gesproken over een samenwerkingsakkoord tussen de federale overheid en de gewesten inzake de implementatie van deze richtlijn. Over de interpretatie van het begrip “doelbewuste introductie van genetisch gemodificeerde planten in het milieu” bestaat er blijkbaar discussie. Het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie vat dit blijkbaar ruim op, dus ook veldproeven in een serre. Dit maak ik op uit het verslag van het I.H.E. over de implementatie van deze richtlijn (Belgisch trisannual report, directive 90/220 van 29 augustus 1992). Volgens de sector zelf zouden veldproeven in een gesloten serre niet onder de richtlijn en Vlarem vallen, en dus niet milieuvergunningplichtig zijn. Het lijkt me onwaarschijnlijk dat zo'n serre hermetisch dicht is en er dus geen enkele kans is op het vrijkomen van stuifmeel in de omgeving.

1. Hoe ver staat het met het samenwerkingsakkoord tussen de federale overheid en de gewesten inzake richtlijn 90/220 ?
2. Zijn veldproeven met genetisch gemodificeerde planten in een serre al of niet milieuvergunningplichtig ?

Antwoord

Voor het antwoord op zijn vragen verwijs ik het lid naar het antwoord dat ik verstrekte op zijn vraag nr. 187 van 19 april 1993 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 16 van 28 juni 1993, blz. 828).

De elementen van dit antwoord gelden evenzeer voor veldproeven met genetisch gemodificeerde planten in een serre. De reglementering ter zake blijft immers van toepassing ongeacht het feit of het gaat om veldproeven in een serre of in open lucht.

T. KELCHTERMANS

VLAAMSE MINISTER VAN OPENBARE WERKEN, RUIMTELIJKE ORDENING EN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 25 van 9 november 1993 van de heer L. BARBE

Buggenhout – Belangenvermenging

De burgemeester van Buggenhout is tevens bedrijfslei-

der van het in deze gemeente gevestigde bedrijf Ontex. Voor de uitbreidingsplannen van dit bedrijf is een nieuwe milieuvergunning noodzakelijk. Er waren nogal wat bezwaren van omwonenden inzake veiligheid en volksgezondheid. Deze werden, zoals de wetgeving het voorziet, ingediend in het kader van de milieuvergunningaanvraag.

Op de gemeenteraad van oktober werd de beslissing van het college van burgemeester meegedeeld dat er aan de Leuvense universiteit een studieopdracht gegeven werd over de gevolgen van de uitbreidingsplannen van Ontex. Als de resultaten van de studie leiden tot een negatief advies over de uitbreiding, wil Ontex de kosten van de studie betalen. In het andere geval overweegt het schepencollege de kosten te verhalen op hen die aantijgingen lanceerden. Tijdens de zitting van de gemeenteraad verliet de burgemeester de raadzaal niet, terwijl in de gemeentewet duidelijk het verbod is opgenomen aanwezig te zijn in een gemeenteraad waarbij men geacht wordt niet geheel onpartijdig te kunnen zijn.

1. Is het wettelijk dat een gemeente een studie laat uitvoeren inzake de milieuhinder van een bedrijf waarbij op voorhand wordt vastgesteld dat bij een bepaald resultaat de betrokken firma de kosten zou betalen ?
2. Vindt de minister het toelaatbaar dat een gemeentebestuur dreigt kosten te verhalen op burgers die op volkomen wettelijke basis bezwaarschriften in het kader van een milieuvergunningaanvraag hebben ingediend ? Heeft de minister het gemeentebestuur in dit geval erop gewezen dat zoiets niet kan ?
3. Heeft de minister maatregelen genomen inzake de onwettelijke aanwezigheid van de burgemeester op een gemeenteraadszitting waar hij geacht werd niet geheel onpartijdig te kunnen zijn ?

Antwoord

Aangezien het lid met zijn vraag een concreet geval op het oog heeft, heb ik de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen verzocht ter zake een grondig onderzoek te verrichten.

Ik zal niet nalaten het lid per brief op de hoogte te brengen van de resultaten van het onderzoek van de gouverneur.

Vraag nr. 26 van 9 november 1993 van de heer E. VAN VAERENBERGH

Eurovignet – Verdeling van de inkomsten

Naar ik verneem zijn er een aantal problemen betreffende de opbrengst van de verkeersboetes en het Eurovignet .

De minister steunt het idee dat de inkomsten van het Eurovignet voor vrachtwagens integraal naar de gewesten zou vloeien, maar zijn federale collega Coëme ligt dwars.

Wat het Eurovignet betreft pleit het Vlaamse Gewest voor een verdeelsleutel op basis van de verkeersdichtheid en het aantal ingeschreven voertuigen.

De federale minister van verkeer vindt dat de opbrengst van het Eurovignet naar de federale overheid moet gaan.

Iets gelijkaardigs is aan de hand met het geld van de verkeersboetes. Dat vloeit nu naar de nationale staatskas.

Kan de minister mij mededelen :

1. of er reeds overleg is gepleegd tussen het Vlaamse Gewest en de federale overheid omtrent de inning van verkeersboetes en de opbrengst van het Eurovignet ? Zo ja, wat is het resultaat hiervan ?
2. Hoeveel bedragen de inkomsten van het Eurovignet ?
3. Welke maatregelen zijn er voorzien om een eenvoudiger beleid te voeren inzake de inning van verkeersboetes ?
4. Steden proberen via administratieve boetes een deel van de inkomsten te recupereren, maar zo'n ingreep is kunstmatig en juridisch betwistbaar. Welke maatregelen dringen zich hier op ?

Antwoord

1. Aangaande de inningen en de verdeling van de opbrengst van het Europees autowegenvignet wordt tussen de federale overheid en de gewesten overleg gepleegd in de schoot van de Interministeriële Conferentie voor Verkeer en Infrastructuur. Dit overleg is tot op heden nog niet afgerond.
2. Het Europees autowegenvignet zal verplicht worden in Duitsland, Denemarken en de Benelux. Deze landen zullen een gemeenschappelijk vignet invoeren voor bedrijfsvoertuigen vanaf 12 ton hoogst toegelaten massa. Een raming van de bruto-opbrengst van het vignet voor België is thans nog moeilijk te maken, aangezien de toepassingsmodaliteiten, overeen te komen tussen de 5 vignetlanden op basis van de Europese richtlijn 9095/93/EEG van 25 oktober 1993, nog niet volledig vastliggen.
3. en 4. De inning van verkeersboetes behoort tot het bevoegdheidsdomein van de federale overheid. Naar aanleiding van de recente staatshervormingen en de contacten met de Minister van Justitie worden onderhandelingen opgestart onder meer in verband met de bevoegdheid over de wegen en waterwegen. De verkeersboetes op zich betreft vandaag een federale aangelegenheid. In de toekomst dient gezocht te worden naar alternatieve sancties waarvan de inkomsten aan de ewesten toekomen.

Vraag nr. 28 van 10 november 1993 van de heer E. VAN VAERENBERGH

Vroegere ACEC-fabrieken in Drogenbos – Vervuilde grond

Op 29 september antwoordde minister De Batselier slechts gedeeltelijk op vraag nr. 296 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1993-1994, nr. 1 van 3 november 1993, blz. 3). Aangezien het tweede gedeelte van deze vraag onder de bevoegdheid van de minister valt stel ik deze vraag opnieuw.

Reeds herhaaldelijk stelde ik schriftelijke vragen in de Vlaamse Raad omtrent de inplanting van een huisvuil-verbrandingsoven in Vlaams-Brabant.

In een ontwerpplan voor afvalbeleid, uitgaande van de intercommunales Haviland en Interleuven, wordt de ACEC-site van Drogenbos genoemd als vestigingsplaats van deze verbrandingsoven.

Dit plan zou onder meer voorzien in de oprichting van recyclagestations en composteringsinstallaties, her en der in de provincie. Ook een verbrandingsoven voor huisvuil is erin opgenomen.

Deze plannen zouden worden uitgevoerd in Drogenbos, waar de vroegere ACEC-fabrieken gevestigd waren.

De intercommunale Haviland die eigenaar is van deze terreinen, had zo'n 7 hectare van de site beloofd aan de naburige Volkswagenfabriek, die er wagens zou stallen. Naar ik vernomen heb zou het hier om sterk vervuilde grond gaan. Haviland heeft ter zake een onderzoek laten uitvoeren, in opdracht van Volkswagen en ontkende dat het hier om sterk vervuilde grond zou gaan. Volkswagen heeft nadien opdracht gegeven om deze grond te onderzoeken en het resultaat van dit onderzoek was negatief.

Op 29 september 1993 antwoordde minister De Batse-lier dat ik deze vragen moest richten aan de intercommunale Haviland.

Aangezien de intercommunales onder de bevoegdheid van de minister vallen zou ik hem willen vragen mij te antwoorden op volgende vragen :

1. Zijn de gronden van de vroegere ACEC-fabrieken door Haviland aan Volkswagen verkocht ?
2. Wat was de oppervlakte en de kostprijs hiervan ?
3. Kan de minister mij een exemplaar bezorgen van het dossier van Haviland en van Volkswagen in verband met het onderzoek naar de vervuilde grond van de vroegere ACEC-fabrieken ?

Antwoord

1. De raad van bestuur van Haviland besliste op 18 oktober 1993 een gedeelte van de voormalige ACEC-gronden (iets meer dan 7 hectare op een totaal van circa 14 hectare) te verkopen aan Volkswagen. De verkoop vond plaats op 25 oktober 1993.
2. De aankoopprijs voor de totaliteit van de gronden bedroeg 252 miljoen frank, waar de aktekosten, afbraakkosten, infrastructuurkosten en onderhoudskosten moeten worden bijgevoegd.
3. Ik kan het lid geen exemplaar bezorgen van het dossier met betrekking tot het bodonderzoek. Dit dossier, opgemaakt op verzoek van Haviland en Volkswagen, is van vertrouwelijke aard. Het komt mij niet toe dit dossier naar buiten te brengen.

De vraag van het lid verbaast mij overigens. Gelet op zijn mandaat van commissaris in de schoot van Haviland beschikt hij over de mogelijkheid om intern de nodige informatie te bekomen over al de aspecten die in zijn vraag aan bod komen.

Vraag nr. 36 van 23 november 1993 van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Verkeersboetes en Eurovignet – Verdeling van de opbrengsten

Verleden maand geraakte bekend dat de minister de opbrengst van verkeersboetes terecht wil verdelen over de verschillende gewesten. Tevens zouden de gewesten over de inkomsten moeten kunnen beschikken van het Eurovignet voor vrachtwagens.

Kan de minister mij meedelen of hij ter zake al formele contacten heeft gehad met de betrokken federale ministers ? Wat is desgevallend het resultaat van die contacten ? Welke stappen kan de minister nemen ingeval hij op een weigering botst van zijn federale collega's ?

Antwoord

Naar aanleiding van de recente staats hervormingen en de contacten met de minister van Justitie worden onderhandelingen opgestart onder meer in verband met de bevoegdheid over de wegen en waterwegen. De verkeersboetes op zich is vandaag een nationale aangelegenheid. In de toekomst dient te worden gezocht naar alternatieve sancties waarvan de inkomsten aan de gewesten toekomen.

Wat de verdeling betreft van de inkomsten van het wegvignet voor bedrijfsvoertuigen met hoogst toegelaten gewicht 12 ton en meer, werkt een intergewestelijke werkgroep op kabinetsniveau aan de juridische aspecten, het systeem van inning, en de criteria voor de bepaling van de verdeelsleutel.

Op de Interministeriële Conferentie voor Verkeer en Infrastructuur van 5 oktober 1993 onder punt 31 werd afgesproken dat tegen einde 1993, de federale minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven, zijn standpunt bekend zal maken inzake het juridisch karakter en de opbrengst van het wegvignet.

H. WECKX

VLAAMSE MINISTER VAN CULTUUR EN
BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 4 van 9 november 1993 van de heer P. HOSTEKINT

Federatie van Werkgevers van Sociaal-Cultureel Werk – Subsidiëring

In de begroting 1993 werd voor de werkgeversfederatie van het sociaal-cultureel werk initieel 1,6 miljoen frank subsidies ingeschreven. In zijn toelichting bij de begroting verantwoordde de minister deze steun als volgt : "Gelet op het belangrijk professioneel kader dat actief is in de sector van het sociaal-cultureel werk wordt voor twee, maximum drie jaar, een nominatim-inschrijving voorzien voor een Federatie van Werkgevers Sociaal-Cultureel Werk. Deze werkgeversorganisatie wordt door de overheid als belangrijk genoeg be-

schouwd om gedurende een beperkte periode een nominatim-inschrijving te verantwoorden. Na deze termijn wordt verwacht dat deze federatie met eigen inkomsten haar verdere werking zal kunnen bekostigen.”

In het verslag van de commissie stelt de minister “dat het hier om een nieuwe organisatie gaat die een startsubsidie krijgt, zonder dat het budget voor volkswikkeling stijgt”. Startsubsidies worden in de regel voor een maximumtermijn van drie jaar toegekend.

Nu stel ik vast dat het initiële bedrag gehalveerd wordt tot 800.000 frank voor 1993 en bovendien wordt in de begroting 1994 geen steun meer voorzien voor deze werkgeversfederatie.

Volgens mijn informatie telt de federatie momenteel 230 aangeslotenen en wordt er verwacht dat het paritair comité voor het sociaal-cultureel werk in de loop van 1994 zal worden geïnstalleerd. De onderhandelingen voor een CAO zullen wellicht worden aangevat.

Voor deze toekomstplannen en voor de sector in het algemeen is het belang van deze werkgeversorganisatie van levensbelang. Het plotseling wegvallen van de subsidies betekent voor de federatie meer dan een serieuze handicap, vooral op het gebied van technisch-juridische professionele ondersteuning.

Ik zou de minister dan ook willen vragen naar de redenen van de halvering van de subsidie voor dit jaar en de niet-inschrijving van dezelfde subsidie op de begroting van 1994.

Antwoord

Ik kan het lid meedelen dat bij de bespreking van de initiële begroting van 1993 duidelijk gesteld is dat de nominatim inschrijving van de V.Z.W. Federatie van werkgevers van sociaal-cultureel werk slechts als een startsubsidie diende te worden beschouwd en geenszins als een structurele toelage.

Het initieel ingeschreven bedrag ten belope van 1,6 miljoen frank was bestemd voor de gevraagde professionele ondersteuning van het secretariaat in de vorm van een voltijdse personeelsfunctie. De vermindering van het krediet tot 0,8 miljoen frank bij de budgetcontrole 1993 heeft alles te maken met de laattijdige en slechts deeltijdse invulling van die personeelsfunctie.

Aangezien de eigenlijke werking van de federatie via ledenbijdragen wordt gefinancierd is er geen reden om, na een gewijzigde personeelspolitiek in hoofde van de federatie, het resterende bedrag op te vragen voor de werking.

De niet-inschrijving in de begroting 1994 is ingegeven enerzijds door de in de Vlaamse Raad geformuleerde kritiek ten aanzien van deze nominatim inschrijving, meer bepaald de taak van het departement cultuur ten aanzien van deze materie, en anderzijds door de budgetbeperkingen 1994.

Vraag nr. 5
van 9 november 1993
van de heer F. DEWINTER

Frankfurtse boekenbeurs – Vlaamse bijdrage

Tijdens de jongste Frankfurtse boekenbeurs werd ook

een tentoonstelling georganiseerd met als titel “Schwerpunkt Flandern und die Niederlande”. Deze overigens voortreffelijke tentoonstelling slaagde erin om met geen woord te reppen over de Vlaamse beweging. Men kan zich afvragen in hoeverre het mogelijk is de taal en letterkunde in de Nederlanden uit te beelden en te evoceren zonder stil te staan bij de rol die de Vlaamse beweging ter zake heeft gespeeld.

Kan de minister mij meedelen in hoeverre zijn diensten bij de organisatie van deze tentoonstelling betrokken zijn geweest? Waarom heeft de Vlaamse regering, die nochtans mee deze tentoonstelling financierde en organiseerde, op geen enkel moment protest aangetekend tegen het feit dat over de Vlaamse beweging met geen woord wordt gerept op de tentoonstelling “Schwerpunkt Flandern und die Niederlande”? Heeft de minister ondertussen reeds protest aangetekend bij het organiserend comité?

Antwoord

Hierbij kan ik het lid meedelen dat de deelneming van Vlaanderen en Nederland als “Schwerpunkt” aan bovenvermelde beurs georganiseerd werd door de stichting Frankfurter Buchmesse. In het bestuur van deze stichting zetelen drie Vlaamse en de Nederlandse vertegenwoordigers. De stichting ontving belangrijke subsidies van de Vlaamse regering, ten laste van zowel de begroting Cultuur als de begroting Externe Betrekkingen en Economie. De Vlaamse regering sloot met de stichting een overeenkomst af, waarin onder meer werd bepaald dat het activiteitenprogramma door de Regering diende te worden goedgekeurd. Dit programma was zeer uitgebreid en had niet alleen betrekking op de aanwezigheid op de Frankfurter Buchmesse zelf, maar ook op tal van randmanifestaties in Frankfurt en in andere steden in het Duitse taalgebied, ten einde de promotie van onze taal en letteren maximaal te ondersteunen.

Binnen de lijnen van dit goedgekeurde programma was de stichting zelf verantwoordelijk voor de concrete uitwerking en organisatie van de manifestaties.

De Frankfurter Buchmesse en bijgevolg ook de tentoonstelling “Schwerpunkt Flandern und die Niederlande” – heeft betrekking op het boekwezen en de literatuur. De Vlaamse beweging is een brede sociale, culturele en politieke stroming. Ik zie dan ook geen enkele reden om protest aan te tekenen tegen het niet uitdrukkelijk opnemen van de Vlaamse beweging in de genoemde tentoonstelling.

Vraag nr. 8
van 10 november 1993
van de heer H. MARSOUL

Gemeentelijke archiefbescheiden en burgerlijke stand – Raadpleging

Een steeds groter aantal mensen interesseert zich voor de geschiedenis van zijn familie en zijn gemeente. Nu beschikken de meeste gemeenten niet over de ruimte om de burgerlijke stand en het gemeentearchief te laten raadplegen.

Zijn er juridische bezwaren tegen het raadplegen van de burgerlijke stand (en dit bij voorkeur in de vorm van microfilms) door geïnteresseerden in de leeszaal van de gemeentelijke openbare bibliotheek ? Ik meen dat deze raadpleging moet worden aanzien als een aspect documentatie die in de bibliotheek moet kunnen worden geraadpleegd. De raadpleging zou – zoals in de rijksarchieven – in zelfbediening kunnen gebeuren.

Zijn er juridische bezwaren tegen het in raadpleging geven van gemeentelijke archiefbescheiden in de leeszaal van een gemeentelijke openbare bibliotheek ? Zo er bezwaren zijn, kan het decreet dan worden aangepast ? Ik meen dat de mogelijkheid tot raadpleging van de gemeentelijke archiefbescheiden de openbaarheid van bestuur vergroot en meer mensen de kans geeft om zich cultureel en wetenschappelijk te ontwikkelen. Daarenboven is mijn voorstel budgettair het goedkoopst .

Antwoord

Het decreet op het openbaar bibliotheekwerk voorziet geen afdeling gemeentelijk archief. Er is dus geen enkele wettelijke regeling of ondersteuning voor het oprichten van een afdeling gemeentelijk archief in een openbare bibliotheek.

Het opnemen of integreren van een gemeentelijk archief in een openbare bibliotheek is trouwens niet zo vanzelfsprekend. Problemen hierbij zijn in de eerste plaats de specifieke opleiding die is vereist voor archiefbeheer. Personeelsleden van een openbare bibliotheek hebben hiervoor geen enkele opleiding, ook het raadplegen van deze stukken stelt heel wat problemen, onder meer in het kader van de conservering van deze bescheiden. Een praktisch probleem is ook de ruimte en de beschikbare oppervlakte van de openbare bibliotheek. Heel wat openbare bibliotheken hebben nu al te kampen met een ruimteprobleem. Wat wel mogelijk is, ook binnen de huidige wetgeving, is het raadplegen van een aantal gemeentelijke bescheiden in de openbare bibliotheek, bijvoorbeeld die van de burgerlijke stand. Zoals het lid opmerkt zal dit het best gebeuren via het ter beschikking stellen van microfilms.

Vraag nr. 9 van 12 november 1993 van de heer F. VERMEIREN

Amateuristische kunstbeoefening – Subsiëring

Graag had ik een overzicht gekregen van de verenigingen die op basis van het decreet van 24 juli 1991 houdende de subsidiëring voor amateuristische kunstbeoefening in het kader van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormings- en ontwikkelingswerk erkend en gesubsidieerd worden.

Zijn er verenigingen die op basis van het nieuwe decreet niet meer gesubsidieerd worden ? Zo ja, welke ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag geef ik het lid hieronder een overzicht van de verenigingen die op basis van het

decreet van 24 juli 1991 houdende de subsidiëring voor amateuristische kunstbeoefening in het kader van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormings- en ontwikkelingswerk erkend en gesubsidieerd worden.

Vlaamse Federatie van Fotokringen
Stationsstraat 96
2440 Geel

Federatie Arbeiders Foto- en Kinokringen
Provinciestraat 53
2018 Antwerpen

Groepering Nederlandstalige Amateurgroepen van België
Fazantstraat 5
8400 Oostende

Vlaamse Federatie Socialistische Muziekkorpsen & Zangkringen
Van Arteveldestraat 17
2060 Antwerpen

Fedekam
Rijselsestraat 27 bus 4
8500 Kortrijk

Muziekverbond van België
P. Hauwaertssquare 10
1140 Brussel

Vlaamse Federatie Liberale Muziekmaatschappijen
Britselei 28 bus 9
2000 Antwerpen

Vlaamse Brass Band Federatie
J. Van Rijswijcklaan 223 bus 2
2020 Antwerpen

Algemeen Nederlands Zangverbond
Baron Dhanislaan 20 bus 2
2000 Antwerpen

Het Madrigaal
Herestraat 53
3000 Leuven

Vlaamse Federatie van Jonge Koren
J. Plateaustraat 19
9000 Gent

Vlaamse Culturele Producties
Antwerpsesteenweg 235
2950 Kapellen

Nationaal Vlaams Kristelijk Toneelverbond
Plankenbergsstraat 156
2100 Deurne

Federatie Vlaamse Socialistische Toneelverenigingen
St.-Pietersnieuwstraat 128
9000 Gent

Koninklijk Nationaal Toneelverbond
Administratief Centrum
Klauwaertstraat 38
2600 Berchem

Fakrea
Lakensestraat 76
1000 Brussel

Vlaamse Volkskunstbeweging
Baron Dhanislaan 20 bus 3
2000 Antwerpen

Landelijke Vereniging voor Dans- en Bewegingstheater
Ommeganckstraat 56
2018 Antwerpen

Vlaamse Volkskunstgemeenschap
Groot Tenbroekstraat 7
1700 St. -Ulriks-Kapelle

Overeenkomstig de overgangsmaatregel, bepaald in het decreet van 24 juli 1991, vallen drie verenigingen sedert 1 januari 1992 onder het toepassingsgebied van het decreet van 27 juni 1985 houdende de subsidieregeling van projecten en organisaties inzake het Nederlandstalig ontwikkelingswerk voor volwassenen en specifieke subsidieregeling voor bijzondere doelgroepen en problemen in het kader van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormings- en ontwikkelingswerk, gewijzigd bij decreet van 8 april 1987 houdende aanpassing van de regeling voor de toekenning van subsidievoorschotten voor de jeugd en volwassenenvorming.

Deze verenigingen zijn :

Interfederaal Centrum Vlaams Amateurtoneel
St.-Pietersnieuwstraat 128
9000 Gent

Musica
Postbus 45
3990 Peer

Halewijnstichting
Le Grellelei 10
2600 Berchem

I. VAN DEN BOSSCHE

VLAAMSE MINISTER VAN ONDERWIJS EN
AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 5
van 28 oktober 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

Verbod op politiek in de school – Aanvragen van scholen in verband met programma partij Helaba

In De Standaard van 25 september 1993 zei Pater Versteyleylen, die een van de stichters van Agalev was en die nu aan het hoofd staat van de dissidente groene partij Helaba, dat hij met de formatie Helaba aan de gemeenteraadsverkiezingen in Antwerpen wil deelnemen ; daarenboven kan hij de aanvragen van de scholen van beide netten om over het programma van Helaba te komen spreken niet meer bijhouden. Hij zou naar eigen zeggen ongeveer zestig scholen per jaar aandoen.

Is de minister van mening dat de onderwijsinstellingen die Pater Versteyleylen uitnodigen handelen in overeenstemming met het decreet over het onderwijs dat politiek in de school verbiedt ?

Zo nee, welke maatregelen werden er getroffen ?

Antwoord

Artikel 41, paragraaf 1, eerste lid van de wet van 29 mei 1959 (schoolpactwet) bepaalt dat elke politieke activiteit en propaganda verboden zijn in de onderwijsinstellingen van het gemeenschapsonderwijs en het gesubsidieerd onderwijs.

De memorie van toelichting vermeldt dienomtrent het volgende :

“Propaganda ten opzichte van kinderen of door middel van kinderen in hun hoedanigheid van leerling, of gelijk welke politieke activiteit of propaganda gevoerd door of ten opzichte van leerkrachten binnen de onderwijsinstelling wordt verboden.”

In zijn vraag wijst het lid erop dat pater Versteyleylen, die één van de stichters van Agalev was en nu aan het hoofd staat van de dissidente groene partij Helaba, in de scholen gaat spreken over het programma van Helaba. Gevraagd wordt of scholen die pater Versteyleylen uitnodigen handelen in overeenstemming met het decreet over het onderwijs (bedoeld wordt wellicht artikel 41 van de schoolpactwet zoals gewijzigd door artikel 178 van het onderwijs-11 decreet) dat politiek in de school verbiedt.

Politieke propaganda in de scholen is uiteraard verboden, anderzijds heeft de school wel een opdracht op het terrein van de politieke vorming van de leerlingen. Dit houdt in dat men eenzijdigheid moet vermijden en dat het niet kan dat steeds dezelfde strekkingen aan het woord worden gelaten. De leerlingen stelselmatig confronteren met slechts één visie komt daarentegen neer op het toelaten van politieke propaganda.

Verder wens ik het lid erop te wijzen dat uit het artikel in De Standaard van 25 september 1993 niet blijkt dat Helaba een politieke partij is en dat Helaba aan de gemeenteraadsverkiezingen in Antwerpen wil deelnemen.

Mij zijn geen gegevens bekend over welke en hoeveel scholen pater Versteyleylen uitnodigen noch binnen welke leerstof die voordrachten kaderen.

Tot op heden zijn mij geen concrete klachten wegens overtreding van artikel 41 van de schoolpactwet bekend.

Vraag nr. 10
van 4 november 1993
van de heer E. BALDEWIJNS

Academische titels volgens EG-richtlijnen – Gelijkwaardigheid

Volgens de EG-richtlijnen zijn de academische titels verbonden aan een in elk van de lidstaten volledig gevolgde universitaire studie gelijkwaardig aan elkaar. Dat zou betekenen dat men met een licentiaatstitel dezelfde loopbaanmogelijkheden zou moeten hebben als bijvoorbeeld met een doctorandustitel behaald aan een universiteit in Nederland.

1. Is dat inderdaad zo ?

2. Worden er in elk land bijkomende eisen gesteld gericht op de toetreding bijvoorbeeld tot bepaalde wettelijk beschermde beroepen, zoals bij voorbeeld advocatuur ?
3. Welke zijn in België deze bijkomende eisen om bij voorbeeld te kunnen toetreden tot de Belgische advocatuur, wanneer men over een Nederlandse titel van meester in de rechten beschikt ?
4. Dient men in België als Belg een bijkomend examen af te leggen ? En zo ja, welk examen moet men afleggen ?

Antwoord

1. De EG-richtlijnen houden zeker niet in dat academische titels aan elkaar gelijkwaardig zijn. Wel is het zo dat men aan overeenkomstige diploma's voor beroepsuitoefening dezelfde rechten zou kunnen ontleenen.

Eenzijds zijn er de sectoriële richtlijnen, die voor een aantal beroepen opgemaakt werden (tandarts, dierenarts, vroedvrouw, verpleger, architect, huisarts enzovoort) en die een lijst bevatten van de EG-diploma's die voor beroepsuitoefening in de verschillende landen moeten worden aanvaard.

Daarnaast zijn er de algemene EG-richtlijnen 89/48 en 92/51. Die slaan op alle beroepen waarvoor geen sectoriële richtlijn bestaat en zijn vrij complex.

Vereenvoudigd gesteld komt het erop neer dat een diploma dat in een lidstaat toegang geeft tot een bepaald beroep in de andere lidstaten toegang moet geven tot hetzelfde beroep. Onder bepaalde omstandigheden (verschillen in duur van opleiding, qua opleidingsvakgebieden en beroepsactiviteiten, taalkennis) mogen compensaties (vereiste ervaring, examen, stage) opgelegd worden.

2. Wat de informatie over de toepassing van de richtlijn betreft is er in elke EG-lidstaat een coördinator aangesteld voor de algemene richtlijnen, die in principe op de hoogte moet zijn hoe de richtlijn in eigen land toegepast wordt. Via deze coördinator kan men ook informatie bekomen over de toepassing in de andere EG-lidstaten.

De nationale coördinator voor België is mevrouw Françoise Dupuis van de Franse Gemeenschap.

3. Voor de bijkomende eisen die in België gesteld worden om tot de Belgische advocatuur toe te treden, wanneer men in het bezit is van de Nederlandse titel van meester in de rechten, moet men een onderscheid maken tussen diploma-voorwaarden en andere bijkomende voorwaarden.

Wat de diploma-voorwaarden voor de beroepsuitoefening betreft is het departement Onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap (na overleg met de VLIR) van oordeel dat bij vergelijking van de opleidingen tot licentiaat in de rechten en tot meester in de rechten door Nederlandse kandidaten nog aanvullende examens moeten worden afgelegd over de wezenlijk verschillende vakgebieden Belgisch staatsrecht, burgerlijk recht, strafvordering en gerechtelijk privaatrecht.

Door het ministerie dat de beroepsuitoefening door de advocaten onder zijn bevoegdheid heeft kunnen nog andere bijkomende eisen opgelegd worden.

4. Zie het antwoord op vraag 3.

Vraag nr. 12 van 5 november 1993 van de heer J. EEMAN

Gesubsidieerd en gemeenschapsonderwijs – Gereffecteerde boventalligen

Reaffectaties scheppen elk schooljaar heel wat problematische toestanden in de scholen. In dat verband vernam ik graag zowel voor het gesubsidieerd als voor het gemeenschapsonderwijs het aantal reaffectaties :

1. opgedeeld per provincie,
2. in voltijdse banen,
3. in halftijdse banen,
4. in opdrachten van minder dan 6 uur per week.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag deel ik het lid mee dat met betrekking tot de reaffectaties en wedertewerkstellingen in het onderwijs tijdens het schooljaar 1992-1993 de volgende cijfergegevens kunnen worden meegeedeeld. De cijfers werden opgedeeld per onderwijsnet en per niveau :

- aantal personeelsleden gereffecteerd of wedertewerkgesteld in de zonale reaffectatiecommissies ;
- aantal personeelsleden gereffecteerd of wedertewerkgesteld in de interprovinciale reaffectatiecommissies ;
- totaal aantal personeelsleden gereffecteerd of wedertewerkgesteld in de reaffectatiecommissies (inbegrepen Vlaamse Reaffectatiecommissie) ;
- uitgedrukt in FT-equivalenten reaffectaties en wedertewerkstellingen in de zonale reaffectatiecommissies ;
- uitgedrukt in FT-equivalenten reaffectaties en wedertewerkstellingen in de interprovinciale reaffectatiecommissies ;
- totaal uitgedrukt in FT-equivalenten reaffectaties en wedertewerkstellingen in de reaffectatiecommissies (inbegrepen Vlaamse Reaffectatiecommissie) ;
- uitgedrukt in FT-equivalenten personeelsleden niet gereffecteerd of wedertewerkgesteld ;
- reaffectaties/wedertewerkstellingen in FT-equivalenten.

De opdelingen zoals gevraagd door het lid zijn echter niet beschikbaar. Om over deze gegevens te kunnen beschikken, zouden talloze dossiers van de personeelsleden van het onderwijs dienen te worden nagekeken, wat te veel tijd zou in beslag nemen. Gezien de werk-

belasting van de personeelsleden betrokken bij het beheer van de bedoelde dossiers kan de opdracht daartoe niet worden gegeven.

Reaffectaties/wedertewerkstellingen

Schooljaar 1992-1993

Aantal personeelsleden
gereffecteerd of wedertewerkgesteld in de zonale reaffectatiecommissies

	GMO	GSO off.	GSO vrij conf.	GSO vrij niet-conf.	Totaal
Basis	49	65	103	—	217
Secundair	134	78	467	—	679
Hoger	7	7	36	—	50
OSP	—	—	—	—	—
PMS	45	1	—	—	46
Totaal	235	151	606	—	992

Aantal personeelsleden
gereffecteerd of wedertewerkgesteld in de interprovinciale reaffectatiecommissies

	GMO	GSO off.	GSO vrij conf.	GSO vrij niet-conf.	Totaal
Basis	27	48	16	—	91
Secundair	92	55	105	—	252
Hoger	14	7	20	—	41
OSP	2	2	11	—	15
PMS	1	1	—	—	2
DKO	—	23	—	—	23
Totaal	136	136	152	—	424

Totaal aantal personeelsleden
gereffecteerd of wedertewerkgesteld in de reaffectatiecommissies
(inbegrepen Vlaamse Reaffectatiecommissie)

	GMO	GSO off.	GSO vrij conf.	GSO vrij niet-conf.	Totaal
Basis	76	113	119	—	308
Secundair	226	133	572	73	1.004
Hoger	21	14	56	—	91
OSP	2	2	11	—	15
PMS	46	2	—	—	48
DKO	—	23	—	—	23
Totaal	371	287	758	73	1.489

Uitgedrukt in FT-equivalenten
reffectaties en wedertewerkstellingen in de zonale reffectatiecommissies

	GMO	GSO off.	GSO vrij conf.	GSO vrij niet-conf.	Totaal
Basis	15,7653	23,7447	52,26	—	91,77
Secundair	56,918	34,543	141,86	—	233,321
Hoger	2,470	2,7352	10,33	—	15,5352
OSP	—	—	—	—	—
PMS	39,976	0,999	—	—	40,975
Totaal	115,1293	62,0219	204,45	—	381,6012

Uitgedrukt in FT-equivalenten
reffectaties en wedertewerkstellingen in de interprovinciale reffectatiecommissies

	GMO	GSO off.	GSO vrij conf.	GSO vrij niet-conf.	Totaal
Basis	8,789	20,2898	5,67	—	34,7488
Secundair	45,604	23,1837	37,01	—	105,7977
Hoger	9,442	2,7352	5,31	—	17,4872
OSP	0,389	0,9992	2,07	—	3,4582
PMS	0,999	0,9994	—	—	1,9984
DKO	—	5,3907	—	—	5,3907
Totaal	65,223	53,5980	50,06	—	168,8810

Totaal uitgedrukt in FT-equivalenten
reffectaties en wedertewerkstellingen in de reffectatiecommissies
(inbegrepen Vlaamse Reffectatiecommissie)

	GMO	GSO off.	GSO vrij conf.	GSO vrij niet-conf.	Totaal
Basis	24,555	44,0345	57,94	—	126,5295
Secundair	102,523	57,7267	178,87	35,1215	374,2412
Hoger	11,912	5,4704	15,65	—	33,0324
OSP	0,390	0,9992	2,07	—	3,4592
PMS	40,975	1,9984	—	—	42,9734
DKO	—	5,3907	—	—	5,3907
Totaal	108,355	115,6199	254,53	35,1215	585,6264

Uitgedrukt in FT-equivalenten
personeelsleden niet gereffecteerd of wedertewerkgesteld

	GMO	GSO off.	GSO vrij conf.	GSO vrij niet-conf.	Totaal
Basis	48,23	12,482	6,29	—	67,002
Secundair	299,29	133,498	301,63	11,1746	905,5926
Hoger	11,89	47,362	52,52	—	111,772
OSP en DKO	4,29	12,57	8,06	—	24,92
PMS	1,48	0,999	—	—	2,479
Totaal	365,18	206,911	368,50	171,1746	1.111,7656

Reaffectaties/wedertewerkstelling in FT-equivalenten
Schooljaar 1992-1993

	Toegewezen	Niet toegewezen	Totaal	% gereffecteerd
Gemeenschapsonderwijs	180,55	365,18	545,73	33,08 %
Officieel gesubsidieerd onderwijs	115,6199	206,911	322,5309	35,85 %
Vrij gesubsidieerd onderwijs	254,53	368,50	623,03	40,85 %
Totaal	550,6999	940,591	1.491,2909	36,93 %
Vrij niet-conf.	35,1215	171,1746	206,2961	17,02 %
Totaal	585,8214	1.111,7656	1.697,587	34,51 %

Vraag nr. 13
van 9 november 1993
van de heer R. BOSMAN

Gemeenschapsonderwijs in Mechelen — Geschiedenisles

Op vrijdag 1 oktober 1993 had de geschiedenisles voor het vijfde jaar menswetenschappen van het Lyceum, Caputsteenstraat te Mechelen, als onderwerp Hitler en het nationaal socialisme. In de praktijk bestond het grootste gedeelte van de les uit het bekijken van een videoband van de panoramauitzending over het Vlaams Blok. Deze uitermate tendentieuze uitzending werd destijds door mijn partij zwaar op de korrel genomen en gaf bij de BRTN aanleiding tot interne nota's aan het adres van de samensteller en het uitzenden van onder meer een antwoord vanwege partijvoorzitter Dillen. Onnodig te zeggen dat dit antwoord in de bewuste les niet werd vertoond.

Bij dit gebeuren heb ik een aantal vragen.

1. Werd aan de leeropdracht, namelijk een geschiedenisles over Hitler en het nationaal socialisme, voldaan door het laten bekijken van een tendentieuze televisieprogramma over een hedendaagse politieke partij ?

2. Behoort het bespreken van hedendaagse politieke partijen en hun standpunten tot het lesprogramma geschiedenis van het vijfde jaar menswetenschappen ?
3. Behoort het tot de taak of de bevoegdheid van een leerkracht geschiedenis om historische politieke stromingen of denkwijzen te gaan projecteren op politieke partijen van vandaag ?
4. Meent de minister dat de betrokken leerkracht handelde in overeenstemming met de omzendbrief Kab. Gemeenschapsminister/jur/6, meer bepaald met de passus "I. Politieke activiteiten en propaganda".
5. Welke maatregelen zal de minister nemen om enerzijds de betrokken leerkracht tot de orde te roepen en anderzijds herhaling van dergelijke toestanden te voorkomen ?

Antwoord

1. Ik wijs erop dat artikel 6 van de wet van 29 mei 1959 (schoolpactwet) het volgende bepaalt :

“Met inachtneming van de eindtermen en van het door of krachtens het decreet bepaalde minimum

lessenrooster beschikt elke inrichtende macht voor haar onderwijsinstellingen over de vrijheid de lessenroosters en de leerplannen vast te stellen en kiest zij vrij haar pedagogische methodes.

Met het oog op het waarborgen van het studiepeil moet de Vlaamse Executieve evenwel de leerplannen goedkeuren”.

In dit artikel worden rechten en plichten van de overheid duidelijk afgelijnd : relatieve autonomie van de inrichtende machten van binnen bepaalde decretale grenzen (minimumlessenrooster en eindtermen) de leerinhouden vast te stellen en volledige autonomie inzake het kiezen van de pedagogische methodes enerzijds en het recht van de overheid om het studiepeil, de onderwijskwaliteit te controleren anderzijds.

2. Deze bespreking behoort inderdaad tot het leerplan geschiedenis van het gemeenschapsonderwijs, 5e leerjaar, menswetenschappen (ref. : Leerplan Basisprogramma/Leerplan C . A . Geschiedenis VR.GE.93.02.15 LP.TB). In het basisprogramma II.-De hedendaagse samenleving met onder meer de samenleving na de Eerste Wereldoorlog, respectievelijk de samenleving na de Tweede Wereldoorlog.
3. Het antwoord op de derde vraag ligt besloten in het antwoord op de eerste vraag. De vraag betreft de lesinhoud en de controle hierop behoort niet tot de taak van de overheid.
4. Op basis van de gegevens die werden aangebracht, kan ik niet oordelen of het verbod van politieke activiteit en propaganda werd overtreden (cf. artikel 41 schoolpactwet en de door het lid aangehaalde omzendbrief). Tot op heden zijn mij geen concrete klachten wegens overtreding van artikel 41 van de schoolpactwet bekend.
5. De decreten rechtspositie bepalen uitdrukkelijk dat de bevoegdheid voor tuchtstraffen ligt bij de inrichtende machten. De minister van Onderwijs kan hen uitnodigen tuchtstraffen uit te spreken.

Vraag nr. 14
van 9 november 1993
van de heer R. BOSMAN

Omzendbrief - Politieke activiteit en propaganda in de school

Vrij regelmatig ontvangen Vlaams Blokraadsleden klachten van leerlingen of hun ouders, over leerkrachten en schooldirecties die de hen toevertrouwde leeropdracht misbruiken om hun persoonlijke politieke overtuiging aan de leerlingen op te dringen. Vaak gaat het hierbij om leerkrachten moraal, godsdienst en/of geschiedenis, maar ook bij andere vakken (Nederlands, zelfs wiskunde . . .) is een aanleiding vaak vlug gevonden om tegen het Vlaams Blok te waarschuwen of te stoken.

Nog erger wordt het als kinderen van Vlaams-Blokmandatarissen, of van ouders wier Vlaams Blokovertuiging bekend is, hierom door de leerkracht worden

benadeeld, gepest of voor schut gezet. Ook daarover hebben wij verschillende rapporten gekregen.

Uit het antwoord op de schriftelijke vraag nr. 212 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 19 van 23 augustus 1993, blz. 997) van collega Buisseret verneem ik het bestaan van de omzendbrief Kab. Gemeenschapsminister/jur/6 van 5 juni 1989, waarbij het voeren van politieke activiteit en propaganda, binnen de onderwijsinstelling, uitdrukkelijk verboden is.

1. Betreft deze omzendbrief enkel het gemeenschapsonderwijs, of is het een algemene beleidsrichtlijn die ook het vrij onderwijs bindt ?
2. Welke protest- of verweermiddelen hebben leerlingen of hun ouders als de richtlijnen van deze omzendbrief duidelijk met de voeten worden getreden
 - a. in het gemeenschapsonderwijs,
 - b. in het vrij onderwijs ?
3. Welke protest- of verweermiddelen hebben leerlingen of hun ouders in geval van manipulatie en machtsmisbruik en als leerlingen overduidelijk worden benadeeld als gevolg van de politieke overtuiging van hun ouders :
 - a. in het gemeenschapsonderwijs,
 - b. in het vrij onderwijs ?

Antwoord

1. De omzendbrief Kab. Gemeenschapsminister Jur/6 van 5 juni 1989 beoogt een verduidelijking te geven van onder meer de artikelen 41, 42 en 43 van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving (schoolpactwet).

Artikel 41 paragraaf 1, eerste lid van die wet bepaalt dat elke politieke activiteit en propaganda alsmede elke handelsactiviteit verboden zijn in de onderwijsinstellingen van het gemeenschapsonderwijs en het gesubsidieerd onderwijs.

De omzendbrief die een concretisering inhoudt van die wetsbepaling bindt dus niet enkel het gemeenschapsonderwijs maar ook het vrij onderwijs.

2. Wanneer de richtlijnen van deze omzendbrief, of beter nog artikel 41 van de schoolpactwet overtreden worden, zijn de verweermiddelen ten aanzien van de beide netten identiek.

Met name kan een concrete overtreding aan de minister worden gesignaleerd die dan beslist of de zaak voor de in artikel 42 van de schoolpactwet bedoelde commissie moet worden gebracht.

Deze commissie heeft als opdracht de overtredingen op artikel 41 te onderzoeken en maatregelen of sancties voor te stellen.

Op advies van die commissie bepaalt de Vlaamse regering de sanctie die bij overtreding van artikel 41 desgevallend tegen de verantwoordelijke inrichtende macht kan worden getroffen.

3. Wanneer leerlingen worden benadeeld tengevolge van de politieke overtuiging van hun ouders kunnen

de ouders of de leerlingen zich tot de inrichtende macht richten die exclusief bevoegd is om de betrokken leerkracht desgevallend te sanctioneren.

J. SAUWENS

VLAAMSE MINISTER VAN VERKEER, BUITENLANDSE HANDEL EN STAATSHERVORMING

Vraag nr. 3
van 28 oktober 1993
van de heer M. DIDDEN

De Lijn – Voorstel tot invoeren van gezinskaart

Door de Bond van Grote en Jonge Gezinnen werd met betrekking tot het gebruik van het openbaar vervoer in dalmomenten, in het weekend en in vakantieperiodes, een voorstel gedaan tot het invoeren van een gezinskaart, waardoor bepaalde verbruikers aan halve prijs met De Lijn zouden kunnen worden vervoerd.

Gaarne had ik vernomen of dit voorstel door de commerciële diensten van De Lijn werd onderzocht en welke reactie deze diensten op dit voorstel hebben gegeven.

Het voorstel behelst de vermindering met 50 percent van het busritkaartje voor alle gezinnen met minstens één kind ten laste. Het gebruik van deze kaart zou alleen toegestaan zijn in daluren, bijvoorbeeld tussen 10 en 16 uur en na 19 uur, alsmede tijdens het weekend en gedurende de zogenaamde vakantieperiodes.

Wat is het resultaat van de onderzoeken die door De Lijn aangaande dit voorstel werden gedaan ?

Antwoord

Ik kan het lid melden dat het voorstel van de Bond van Grote en Jonge Gezinnen erop gericht is een gezinskaart te introduceren, die tegen een bepaalde prijs per jaar zou worden verkocht. Met deze kaart zouden gezinnen dan tijdens de daluren aan halve prijs kunnen rijden met het openbaar vervoer indien zij zich met minstens twee personen verplaatsen. De gezinskaart is bedoeld voor alle gezinnen met minstens 1 kind ten laste.

Indien echter aan gezinnen met 1 kind ten laste het recht op 50 percent wordt toegekend, zou volgens de cijfers van het Statistisch jaarboek van België (NIS) minstens 75 percent van de Belgen recht hebben op vermindering (bron : NIS).

Naast de andere wettelijke en commerciële verminderingen zou slechts een heel beperkt gedeelte van de bevolking nog een volle prijs betalen en kan de vraag gesteld worden of een volle prijs dan nog zinvol is.

Bovendien maakt een gezinskaart de tariefstructuur ingewikkelder :

- de bestuurders dienen een bijkomende kaart te kennen met bijkomende reglementering ;

- de controle van een “gezin” is in de praktijk moeilijk haalbaar. Dit houdt in dat vanaf 2 personen een vermindering van 50 percent wordt toegekend ;
- de definitie van daluur is zeer moeilijk te bepalen en hangt af van de omstandigheden, plaats en tijd. Zo zijn spitsmomenten de maanden juli en augustus op de kusttram, de woensdagnamiddag op schooldagen, marktdiensten, de zaterdagvoormiddag op bepaalde lijnen in de steden en stadsgewesten, de shoppingweekends voor Kerstmis enzovoort.

De gezinskaart toelaten op deze ogenblikken kan een verschuiving van de huidige reizigers veroorzaken, waardoor er bijkomende rijtuigen en personeel dienen te worden ingezet, met een gevoelige stijging van de absolute kosten als gevolg zonder dat de ontvangsten stijgen. Het gebruik van verlaagde tarieven op deze ogenblikken dient om de hierboven vermelde redenen vermeden te worden. De informatie over de daluren wordt dan bijzonder ingewikkeld.

De prijsstructuur van de gezinskaart die de Bond voorstelt bedraagt 50 percent van de biljetprijs.

1. Deze tabel is opgesteld op basis van de tarieven vóór 1 februari 1993.
2. De prijs van een Z-kaartvermindering voor 1 zone in streek is 17,5 frank en niet 26 frank (deze is enkel van toepassing in de stad).
3. Op korte afstanden blijft de prijs van een verplaatsing met een gezinskaart nog steeds duurder dan met de auto.
4. Diverse studies hebben uitgewezen dat autogebruikers enkel rekening houden met de brandstof- en onderhoudskosten die geen 10 frank/km bedragen.
5. Het prijsverschil is op korte afstanden ten opzichte van de Z-kaart-vermindering zéér klein (slechts 3 à 8 percent) en is zelfs voor 1 zone in de streek duurder namelijk 18,5 frank ten opzichte van 17,5 frank.

Indien het voorstel zou worden toegepast op de nieuwe tarieven vanaf 1 februari 1993 bekomt De Lijn volgende tabel (met 50 percent ten opzichte van het biljet) :

Afstand	Auto	Biljet	Z-kaart	Z-kaart verminderd	Gezinskaart
1 zone	30F (30)	40F (120)	23 F (69)	17,5F (52,5)	20F (60)
2 zones	50F (50)	55 F (165)	35 F (105)	26F (78)	27,5F (82,5)
3 zones	100 F (100)	70F (210)	46F (138)	35 F (105)	35F (105)
6 zones	250 F (250)	115F (345)	81 F (243)	61 F (192)	57,5F (172,5)
10 zones	500 F (500)	175 F (525)	127 F (381)	96F (288)	87,5F (262,5)

Hieruit kunnen de volgende conclusies worden genomen :

De gezinskaart wordt over de korte afstanden duurder dan de Z-kaartvermindering. Het is slechts vanaf 5

zones (slechts 25 percent van de Z-kaartgebruikers) dat de gezinskaart enigszins goedkoper wordt.

Hieruit blijkt dat alleszins een meer grondige studie en een andere prijsstelling noodzakelijk is vooraleer een gezinskaart kan worden ingevoerd.

Binnenkort zal er een gesprek plaatsvinden tussen De Lijn en de Bond van Grote en Jonge Gezinnen omtrent deze problematiek.

L. DETIEGE

VLAAMSE MINISTER VAN TEWERKSTELLING EN SOCIALE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 3
van 12 november 1993
van de heer L. BARBE

Gevaarlijke kacheluitwasemingen — Voorzorgsmaatregelen

Begin november trof een golf van koolmonoxidevergiftigingen Vlaanderen. Verschillende mensen stierven, tientallen moesten in kritieke toestand in ziekenhuizen worden opgenomen. Wat de oorzaak betreft, werden verschillende punten naar voren geschoven :

- slecht werkende kachels ;
- temperatuursinversie ;
- plots temperatuurstijging na een koude periode waarbij men kachels gaat "smoren" ;
- niet vegen van schoorstenen.

Men was het blijkbaar niet echt eens over de werkelijke oorzaken van deze toch dramatische gebeurtenissen. Meer nog, dit verschijnsel is zelfs nog niet echt wetenschappelijk onderzocht in ons land. Een studie van het Brusselse anti-gifcentrum van enkele jaren geleden schat het aantal slachtoffers van CO-vergiftiging voor heel het land op 400, waarvan 40 doden. Ik ben van mening dat de minister, verantwoordelijk voor de preventieve gezondheidszorg hier initiatieven dient te nemen (een informatiecampagne, overleg met de brandweer, de schoorsteenvegers, de verzekeringssector, de federale ministers van economische zaken en van leefmilieu, dokters en wetenschappers..).

In dit verband wil ik er ook op wijzen dat de Nederlandse Centrale Raad voor de Milieuhygiëne er in haar advies van 16 maart 1992 op wees dat men het woord "allesbrander" beter niet meer zou gebruiken. Het suggereert immers dat men er alles in zou mogen verbranden, een opvatting die zowel inzake volksgezondheid als leefmilieu kwalijke gevolgen heeft. Men zou het beter gewoon over kachels hebben.

Kan de minister mij meedelen welke initiatieven ze genomen heeft om deze problematiek aan te pakken

Antwoord

Het groot aantal personen die tijdens de voorbije maand het slachtoffer werden van een koolstofmono-

xydevergiftiging illustreert op dramatische wijze de moeilijkheden die zich stellen bij de voorlichting van de bevolking.

Immers, ondanks de ruime aandacht die de media van in het begin aan de slachtoffers hebben gewijd bleek deze waarschuwing niet door te dringen tot een belangrijk deel van de bevolking en werden er steeds nieuwe gevallen gemeld.

Het gaat hier immers om een risico dat nauw verbonden is met de woonomstandigheden en de woonhygiëne en de meest blootgestelde bevolkingsgroepen blijven aldus minder bereikbaar voor algemene informatiecampagnes.

Daarom heb ik ook dit jaar zoals in 1992 verschillende organisaties die een betere toegang tot die bevolkingsgroepen hebben gesubsidieerd om via hun geëigende kanalen deze groepen tegen het gevaar van koolstofmonoxydevergiftiging te waarschuwen.

Ik kan hier de V.Z.W. "Coördinatie Veiligheid in de Privésfeer" en de wijkgezondheidscentra vermelden.

Overigens kan ik de bezwaren van de minister tegen "allesbranders" volledig onderschrijven al dient het woord voor mij nog niet uit het spraakgebruik geweerd. De risico's verbonden aan hun onbeperkt gebruik en de beperkingen die de gebruiker in acht dient te nemen werden ten andere duidelijk omschreven in de brochure Wat je zou moeten weten over open haarden, kachels en allesbranders, die op vraag van de minister voor Leefmilieu en Huisvesting door de administratie Milieu, Natuur en Landinrichting is opgesteld.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 76, 5)

L. VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN ECONOMIE, KMO, WETENSCHAPSBELEID, ENERGIE EN EXTERNE BETREKKINGEN

Vraag nr. 111
van 22 juli 1993
van de heer L. BARBE

Portefeuille FNSV-Gimvindus - Waardebepaling

Bij besluit van de Vlaamse Executieve van 7 januari 1992 werd de waarde van de portefeuille van het FNSV, beheerd door Gimvindus, bepaald op 33.723.492.169 frank.

1. Door wie werd deze waardebepaling uitgevoerd ?
2. Kan de minister mij de waardebepaling geven per ex-nationale sector (textiel, steenkoolmijnen, holglas, staal en scheepsbouw en scheepsherstellingen) ?

Antwoord

1. De waardering van de portefeuille van Gimvindus (voorheen genaamd FNSV) werd, na grondige analyse door het college van drie commissarissen-revisoren, door deze aanvaard. Dientengevolge werd ze ook door Gimvindus en het Vlaamse Gewest aangenomen.
2. Wat betreft de waardering per sektor, delen wij u mee dat het lid voor deze informatie persoonlijk contact kan opnemen met Gimvindus. Hij kan deze informatie strikt vertrouwelijk verkrijgen bij de vennootschap zelf.

Aangezien enkele van de sectoren bestaan uit één of een beperkt aantal ondernemingen, zou het openbaar maken van de waardering per sektor neerkomen op het verschaffen van vertrouwelijke bedrijfseconomische informatie over individuele bedrijven.

Mede met het oog op de versnelde valorisatie van deze activa is het niet in het belang van het Vlaamse Gewest dat nauwkeurige cijfers over de waardebeoordeling van deze Gimvindus-activa publiek gemaakt worden.

Vraag nr. 117
van 26 juli 1993
van de heer L BARBE

Steunmaatregelen scheepsbouw en ijzer- en staalindustrie – Verslagen aan de EG-commissie

Inzake de steunverlening aan de scheepsbouw en de ijzer- en staalindustrie is er respectievelijk een richtlijn en een beschikking van kracht :

- richtlijn 90/684/EEG van 21 december 1990 betreffende de steunverlening aan de scheepsbouw ;
- beschikking 3855/91/EGKS van 27 november 1991 tot invoering van communautaire regels voor de steun aan de ijzer- en staalindustrie.

In beide gevallen worden de lidstaten verplicht op bepaalde tijdstippen verslag uit te brengen aan de Commissie.

1. Wie maakt deze verslagen ?
2. Werden alle verslagen volgens het communautaire recht tijdig aan de Commissie bezorgd ? Voor welke was dat eventueel niet het geval ?
3. Wat zijn de belangrijkste elementen van die verslagen ?
4. Welke opmerkingen van de Commissie hadden die verslagen eventueel tot gevolg ?

Antwoord

1. Richtlijn 90/684/EEG van 21 december 1990 betreffende de steunverlening aan de scheepsbouw.
 1. De desbetreffende verslagen worden opgemaakt door de administratie Economie. Deze worden

dan via de Vlaamse minister bevoegd voor het scheepsbouwbeleid overgemaakt aan de permanente vertegenwoordiger met het verzoek de betrokken informatie over te maken aan de Commissie. Sedert de overname van het Fonds van de scheepsbouw door Gimvindus, is het deze laatste die de basisgegevens voor de verslagen bezorgt.

2. De verslagen worden tijdig aan de Commissie overgemaakt.
3. De verslagen hebben bijna uitsluitend betrekking op de goedgekeurde financiële steun en de bijzonderheden hierover.
4. De Commissie stelt soms bijkomende vragen over de hoogte van de steun. Er kunnen zich dan twee situaties voordoen. Ofwel gaat men akkoord met de opmerking van de Commissie en wordt de steun aangepast ofwel komt men niet tot een consensus en heeft de Commissie de mogelijkheid om een procedure te openen. Voor een aantal dossiers met contractdatum 1989 is dit effectief gebeurd.

- II. De beschikking 3855/91/EGKS van 27 november 1991 bepaalt in haar artikel 7 dat de lidstaten de Commissie tweemaal per jaar verslag uitbrengen over de in de voorafgaande zes maanden uitgekeerde steun, over het gebruik dat daarvan is gemaakt en over de resultaten welke gedurende deze periode op het gebied van herstructurering zijn bereikt. Deze verslagen moeten gegevens bevatten over de financiële maatregelen die de lidstaten of de regionale of plaatselijke autoriteiten hebben getroffen ten aanzien van openbare ijzer- en staalondernemingen. Zij worden binnen twee maanden na het einde van ieder halfjaar voorgelegd en worden opgesteld in een door de Commissie aan te geven vorm.

Het opmaken van de verslagen valt onder mijn bevoegdheid.

Aangezien, sinds de regionalisering van de staalsektor, nog geen subsidies werden verstrekt aan deze industrie werden nog geen verslagen uitgebracht.

Vraag nr. 130
van 24 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Impulsgebied Zennevallei – Behandeling goedgekeurde projecten

In 1990 startte Vlaanderen het Impulsprogramma dat economisch achtergestelde gebieden een duwtje in de rug wilde geven.

Heel wat projecten in de Zennevallei die door de streekcommissie werden goedgekeurd, wachten op een verdere behandeling van de Vlaamse regering.

Voor de sanering van vervallen terreinen werd nog niets besteed. Voor bedrijven-, en dienstencentra en multifunctionele gebouwen bleef het budget (12,8 mil-

joen frank) onaangeroerd, terwijl voor de ontsluiting van gebieden, waarvoor 18,212 miljoen frank beschikbaar was, 10,365 miljoen frank werd besteed. Zo blijkt dat op een totaal budget van 53,839 miljoen frank voor infrastructuur, er nog 43,474 miljoen frank beschikbaar is.

Qua opleiding en tewerkstelling zijn alle middelen vastgelegd, maar slechts gedeeltelijk besteed. De werkloosheid in de Zennevallei blijft opvallend hoger in vergelijking met bijvoorbeeld HalleVilvoorde.

Kan de minister mij mededelen wanneer de door de streekcommissie goedgekeurde projecten behandeld zullen worden door de Vlaamse regering ?

Antwoord

In het impulsgebied Zennevallei zien de statistieken voor het luik infrastructuur er, per 1 november 1993, als volgt uit :

1. Industrierreinen

- Beschikbaar : 12.452.000 frank.
- Ingediende projecten : één, waarvoor het volledige beschikbare bedrag, voorzien in dit subluik wordt gevraagd.
- Voor het dossier werd nog geen beslissing genomen aangezien voor de regelgeving inzake de toekenning van de impulssteun geldt dat het terrein moet worden erkend vooraleer deze steun wordt uitbetaald.

2. Sanering

- Beschikbaar : 10.377.000 frank.
- Ingediende projecten : één, waarvan 5.934.071 frank impulssteun wordt gevraagd.
- Voor dit project werd nog geen beslissing genomen, aangezien eerst de problematiek inzake ruimtelijke ordening moet worden opgelost.

3. Gebouwen

- Beschikbaar ; 12.798.000 frank.
- Er werden nog geen projecten in dit subluik ingediend.

4. Ontsluiting

- Beschikbaar : 18.212.000 frank.
- Ingediende projecten : vijf, voor een totaal bedrag van 17.905.565 frank.
- Goedgekeurd : vier, voor een bedrag van 15.061.465 frank. Het project dat nog in behandeling is, is een onderdeel van het hogervermelde ingediende saneringsproject dat nog een oplossing inzake ruimtelijke vergt.

In ieder geval is het de bedoeling zo snel mogelijk, met de bevoegde functionele Vlaamse minister een beslissing te nemen.

Wat tenslotte de beschikbare middelen voor het luik opleiding betreft, werden zoals u zelf vermeldt, alle

middelen vastgelegd en dit in programma's die door de VDAB en het VIZO moeten worden uitgevoerd.

Volgens deze beide instellingen zou de vertraging die in de uitvoering van deze programma's is opgelopen, volgend jaar kunnen worden goedgeemaakt, zodat de beschikbare middelen vooralsnog zouden worden aangewend.

Vraag nr. 133 van 13 oktober 1993 van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaams Gewest – Gadgets

Het valt geregeld op dat kabinetsmedewerkers, leden van de administratie en anderen beschikken over gadgets van het Vlaamse Gewest. Ik denk onder meer aan horloges, akentassen, kogelpennen, speldjes enzovoort.

Kan de minister mij een overzicht geven van wat in dat verband zoal beschikbaar is, welke bedragen er hiervoor sedert 1990 werden uitgetrokken en voor wie de voorwerpen bestemd zijn ?

Op welke wijze worden de bestellingen toegewezen ?

Gaat het om steeds verschillende firma's ?

Antwoord

De Vlaamse Gemeenschap beschikt over een aantal gadgets, onder meer voor de administratie Externe Betrekkingen en voor aanbieding op tentoonstellingen en groepsbezoeken.

De voorraad omvat sleutelhangers, pins, kogelpennen, zelfklevers, rekenmachientjes, bureausets, uurwerken, regenschermen, boodschappen- en akentassen.

De bestellingen gebeuren steeds na prijsaanvraag bij een aantal firma's, waarna het meest gunstige aanbod wordt aanvaard.

Het bedrag van deze bestellingen is de volgende :

1990	545.813 frank
1991	431.555 frank
1992	5.700.000 frank
1993	1.805.081 frank

Vraag nr. 7 van 4 november 1993 van de heer E. BALDEWIJNS

Wetenschappelijk onderzoek – Cofinanciering vervangen door prefinanciering

Het systeem van de cofinanciering waarbij de overheid wetenschappelijke vorsers financiert omdat de financiering door de EEG op zich niet volstaat om de projecten met voldoende middelen uit te voeren zou worden afgeschaft en vervangen door het systeem van prefinanciering.

Over welk bedrag gaat het hier en vreest de minister-president niet dat door de versnippering van de finan-

ciële middelen op termijn de deelname van onze Vlaamse onderzoekers aan Europese programma's in het gedrang zal worden gebracht ?

Antwoord

1. Op 1 december 1993 heeft de Vlaamse regering haar goedkeuring gegeven voor de uitvoering van een gedeeltelijk nieuwe actie ter stimulering van de deelname van Vlaamse universitaire onderzoeksgroepen aan Europese onderzoeksprogramma's.
2. Deze nieuwe actie bestaat uit twee delen. Enerzijds de ondersteuning van Vlaamse onderzoeksgroepen, die nog niet of slechts in zeer beperkte mate aan Europese onderzoeksprogramma's deelnamen, bij de uitvoering van projecten in samenwerking met één of meerdere EU/EVA-partners (de zogenaamde prefinanciering). Dergelijke projecten dienen potentieel de basis te vormen voor, in een latere fase, bij de Europese Commissie in te dienen onderzoeksprojecten. Anderzijds de ondersteuning, ten belope van maximaal 50 percent van de beschikbare middelen, van Vlaamse onderzoeksgroepen die effectief deelnemen aan Europese onderzoeksprogramma's maar die onvoldoende financiële ondersteuning ontvangen van de Europese Commissie.
2. De middelen voor de uitvoering van deze actie worden jaarlijks door de Vlaamse regering bepaald. Voor 1993 is 130 miljoen frank voorzien.
3. De middelen worden beheerd door de universiteiten. Voor de uitvoering van de actie in 1993 wordt met elke universiteit een overeenkomst afgesloten waarin de financieringsvoorwaarden zijn vastgelegd.
4. De vrees voor versnippering van de beschikbare financiële middelen is ongegrond. Ten eerste omdat de universiteiten zelf verantwoordelijk zijn voor de selectie van de projecten die in aanmerking komen voor financiering en hierover verantwoording moeten afleggen aan de Vlaamse regering. Daarenboven zal op termijn bij de evaluatie van de actie en de verdeling van de beschikbare middelen over de universiteiten rekening worden gehouden met de wijze waarop elke universiteit gebruik heeft gemaakt van de hem toegekende middelen. Ten tweede omdat op termijn deze middelen zullen ondergebracht worden in het Bijzonder Universitair Onderzoeksfonds dat vanaf 1994 aan elke universiteit opgericht zal worden en waarin ook de middelen voor de geconcentreerde onderzoeksacties en de speciale onderzoeksfondsen zullen ondergebracht worden. Deze middelen zullen de universiteiten in staat stellen een eigen coherent onderzoeksbeleid uit te voeren.

Vraag nr. 8
van 4 november 1993
van de heer E. BALDEWIJNS

Biotechnologie – Financiering Vlaamse onderzoeksploegen

In het kader van het Derde Europees Kaderprogramma wordt in het Biotechnologieprogramma een project

gefinancierd inzake de sequentie bepaling van het gist genoom, project waaraan talrijke onderzoeksploegen uit de EG-lidstaten alsook onderzoekers uit het Vlaamse, Waalse en Brusselse Gewest deelnemen.

Zowel het Waalse als het Brusselse Gewest geven aan hun deelnemende universitaire onderzoeksploegen een cofinanciering teneinde hen in staat te stellen competitief te blijven ten opzichte van hun internationale partners.

Welke maatregelen heeft de minister-president genomen om aan de achterstelling van onze Vlaamse onderzoeksploegen in verband met de financiering een einde te maken, en dit op korte termijn ?

Antwoord

1. De Vlaamse regering beschikt niet over voldoende middelen om alle universitaire Vlaamse onderzoeksgroepen die effectief deelnemen aan een Europees onderzoeksprogramma, maar hiervoor onvoldoende financiële ondersteuning ontvangen van de Europese Commissie, te cofinancieren. Zo werden er in 1992 84 aanvragen voor cofinanciering van projecten ingediend terwijl er maar middelen voorhanden waren voor de cofinanciering van 20 projecten. Een selectie was noodzakelijk. Deze was gebaseerd op voorwaarden vastgelegd door de Interministeriële Conferentie voor Wetenschapsbeleid aangevuld met bijkomende voorwaarden vastgelegd door de Vlaamse regering.
2. Teneinde de actie ter stimulering van de deelname van universitaire Vlaamse onderzoeksgroepen aan Europese onderzoeksprogramma's meer effectief te maken keurde de Vlaamse regering, na een grondige evaluatie, op 1 december 1993 een gedeeltelijk nieuwe actie goed. Deze nieuwe actie voorziet zowel in prefinanciering als cofinanciering, en laat de opportuniteitsbeoordeling en selectie van te financieren projecten over aan de onderzoeksraden van de universiteiten. Terzelfdertijd worden de middelen ter beschikking van deze actie opgetrokken van 84,2 miljoen frank (1992) naar 130 miljoen frank (1993).

T. KELCHTERMANS

VLAAMSE MINISTER VAN OPENBARE
 WERKEN RUIMTELIJKE ORDENING EN BIN-
 NENLANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 358
van 29 juli 1993
van de heer M. MAERTENS

Vaarreglementering op de IJzer – Aanpassing

De toename van de waterrecreatie op de IJzer de voorbije jaren brengt een aantal problemen met zich mee waaronder spanningen tussen de diverse waterrecreatievormen onderling, en spanningen in de relatie waterrecreatie-natuurbehoud. Vooral inzake de problematiek van de vaarsnelheidsovertreders zijn nieuwe initiatie-

ven noodzakelijk, zoals een aangepaste vaarreglementering, mogelijkheden om de vaarsnelheden objectief vast te stellen en te verbaliseren en aangepaste informatieborden. De procureur des konings aanvaardt immers alleen processen-verbaal van overtredingen die met geijkte toestellen werden geregistreerd en waarbij de identiteit van de boten via duidelijke registratiekentekens op onbetwistbare wijze werd vastgesteld.

Het Algemeen Reglement voor de Bevaarbare Waterwegen van 15 oktober 1935, inzonderheid artikel 9, noch het Bijzonder Scheepvaartreglement voor de IJzer, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 30 november 1951, 17 oktober 1956, 25 september 1957, 17 mei 1972 en 6 juni 1988 komen in voldoende mate aan deze nieuwe problematiek tegemoet, zodat een aantal wijzigingen zich opdringen. Overigens moeten die wijzigingen eveneens gezien worden in het kader van de "Code européenne des voies de navigation intérieure" (CEVNI) en van het nieuwe wetsontwerp betreffende de politie en de scheepvaart, dat reeds sedert vele jaren hangende is en door de regionalisering werd vertraagd.

1. Werd dit probleem reeds op de interministeriële werkgroep voor verkeer en infrastructuur besproken ? Zo ja, wanneer en met welke conclusies ?
2. Welke maatregelen stelt het departement in dit verband in het vooruitzicht om dit probleem op korte termijn op te lossen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming.

Antwoord

Het probleem is zeer nauw verbonden met de discussie tussen de federale overheid en de gewesten omtrent de bevoegdheden inzake de reglementering van de binnenvaart in België. Deze zaak werd reeds besproken op de Interministeriële Conferentie voor Verkeer en Infrastructuur en aldaar verwezen naar de werkgroep Binnenvaart. Als gevolg hieraan heeft het Vlaamse Gewest de problematiek voorgelegd aan de Raad van State. Men wacht thans op het antwoord.

Inmiddels werd echter ingevolge de recente staatshervorming van 16 juli 1993 een nieuw artikel 6, X, 2° bis in de bijzondere wet ingevoegd dat als gevolg heeft dat het Gewest bevoegd is voor het juridisch stelsel van de land- en waterwegen. Deze bepaling leidt tot een bevoegdheidsconflict tussen de federale en gewestelijke overheden. De invloed hiervan op de door u aangehaalde problematiek wordt thans onderzocht.

Dit alles betekent dat het nemen van concrete maatregelen voor de IJzer momenteel wordt vertraagd.

Vraag nr. 4
van 20 oktober 1993
van de heer M. CAPOEN

Duinendecreet - Uitreiken bouwvergunningen

Op mijn parlementaire vraag nr. 361 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 20 van 20 sep-

tember 1993) onder meer polsend naar de ongeschonden bewaring van unieke duingebieden, antwoorde de minister sub 4 : "Aan het bestuur van de Ruimtelijke Ordening werd de opdracht gegeven in afwachting van de uitvoeringsbesluiten van het duinendecreet, alle bouw- en verkavelingsaanvragen die gelegen zijn binnen de woon- en recreatiegebieden, en die derhalve de grootste bedreiging vormen, met de meeste omzichtigheid te behandelen, daarbij oog hebbend voor de grote natuurwaarden van de duingebieden in het algemeen."

Ondertussen werden de uitvoeringsbesluiten van het duinendecreet gepubliceerd op 17 september 1993.

Blijkens velerlei vaststellingen zou de opdracht om met de meeste omzichtigheid te handelen, blijkbaar zonder veel omzichtigheid zijn uitgevoerd. Integendeel, zo wordt beweerd, zouden zowel de kustgemeenten als de stedenbouwkundige diensten, in deze anders zo rustige vakantieperiode, van ongewone arbeidslust en bedrijvigheid blijk hebben gegeven.

1. Hoeveel bouwvergunningen werden er, verdeeld over de diverse kustgemeenten, uitgereikt in de periode van 1 juli 1993 tot 17 september 1993 ?
2. Hoeveel soortgelijke vergunningen werden er uitgereikt in elk van de vijf jaren voordien over dezelfde periode (dus in 1988, 1989, 1990, 1991 en 1992, telkens van 1 juli tot 17 september) ?
3. Hoeveel bouwvergunningen werden er, uitgesplitst over de verschillende kustgemeenten, uitgereikt over de percelen die uiteindelijk zijn opgenomen als beschermd gebied ingevolge de uitvoeringsbesluiten bij het duinendecreet ?
4. Heeft de minister de indruk dat de door hem gegeven opdracht, zoals boven beschreven, door zijn diensten werd nageleefd ? Zo niet, welke maatregelen is hij van plan te nemen ?

Antwoord

1. Het bestuur beschikt ter zake niet over statistische gegevens. Enkel de betrokken gemeentebesturen, die de vergunningverlenende overheid in eerste aanleg zijn, moeten bij machte zijn concreet op deze vraag te antwoorden.
2. Het antwoord is hier hetzelfde als onder punt 1. Ter inlichting kan wel worden medegedeeld dat werd nagegaan hoeveel dossiers (bouwaanvragen-S.A. nr. 2) door de betrokken gemeenten werden ingeleid in de periode 1 juli-17 september voor de jaren 1989 tot en met 1993. Hieruit blijkt dat het totaal aantal bouwdoossiers in 1993 ten opzichte van vorig jaar met nauwelijks 9 percent is gestegen, in weerwil van de grote ruchtbaarheid die door de media aan het aangekondigde duinendecreet werd gegeven. Dit is dus een bijzonder laag cijfer en niet in overeenstemming met wat vaak de storm van bouwaanvragen werd genoemd.
3. Naar aanleiding van de door het bestuur recent doorgevoerde inventarisatie van de basisgegevens met betrekking tot de zones die door het duinendecreet werden afgebakend, kan worden medegedeeld

dat over de periode van de laatste drie jaar er 92 bouwvergunningen werden afgeleverd, per gemeente uitgesplitst als volgt :

De Panne	: 27
Koksijde	: 39
Nieuwpoort	: 4
Middelkerke	: 5
Oostende	: 1
Bredene	: 1
De Haan	: 10
Knokke	: 5

Ik wil nogmaals benadrukken dat het hier gaat over de laatste drie jaren, waarbij dus het overgrote deel van de bovenvermelde vergunningen afgeleverd werd vóór het in voege treden van het duinendecreet.

4. De in de vraag omschreven opdracht aan mijn bestuur werd strikt nageleefd. Het is evident dat door de grote ruchtbaarheid die de media en anderen aan het duinendecreet hebben gegeven, maandenlang voor de inwerkingtreding ervan, talrijke eigenaars van percelen, waarop het duinendecreet van toepassing had kunnen worden, niet nagelaten hebben bouwaanvragen in te dienen teneinde hun rechten en hun eigendommen veilig te stellen. Voor de inwerkingtreding van het duinendecreet beschikte de overheid over geen enkele rechtsgrond om vergunningen te weigeren voor bouw-of verkavelingsprojecten, conform de geldende plannen van aanleg (zowel gewestplan, APA's als BPA's). Bij de beoordeling van deze aanvragen zijn steeds de planologische en stedenbouwkundige determinanten bepalend geweest voor de adviezen van mijn diensten. Volledigheidshalve weze nog aangestipt dat een groot gedeelte van de vergunningen rechtstreeks werd afgeleverd door de gemeentebesturen in toepassing van artikel 46 van de stedenbouwwet voor percelen gelegen in een goedgekeurd BPA en/of een goedgekeurde en niet vervallen verkaveling.

Vraag nr. 5
van 21 oktober 1993
van de heer M. CAPOEN

Duinendecreet – Interpretatie

Ingevolge het uitvoeringsbesluit van 15 september 1993 over het duinendecreet, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 17 september 1993, geldt een bouwverbod op de aldaar omschreven percelen.

Luidens het duinendecreet geldt dit bouwverbod ongeacht de bestemming van het goed volgens goedgekeurde bestemmingsplannen of verleende verkavelingsvergunningen, waarbij er een interpretatiediscussie is omtrent de geldigheid van uitgereikte bouwvergunningen. Het verslag bij het duinendecreet is tegenstrijdig met wat de voorbereidende toelichtingen bij het uitvoeringsdecreet bepalen.

Verder hebben sommigen er zich over verwonderd dat bepaalde, nochtans klaarblijkelijk zeer waardevolle duinpercelen, niet zijn opgenomen in de uiteindelijke inventaris. Volgens de bepalingen van het duinendecreet kon de Vlaamse regering enkel die percelen op-

nemen die werden voorgesteld door het Instituut voor Natuurbehoud.

1. Wat is de geldigheid van bouwvergunningen, uitgereikt voor 17 september 1993 ? Dient een onderscheid te worden gemaakt naargelang de bouwvergunning al dan niet uitvoering heeft gekregen, zo ja, wat wordt dan verstaan onder uitvoering ?
2. Wat is het lot van bouwvergunningen die op 17 september 1993 nog niet definitief waren, hetzij omdat de periode van toezicht door de gemachtigde ambtenaar nog niet was verstreken, hetzij omdat de geldigheid van de bouwvergunning werd aangevochten in een gerechtelijke procedure, hetzij omdat de bouwvergunning niet tijdig werd uitgevoerd, hetzij om enige andere reden ?
3. Welke precieze oppervlakte werd thans uiteindelijk, ingevolge het uitvoeringsbesluit van 15 september 1993, beschermd, uitgesplitst onder de verschillende gemeenten ? Wil de minister deze vraag beantwoorden volgens de uitsplitsing van gegevens in de tabel, opgemaakt door het Instituut voor Natuurbehoud als bijlage bij het duinendecreet (Vlaamse Raad, stuk 96 BZ 1992, nr. 10, bijlage B) ?
4. Uit de vergelijking van de twee tabellen zal blijken dat de oppervlakte, zoals aanvankelijk bepaald door het Instituut voor Natuurbehoud, als vallend onder potentieel te beschermen duinoppervlakte, niet overeenstemt met de uiteindelijk beschermde oppervlakte. Dit wijst erop dat niet alle percelen, die voor bescherming voorgesteld worden door het Instituut, uiteindelijk ook effectief in het uitvoeringsbesluit tot bescherming zijn opgenomen.

Van waar komt dit verschil ? Wie heeft het initiatief genomen om bepaalde, aanvankelijk beschermenswaardige duingebieden, dan tenslotte niet te beschermen ? Is daarover overleg geweest tussen de Vlaamse regering en het Instituut voor Natuurbehoud ? Is daarover overleg geweest met andere instanties ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, en de heer J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming.

Antwoord

1. Bouwvergunningen die uitgereikt werden vóór 17 september 1993 hebben vanuit de wet op de ruimtelijke ordening een subjectief recht doen ontstaan om het bouwwerk uit te voeren.

De aanvrager van de bouwvergunning bezit een subjectief bouwrecht op het ogenblik dat het College van Burgemeester en Schepenen aan de aanvrager de bouwvergunning afgeeft. Uiteraard kunnen vanuit andere wetgevingen en onder hun verantwoordelijkheid, waaronder het duinendecreet, bij komende maatregelen en beperkingen opgelegd worden.

2. In het kader van de wet op de ruimtelijke ordening mag de aanvrager de bouw – respectievelijk de

verkavelingsverrichtingen – pas aanvangen, indien hij binnen 20 respectievelijk 40 dagen na de betekening van de vergunning vanwege de gemachtigde ambtenaar van het bestuur voor Ruimtelijke Ordening geen schorsingsbesluit heeft ontvangen (artikel 54, paragraaf 2 en artikel 57, paragraaf 1, eerste lid van de wet op de stedebebouw). Deze termijnen bepalen dus de uitvoerbaarheid van de verleende vergunning.

Na 17 september 1993 worden evenwel de bepalingen van het duinendecreet van kracht en kunnen vanuit deze bevoegdheid en verantwoordelijkheid bijkomende eisen opgelegd worden.

3. en 4. Deze vragen behoren niet tot mijn bevoegdheid, maar vallen onder verantwoordelijkheid van de minister N. De Batselier, verantwoordelijk voor het leefmilieu.

**Vraag nr. 6
van 21 oktober 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH**

Structuur- en milieubeleidsplan Halle – KMO-zone Hellebroek-Zuid

Het ontwerp van structuur- en milieubeleidsplan van het Halse stadsbestuur plant de aanleg van een KMO-zone Hellebroek-Zuid. De omwonenden zijn daar echter zwaar tegen gekant.

Zij verantwoorden hun protest met de volgende argumenten :

- de aanwezigheid van de woonzones Kriekveld, Prinsenbos (waar bovendien een aanzienlijke uitbreiding van de woonzone is gepland door het gelijknamig bijzonder plan van aanleg), de Europawijk en de Edingsesteenweg ;
- de gevoelige waardevermindering van de woningen in voornoemde woonzones ;
- de onverantwoorde aantasting van deze open ruimten ;
- de aantasting van een landbouwkundig waardevol gebied, gelet op de gehele exploitatie van dit gebied ;
- de aanleg van groene bufferzone is zeker geen garantie voor de geluidsoverlast van de rijkswegen N 5, N 7 en A 8, de spoorlijnen 94 en 96 en de te verwachten geluidshinder van de HST-lijn.

1. Kan de minister mij een stand van zaken meedelen inzake dit dossier ?

Hoever staan de plannen inzake de aanleg van een mogelijke KMO-zone ?

2. Kan de minister akkoord gaan met de argumenten van de omwonenden tegen de vestiging van deze KMO-zone ?

Wat is zijn standpunt ?

3. Hoeveel bezwaarschriften tegen deze KMO-zone zijn er reeds ingediend bij het gemeentebestuur ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, en de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting.

Antwoord

Een ontwerp van structuur- en milieubeleidsplan van de stad Halle, waarin meer bepaald een KMO-zone Hellebroek-Zuid zou worden voorzien, is tot op heden bij mijn diensten niet bekend. Het betrokken plan verkeert dus wellicht nog in de ontwerpfase en zal slechts later met de betrokken besturen besproken worden. Op dat ogenblik zal ook de toetsing met de uitgangspunten van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen gebeuren.

Ik beschik dus niet over voldoende informatie om een antwoord te geven op de eerste en tweede vraag. De derde vraag kan evenwel beantwoord worden door de gemeentelijke overheden.

**Vraag nr. 9
van 26 oktober 1993
van de heer F. VERMEIREN**

Grondbestemming op gewestplannen – Belasten toekomst steenbakkerijen

Door de zeer strakke houding die wordt aangenomen ten overstaan van de bouwvergunningen wordt de toekomst van een aantal bedrijven zwaar belast. Als gevolg van beslissingen van de minister zien inderdaad bepaalde firma's hun mogelijkheden tot uitbreiding gefnuikt en zullen zij wellicht over afzienbare tijd hun activiteiten moeten staken.

Dit is onder meer het geval voor de steenbakkerijen die in het Vlaamse Gewest nog actief zijn. Ingevolge de bestaande gewestplannen kunnen zij er immers niet op rekenen hun exploitatie voort te zetten omdat hun uitbreidingsmogelijkheden worden beperkt.

1. Op welke gronden baseert de minister zich om de uitbreiding van de exploitatie van de steenbakkerijen te beperken ? Acht hij deze bedrijfstak van minder belang voor de werkgelegenheid ?
2. Waar moeten de aannemers in de toekomst het voor de bouw benodigde materiaal (bakstenen onder meer) betrekken ?
3. Waar zijn in het Vlaamse Gewest nog moeilijkheden tot exploitatie van steenbakkerijen die niet het gevaar lopen in strijd te zijn met de grondbestemming zoals aangegeven op de gewestplannen ?

Antwoord

1. Er wordt geen maatregel genomen om de uitbreiding of exploitatie van steenbakkerijen te beperken. De uitbreiding van steenbakkerijen gelegen in be-

stemmingszones van de gewestplannen, waar zij als industriële activiteit niet overeenstemmen met de voorziene bestemmingen, zijn in dezelfde mate onderworpen aan de beperkingen van het nieuwe decreet als alle andere bedrijven. Het is dus niet zo dat deze bedrijfstak om één of andere reden van minder belang beschouwd wordt voor de werkgelegenheid, of om één of andere reden zou worden achteruitgesteld.

2. In de ruimtelijke planning zal steeds ruimte blijven aangeduid voor steenbakkerijen waar in de toekomst het benodigde materiaal voor de bouw zal kunnen geproduceerd worden. Deze activiteit kan wel verschuiven binnen de verschillende regio's waar grondstoffen voorhanden zijn.
3. Samenhangend met punt 2 kan gesteld worden dat vele steenbakkerijen, al dan niet gekoppeld aan een ontginning ter plaatse, volgens de gewestplannen gelegen zijn in specifiek daartoe bestemde zones. Deze bedrijven kunnen dus ongehinderd hun activiteiten voortzetten. Dergelijke bestemmingszones zijn in het Vlaamse Gewest bijna overal voorzien op de gewestplannen, waar de geologische omstandigheden vroeger en ook nu nog dergelijke ontginningen en industrieën rendabel en verantwoord maakten. Verscheidene ontginningsgebieden zijn nog niet ontgonnen, zodat globaal genomen er zeker nog grote kleihoeveelheden beschikbaar zijn.

Gecoördineerde voorstellen tot gewestplanwijziging — vanuit de betrokken regio en in functie van de geologische gesteldheid — kunnen steeds ingeleid worden. Deze zullen uiteraard getoetst worden aan de uitgangsovereenkomst van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen dat thans uitgewerkt wordt.

Vraag nr. 12
van 27 oktober 1993
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Overdekte markten — Vergunning

Op meerdere plaatsen in Vlaanderen worden **koophallen** ingericht waarin soms meer dan honderd **marktkramers** een stand hebben voor verkoop van kleding, fruit, snoep, hapjes, sieraden enzovoort. Exploitatie van deze verkoopoppervlakten, zelfs van 10.000 vierkante meter overdekte markt, blijkt in Vlaanderen niet onderworpen aan enige vergunningsplicht wanneer zij zich in bestaande gebouwen vestigen.

De vestiging van dergelijke markten vormt een zware overbelasting voor de omgeving door verkeers- en parkeerdrukke.

Het Sociaal-economisch Comité voor de Distributie krijgt geen kans om zich over dergelijke markten uit te spreken wanneer het gaat over vestiging in bestaande gebouwen. Hoewel dit Comité een bindend advies geeft inzake nieuwe vestiging in nieuwe gebouwen, terwijl de concurrentie erdoor kan worden vervalst.

1. Meent de minister niet dat dergelijke vestigingen, die meestal ruim in omvang zijn, aan een vergunning dienen te worden onderworpen ?

2. Moet de taak en de structuur van dit Comité niet worden aangepast, zowel aan de evolutie van de sector als aan de staatsstructuur waarin een unitair comité moeilijk te rijmen valt met de autonomie inzake ruimtelijke ordening op gewestelijk vlak ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer L. Van den Brande, minister president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen.

Antwoord

Wat de aspecten inzake ruimtelijke ordening betreft van het gestelde probleem, kan ik het lid meedelen dat de huidige geldende ordeningsplannen (gewestplannen, APA's en BPA's) de stedenbouwkundige bestemmingen en voorwaarden voorzien binnen dewelke dergelijke verkoopoppervlakten al dan niet kunnen gerealiseerd worden. Inzake de vergunningsplicht van sommige gebruikswijzigingen moet verwezen worden naar het besluit van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen. Dit bepaalt onder meer :

Artikel 1. Wanneer het gebruik van een vergund gebouw gewijzigd wordt wat de hoofdfunctie betreft, naar een nieuw gebruik, dan wordt deze gebruikswijziging geacht een belangrijke ruimtelijke weerslag te hebben op de onmiddellijke omgeving wanneer het gaat om een gebouw gelegen in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, een woongebied of een daarmee gelijkgesteld bestemmingsgebied en het nieuwe gebruik bestaat uit een dancing, het opslaan van schroot, autowrakken en afvalproducten, (het te koop of in ruil aanbieden van goederen of diensten binnen een ruimte groter dan driehonderd vierkante meter.)

Artikel 2. Wanneer het gebruik van een vergund gebouw gewijzigd wordt wat de hoofdfunctie betreft, naar een nieuw gebruik, dan wordt deze gebruikswijziging geacht een belangrijke ruimtelijke weerslag te hebben op de onmiddellijke omgeving wanneer het gaat om een gebouw gelegen in een industriegebied of een daarmee gelijkgesteld bestemmingsgebied en het nieuwe gebruik bestaat uit het te koop of in ruil aanbieden van goederen en diensten. Voor deze gebruikswijzigingen dient voorafgaandelijk een vergunning bekomen te worden krachtens de in artikel 44, paragraaf 1, punt 7 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gestelde regelen.

Het al dan niet uitvoeren van een vergunningsplicht voor dergelijke koophallen, in de zin van de socio-economische vergunning en het aanpassen van de taak en structuur van het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie, behoren niet tot mijn bevoegdheid.

Vraag nr. 15
van 28 oktober 1993
van mevrouw V. DUA

Gewestplan Kortrijk en zone Beneluxlaan — Inherzieningstelling en bijzonder plan van aanleg

Bij besluit van de Vlaamse Executieve van 18 novem-

ber 1992 werd het gewestplan Kortrijk gedeeltelijk in herziening gesteld (Belgisch Staatsblad van 22 mei 1993), met het oog op de realisatie van het grootschalig project Hoog Kortrijk dat de Intercommunale Leiedal wil ontwikkelen. Deze inderzieningstelling omhelst onder meer de gronden gelegen tussen het Kennedypark en de Beneluxlaan.

Terwijl deze procedure tot inderzieningstelling loopt, wordt door deze intercommunale gelijktijdig een BPA opgemaakt voor de zone Beneluxlaan. Het voorontwerp-BPA Beneluxlaan bevindt zich in de beginfase, en dit voorontwerp werd op 1 juni 1993 een eerste maal besproken in een plenaire vergadering. De intercommunale wil blijkbaar niet wachten op de afhandeling van beide dossiers : de bewoners van de Meikeverstraat werden reeds schriftelijk verwittigd dat hun eigendommen zullen worden aangekocht of onteigend. Aan het Aankoopcomité werd reeds de opdracht gegeven aankooponderhandelingen te starten.

1. In welke fase bevindt zich het dossier van de inderzieningstelling van het gewestplan Kortrijk ?
2. Is het normaal dat gelijktijdig de procedures voor een nieuw BPA en een herziening van het gewestplan worden opgestart ? Welke houding heeft de betrokken administratie ter zake aangenomen ?
3. Kan het dat openbare besturen overgaan (of laten overgaan) tot aankopen in functie van bestemmingswijzigingen waarover nog geen beslissing werd genomen ?

Antwoord

1. Na de gedeeltelijke herziening van het gewestplan Kortrijk bij besluit van 18 november 1992 van de Vlaamse Executieve werd het ontwerp-plan voorlopig vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering van 13 oktober 1993.
2. Indien er een principiële akkoord is over een voorgestelde gewestplanwijziging, wat hier het geval is, gelet op de inderzieningstelling van 18 november 1992, is er geen principiële bezwaar dat de procedure van het BPA gelijktijdig verloopt met de procedure van het gewestplan. Het in gang zetten van de procedure in verband met het BPA is evenwel volledig op risico van de initiatiefnemer. Indien immers het voorlopig vastgestelde gewestplan een afwijkende bestemming zou inhouden, dan betekent dit dat ook het BPA niet kan goedgekeurd worden. De initiatiefnemer wordt trouwens op de hoogte gesteld van dit risico. Dit standpunt wordt ook door de administratie ingenomen naar aanleiding van het overleg inzake afwijkende BPA's.
3. Een openbaar bestuur kan steeds overgaan tot de verwerving van gronden in functie van de vastgestelde bestemming.

Vraag nr. 19
van 29 oktober 1993
van de heer X. BUISSERET

Stadsvernieuwing in Antwerpen – Maatregelen

Uit het regeerakkoord van de Vlaamse regering blijkt

dat men een beleid zal voeren dat aansluit bij de stadsvernieuwing en dat men de strijd tegen leegstand en verkrotting zal aanpakken. Als men door Antwerpen rijdt merkt men daar momenteel weinig van. Eén van de grote problemen van Antwerpen is trouwens de voortdurende leegstand en verkrotting van woningen.

Kan de minister mij meedelen hoeveel verkrotte en leegstaande woningen er zijn in de fusiestad Antwerpen, opgesplitst per gemeente ?

Welke onderzoeken werden er reeds gedaan in de fusiestad Antwerpen naar de verkrotte en leegstaande woningen en wat zijn hiervan de resultaten ?

Welke maatregelen overweegt de minister om deze strijd aan te vatten ?

Antwoord

De vragen 1 en 2 behoren tot het domein van het bestuur Huisvesting, zodat de Vlaamse minister voor Leefmilieu en Huisvesting hiervoor bevoegd is.

Wat de stadsvernieuwing aangaat, kan ik meedelen dat het besluit van de Vlaamse regering van 1 april 1993, tot regeling van de tegemoetkoming van het Vlaamse Gewest voor de uitvoering van stads- of dorpsherwaarderingsprojecten werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 21 september 1993.

Luidens dit besluit, dat onmiddellijk van kracht werd, kunnen erkende bouwmaatschappijen, verenigingen van gemeenten, OCMW en het Vlaams Woningfonds binnen erkende herwaarderingsgebieden, rekening houdend met de beoogde operatie, verkrotte en leegstaande woningen verwerven, saneren en/of vernieuwbouw/vervangingsbouw oprichten.

Bovendien voorziet de omzendbrief bij voornoemd besluit in een evaluatie van de niet-operationele herwaarderingsgebieden binnen een termijn van 6 maanden.

Voor Antwerpen betreft het hier in het bijzonder de herwaarderingsgebieden Dokske, Smalle Straatjes, Sint-Amandus, Hagelkruis, Dorp, Blakhof en Eilandje.

Indien na de evaluatie blijkt dat er binnen de niet-operationele gebieden onvoldoende dynamiek aanwezig is om tot een actief beleid op korte termijn over te gaan, zal de intrekking van de erkenning overwogen worden. De beschikbare financiële middelen zullen dan voorbehouden worden voor de resterende dynamische herwaarderingsgebieden.

H. WECKX

**VLAAMSE MINISTER VAN CULTUUR EN
 BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN**

Vraag nr. 174
van 13 september 1993
van de heer R. VAN WALLEGHEM

BRTN-programma Het Vrije Westen – Overschrijden welvoegelijkheid

Met de regelmaat van een klok moet ik me ergeren

aan bepaalde uitlatingen op onze nationale zender BRTN. Donderdag 9 september was het dan weer zover. In het programma Het Vrije Westen, dat niet aan zijn proefstuk toe is, werd de heer Hugo Camps ondervraagd over zijn maatschappijvisie.

De interviewer die het gesprek in een bepaalde richting wilde duwen en daar ook aardig in lukte, stelde volgende vraag (samengevat) : “Welke politici zou u graag een zwaar verkeersongeval of zware ziekte toewensen ?”

Antwoord van de heer Hugo Camps : “Filip Dewinter zou ik wel een stevige keelkanker toewensen.”

Vindt de minister niet dat de welvoegelijkheidsregel hier een serieuze knauw heeft gekregen ?

Hopelijk zal de minister zich niet, zoals in het verleden wel eens gebeurde, verschuilen achter het argument dat het een rechtstreekse uitzending betrof waarin de uitlatingen van de geïnterviewde niet te controleren zijn.

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat het hier ging om een vraaggesprek in de reeks „Lastige vragen van Max Frisch”. Max Frisch is een Zwitsers auteur die in zijn dagboeken een reeks vragen van filosofische aard heeft opgenomen. Het zijn die vragen die Radio 1 aan bekende Vlamingen voorlegt. Dat gebeurde in het verleden onder andere met Wilfried Martens, Marc Platel, Hugo Schiltz, Marcel van Thilt, Gerard Bodifé. Dat betekent dus dat de interviewer het gesprek helemaal niet in een bepaalde richting wilde duwen, want de vragen lagen vooraf vast.

Het is de taak van de omroep om de standpunten van zijn gesprekspartners zo getrouw mogelijk weer te geven, zonder evenwel de indruk te wekken dat de medewerker die standpunten onderschrijft. In dit geval is die stelregel gerespecteerd.

Overigens is uit de hele passage ook duidelijk op te maken dat de uitspraak van de heer H. Camps niet zo letterlijk moet worden genomen.

De volledige tekst van de bewuste passage uit „Het Vrije Westen” van 9 september '93 luidt als volgt :

„Vraag : Hoe heet de politicus wiens dood door ziekte, een verkeersongeval enzovoort u van hoop zou kunnen vervullen ? Of denkt u dat ze geen van allen onvervangbaar zijn ?

Antwoord : Ik ben niet iemand die zit te wachten tot er een ander mens doodgaat of in een smartelijk ongeluk omkomt. Maar een man als Filip Dewinter die mag ik graag een stevige keelkanker toewensen natuurlijk, dat spreekt vanzelf. Ook zo iemand als Kohl bijvoorbeeld, die Bondskanselier met zijn Beierse wellust die nooit geleerd heeft om met oppositie te leven. Die zou ik ook graag voor de rest van zijn dagen met een schepje en een emmertje naar het strand sturen. Alleen vrees ik dat er dan een nieuwe Kohl ontstaat. Ik bedoel, politici . . . eigenlijk is dat een ras dat je moet uitroeien, maar wat komt er dan weer in de plaats ?

Vraag : Sommigen beperken dat tot de echte duivelse figuren, de Stalins, Hitlers, de Khomeini's van deze wereld . . .

Antwoord : Ja, dat vond ik een beetje de demagogie van deze vraag. Het zou makkelijk geweest zijn om Hitler en Stalin of onze vriend Bokassa niet te vergeten . . . dat zou voor de hand liggen ; maar dat vind ik te gemakkelijk. Nee, we moeten het dichterbij huis durven zoeken. Ik weet wel dat het altijd gevaarlijk is maar je moet je vijanden in je eigen omgeving durven zoeken. Vandaar dat ik zeg, Kohl en Dewinter : wegwezen”.

Vraag nr. 204 van 18 oktober 1993 van de heer P. HOSTEKINT

Mediabib – Afbouw

Naar ik verneem zou de Mediabib aan afbouw toe zijn. De momenteel ingeschreven gebruikers kunnen nog verder programma's blijven aanvragen tot op de einddatum van hun inschrijving. Ik verneem ook dat de dienst ophoudt te bestaan ingevolge een herstructurering binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Videoprogramma's worden veel gebruikt bij vormingsactiviteiten. Door de beslissing om de Mediabib af te schaffen, zien deze organisaties zich nu genoodzaakt om zich voor deze videoprogramma's rechtstreeks tot de omroepen te richten, wat zware financiële kosten meebrengt. Het grootste deel van het aanbod van Mediabib bestaat uit BRTN-materiaal, zodat het positief te noemen is dat dergelijke uitzendingen een verlenging krijgen in het sociaal-cultureel veld.

1. Is het juist dat de Mediabib wordt afgebouwd en wat is de argumentatie hiervoor ?
2. Wat zal gebeuren met de collectie videoprogramma's die binnen de dienst werd uitgebouwd ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het lid mededelen dat Mediabib niet langer beantwoordde aan haar initiële doelstellingen.

De afname van de programma's door het sociaal-cultureel werk ging van jaar tot jaar achteruit. Het sociaal-cultureel werk was uiteindelijk de kleinste afnemer. In een tijd waar de meeste mensen beschikken over videoapparatuur zijn de opennetuitzendingen gemakkelijk toegankelijk om in een gesloten kring een opgenomen programma te kunnen gebruiken.

De procedure en kostprijs waren niet meer in evenredigheid met het gebruik.

Door het contract met de BRT was het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap sterk gebonden. De BRTN had een monopolie, wat het aanbod uiteraard deed beperken. De videoprogramma's zelf, die worden uitgeleend, blijven eigendom van de BRTN.

Het is de bedoeling het materiaal van Mediabib naar de toekomst toe verder te laten gebruiken als dienst-

verlening voor het sociaal-cultureel werk met name de apparatuur voor de montage van videofilms, de opnamekamer en de videobanden, niet eigendom van de BRTN.

Vraag nr. 2
van 28 oktober 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BRTN-radionieuwsuitzending in verband met terugtrekken Kroatische troepen – Tekortschietsen in informatieplicht

Op 16 september jongstleden deelde de BRTN-radio in de nieuwsuitzending van 13 uur mee dat de Kroaten hun troepen teruggetrokken hadden uit Servische dorpen die ze enkele dagen tevoren hadden veroverd. In feite ging het om dorpen uit de Krajina, een streek die weliswaar door de Serviërs wordt bezet maar die zowel volgens de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties als door de Belgische regering integraal deel uitmaakt van Kroatië. De BRTN had het dus beter gehad over een Kroatische terugtrekking uit dorpen die deel uitmaken van het Kroatisch gebied dat door de Serviërs wordt bezet.

Is de minister niet van mening dat de BRTN in haar informatieplicht tekort is geschoten ?

Antwoord

In het radiobericht van 16 september 1993 werd gezegd dat de drie dorpen waarvan sprake gelegen zijn in de Servische enclave Krajina.

Het gebruik van het woord enclave houdt niet in dat de rechten van Kroatië op het gebied worden miskend, er wordt alleen een feitelijke toestand mee aangegeven. De Krajina is immers een overwegend door Serviërs bewoond gebied dat omgeven is door homogeen Kroatisch grondgebied. Het bericht zoals het gegaan is was dan ook correct.

Vraag nr. 3
van 29 oktober 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BRTN-nieuwsuitzending Oost-Vlaanderen – Maatregelen tegen falen informatieopdracht

Op dinsdag 19 oktober 1993 moest in het Blandijngebouw van de universiteit van Gent een debat plaats vinden waarop ook collega Filip Dewinter werd uitgenodigd .

Toen hij om kwart voor acht samen met mij de universiteit wou binnengaan, werd ons dit echter belet door een 200-tal extreem-linkse militanten die de ingang bezet hielden. Wij dienden dus onverricht terzake terug te keren.

Zowel de dagbladen Het Volk als Het Laatste Nieuws hebben van één en ander in hun editie van 21 oktober gewag gemaakt. Zij hebben beide meegedeeld dat Filip Dewinter belet werd het gebouw binnen te gaan.

Groot was dan ook mijn verbazing toen ik op woensdag 20 oktober in de gewestelijke nieuwsuitzending van

half één van BRTN Oost-Vlaanderen hoorde vertellen dat Dewinter op het debat niet was komen opdagen. Eens te meer faalde de BRTN in haar informatieopdracht.

Graag vernam ik welke maatregelen de minister getroffen heeft.

Antwoord

De integrale tekst van het bedoelde bericht in het regionaal magazine van Radio 2 Oost-Vlaanderen op 20 oktober 1993 om 12.30 u luidt als volgt :

„In Gent hebben jongeren gisteravond de ingang van het universitair complex aan de Blandijnberg geblokkeerd. Op die manier wilden ze verhinderen dat een Vlaams Blok-kamerlid zou deelnemen aan een debat over de verrechtsing in Vlaanderen. Het Vlaams Blok-kamerlid bleef uiteindelijk afwezig op het debat en de avond verliep voorts zonder incidenten”.

De BRTN heeft niet gezegd dat de heer De Winter niet was komen opdagen.

L. VAN DEN BOSSCHE

VLAAMSE MINISTER VAN ONDERWIJS EN
AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 9
van 29 oktober 1993
van de heer X. BUISSERET

Hygiëne van schoolgaande jeugd – Onderzoek en maatregelen

Uit een krantenartikel blijkt dat de kinderen op school het niet zo nauw nemen met de hygiëne. Na een uurtje gymnastiek kruipen de leerlingen nat van het zweet terug in hun kleren en gaan zo naar de volgende lessen. Uit onderzoek blijkt dat dit deels te wijten is aan de slechte infrastructuur van de scholen (bijvoorbeeld geen of te weinig stortbaden) en deels aan de mentaliteit van de leerlingen, die het niet nodig vinden zich te verfrissen.

Werd er hierover reeds een onderzoek gedaan in de Vlaamse scholen, wat zijn de resultaten ervan ?

Kan de minister mij meedelen of er eventueel al maatregelen werden genomen voor het plaatsen van de nodige accommodatie in de scholen ?

Werden er eventueel al stappen gedaan voor het opstarten van een sensibiliseringscampagne naar de schoolgaande jeugd toe in verband met de hygiëne na de lessen gymnastiek ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het lid het volgende meedelen :

1. In verband met de materiële uitrusting.

De inspectie heeft tijdens het uitoefenen van haar opdrachten in de onderwijsinrichtingen inderdaad vastgesteld dat een aantal scholen niet beschikken over douches. Dit hangt dikwijls samen met de constructiedatum van het gebouw.

2. In verband met de mentaliteit.

Naar mijn idee moet deze problematiek in een veel ruimere context gezien worden. Het douchen na de les LO kan maar kaderen in een verbeterde algemene hygiëne op de school.

3. In verband met sensibiliseringscampagnes.

Er wordt vastgesteld dat in nagenoeg alle scholen door de leerkrachten LO de nodige aandacht besteed wordt van het gebruiken van specifieke sportkledij. Het grootste deel van de scholen eist dat de leerlingen tijdens de LO-lessen een „sportuniform” dragen, dit om te vermijden dat leerlingen dezelfde bovenkleding aanhouden na de sportles.

In bijna alle scholen dienen de leerlingen de sportkledij ook na elke les mee naar huis te nemen zodat deze gewassen kan worden.

Vanuit de verschillende netten wordt erop aangedrongen de 2 wekelijkse lestijden te spreiden. Alleen wanneer de verplaatsing te groot is moeten de 2 lestijden in een blok van 2 uur geplaatst worden. In dat geval wordt uitdrukkelijk gevraagd het douchen in te bouwen.

J. SAUWENS

VLAAMSE MINISTER VAN VERKEER,
BUITENLANDSE HANDEL EN
STAATSHERVORMING

Vraag nr. 1
van 20 oktober 1993
van de heer A. DENYS

Diensten Vlaamse Gemeenschap – Huisvesting

Begin september keurde de Vlaamse regering het behoeftenprogramma voor de huisvesting van de centrale diensten van de departementen Onderwijs en Leefmilieu en Infrastructuur van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap goed. Tegelijkertijd keurde zij ook het ontwerpbestek betreffende een promotie-overeenkomst voor één of twee kantoorgebouwen in Brussel ten behoeve van beide departementen of één van beide goed.

Op 8 september werden door de Vlaamse regering ook een aantal basisprincipes voor een optimaal patrimoniumbeheer in de Vlaamse Gemeenschap aangenomen.

Graag had ik vernomen of de minister het niet wenselijk acht, alvorens nieuwe overeenkomsten af te sluiten, een aantal niet-bestemde goederen te gebruiken voor het huisvesten van een aantal diensten van de Vlaamse Gemeenschap.

Antwoord

De centrale diensten van het departement onderwijs en van het departement Leefmilieu en Infrastructuur zijn momenteel in Brussel verspreid over talrijke ingehuurde gebouwen.

Met het oog op een efficiënte werking, de optimalisatie van de interne communicatie, de drukking van de werkingskosten door schaalvergroting heeft de Vlaamse regering beslist alle diensten, die niet kunnen gedeconcentreerd worden, van beide bovengenoemde departementen per departement te centraliseren in een functioneel, gebruiksvriendelijk en voor de Vlaamse Gemeenschap representatief kantoorgebouw dat vanuit de provincie goed bereikbaar moet zijn met het openbaar vervoer. Door een formule van huurkoop zijn de huurgelden niet verloren, maar worden op termijn gec recupereerd door de eigendomsoverdracht van het gebouw aan de Vlaamse Gemeenschap.

Te Brussel beschikt de Vlaamse Gemeenschap niet over nietbestemde gebouwen die in aanmerking komen voor de invulling van het behoeftenprogramma overeenkomstig de doelstelling van de Vlaamse Regering.

Ook werd een faisability-studie uitgevoerd met betrekking tot de blokken D en F van het Rijksadministratief Centrum die, hoewel nog steeds eigendom van de federale overheid, overeenkomstig de beslissingen van het Overlegcomité Regering – Executieven in eigendom zou moeten overgedragen worden aan de Vlaamse Gemeenschap. Deze 30 jaar oude gebouwen beantwoorden niet meer aan de gezondheids-, veiligheids- en comfortnormen voor een functioneel kantoorgebouw. Een volledige renovatie dringt zich op waarvan de kostprijs geraamd wordt op 2,1 miljard frank. Tegenover deze hoge kostprijs voor renovatie wordt geopteerd voor nieuwbouw. Het is de bedoeling de niet bruikbare gebouwen te vervreemden.

W. DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMSE MINISTER VAN FINANCIËN EN
BEGROTING, GEZONDHEIDSINSTELLINGEN,
WELZIJN EN GEZIN

Vraag nr. 96
van 22 september 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Info-krantjes over huisvesting – Taalgebruik

In de beleidsbrief van 21 juli 1993 kondigt de minister onder het hoofdstuk huisvesting aan dat via info-krantjes een maximale verspreiding van informatie over de verstrekte subsidies en over het globaal gevoerde beleid wordt voortgezet.

Graag vernam ik of dat tot op heden gebeurde met inachtneming van de taalwetgeving.

Zijn er al beslissingen genomen om van de taalwetgeving af te stappen en info-kranten of folders uit te geven die niet uitsluitend in het Nederlands zijn opgesteld ?

Antwoord

Sedert september 1989, toen de eerste Info-krant van de toenmalige administratie voor Huisvesting werd uitgegeven, zijn er in totaal 7 Info-krantjes verschenen.

De brochures die tot doel hebben informatie te verstrekken over huisvestingsmateries uit het Vlaamse Gewest en uitsluitend binnen het Vlaamse Gewest worden verspreid, werden tot nog toe uitsluitend in het Nederlands gedrukt.

Voor de verspreiding van informatie naar bijzondere groepen laat de taalwetgeving de Vlaamse Gemeenschap echter het gebruik van een vreemde taal toe, indien zij dit nodig acht.

**Vraag nr. 1
van 5 november 1993
van de heer F. VERMEIREN**

Service-flats voor ouderen – Subsidies

Een aantal gemeenten in Vlaanderen, bezorgd om de huisvesting van hun oudere bevolkingsgroep, hebben initiatieven genomen, temeer daar de subsidiëring van overheidswege in het vooruitzicht werd gesteld. Het gaat meer bepaald om de bouw en inrichting van service-flats.

Men stelt ook vast dat privé-initiatieven in die zin werden genomen. Ook kunnen die op overheidstoelagen rekenen.

In Vlaams-Brabant blijken deze laatste echter bij de toekenning van subsidies voorrang te krijgen van de Vlaamse regering. Terwijl OCMW's tevergeefs wachten op dergelijke subsidies en hun initiatieven op die manier worden gedwarsboomd, blijken anderzijds bepaalde vzw's en andere privé-instellingen op de mildheid van de overheid te kunnen rekenen.

1. Hoeveel subsidies werden in 1989, 1990, 1991 en 1992 toegekend aan enerzijds de OCMW's die aanvragen hebben ingediend voor subsidiëring van service-flats, en anderzijds aan vzw's en andere privé-instellingen die gelijkaardige aanvragen voorlegden ter subsidiëring ?
2. Op welke basis of volgens welke criteria wordt het onderscheid gemaakt tussen de aanvragen van OCMW's en die van vzw's of privé-instellingen tot subsidiëring bij de bouw van service-flats ?

Antwoord

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 25 november 1992, dat met ingang van 10 februari 1993 de besluiten van de Vlaamse Executieve van 4 april 1990 en 27 februari 1991 vervangt, voorziet o.a. in de realisatie door openbare besturen en verenigingen zonder winstoogmerk van 5.000 wooneenheden in serviceflatgebouwen en woningcomplexen met dienstverlening via de alternatieve financiering.

Hierbij wordt een subsidie voorzien van 1.425.000 frank per wooneenheid (d.i. 285.000 frank x 5 jaar). Deze toelage wordt pas uitgekeerd na de realisatie van

het project en nadat de voorlopige erkenning werd bekomen.

Binnen de alternatieve financiering van serviceflats zijn dan ook drie belangrijke stappen te onderscheiden :

1. voorlopige opname in het bouwprogramma, d.i. het verlenen van de principiële toezegging tot subsidiëring ;
2. definitieve opname in het bouwprogramma, d.i. de goedkeuring van het voorontwerp en het ontwerp van financieringsovereenkomst ;
3. bekomen van de voorlopige erkenning en de uitbetaling van de subsidies.

Met betrekking tot dergelijke subsidiëring van serviceflats in Vlaams-Brabant geeft dit per onderscheiden stap volgende stand van zaken :

- 1 verleende principiële toezeggingen :

	Projecten		Wooneenheden	
	openbaar	VZW	openbaar	VZW
1990	8	2	216	94
1991	8	7	260	262
1992	2	0	48	0
1993	0	0	0	0
Totaal	18	9	524	356

In totaal werden principiële toezeggingen verleend voor 880 wooneenheden, waarvan 524 in de openbare sector (59,55 percent) en 356 in de sector van de VZW's (40,45 percent).

2. goedgekeurde voorontwerpen en ontwerpen van financieringsovereenkomst :

	Projecten		Wooneenheden	
	openbaar	VZW	openbaar	VZW
1990	0	0	0	0
1991	3	3	70	73
1992	4	2	151	66
1993	5	2	112	66
Totaal	12	7	333	205

In totaal werden definitieve opnames in het bouwprogramma verleend voor 538 wooneenheden, waarvan 333 in de openbare sector (61,90 percent) en 205 in de sector van de VZW's (38,10 percent).

3. voorlopige erkende inrichtingen :

	Projecten		Wooneenheden	
	openbaar	VZW	openbaar	VZW
1990	0	0	0	0
1991	0	0	0	0
1992	0	0	0	0
1993	1	1	25	33
Totaal	1	1	25	33

2 projecten werden reeds gerealiseerd en bekwamen een voorlopige erkenning in 1993.

Voor de criteria die werden gehanteerd bij het toekennen van een definitieve opname in het bouwprogramma kan ik het lid verwijzen naar mijn antwoord op vraag nr. 35 van 26 februari 1993 van de heer H. Marsoul (Vlaamse Raad, Vragen en Antwoorden, nr. 12 van 3 mei 1993).

II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 76, 5)

L. VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN ECONOMIE, KMO, WETENSCHAPSBELEID, ENERGIE EN EXTERNE BETREKKINGEN

Vraag nr. 10
van 12 november 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Elm Energy – Investing in Vlaanderen

Uit een artikel verschenen in het blad "Fortune" zou blijken dat de Firma Elm Energy, een investering plant van 75 miljoen US \$ voor de inplanting van een verbrandingsoven voor versleten autobanden. Het zou hier gaan om een zeer milieuvriendelijke inplanting die tevens dienst doet als energiecentrale.

Kan de minister mij meedelen of hij hiervan op de hoogte is ? Betreft het een investering die in Vlaanderen gesitueerd is ?

T. KELCHTERMANS

VLAAMSE MINISTER VAN OPENBARE WERKEN, RUIMTELIJKE ORDENING EN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 8
van 26 oktober 1993
van de heer B. VANDENDRIESSCHE

"Staketsel" in Nieuwpoort – Hernieuwing

Het "Staketsel" aan de Havengeul van Nieuwpoort is aan hernieuwing toe. Daarvoor werd een aanbesteding uitgeschreven. Het lastenboek voorziet enkel in het gebruik van Asobe, tropisch hardhout van Aziatische oorsprong. Deze houtsoort is bijzonder duurzaam en wordt dikwijls gebruikt voor waterwerken.

De groeitijd bedraagt meer dan 50 jaar zodat de schade aan het Aziatisch woud quasi onherstelbaar is. Bovendien levert de inhoud van deze houtsoort weinig toe te voegen waarde aan de Belgische of Vlaamse industrie.

1. Waarom werd in de aanbesteding geen enkele milieuvriendelijke variant voorzien als alternatief ?
2. Deskundigen beweren dat een stalen constructie met degelijke coating en houten loopdek evenwaardig is naar duurzaamheid, onderhoud en prijsbepaling. Kan de minister deze instelling bevestigen, zo nee, waarom niet ?
3. Overweegt de minister de mogelijkheid de constructie alsook latere waterwerken bij voorkeur te laten uitvoeren met stalen profielen ?

Vraag nr. 10
van 26 oktober 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN

Gewestwegen – Verwijderen resten klapbanden

Op autowegen en andere gewestwegen liggen soms resten van klapbanden. Die kunnen schade aanrichten aan andere voertuigen. Volgens de federale minister van verkeer zijn de gewesten als wegbeheerders hiervoor verantwoordelijk (antwoord op vraag nr. 623 van 23 juni 1993 van de heer Knoops).

Welke maatregelen neemt de minister om de genoemde resten van de gewestwegen te doen verwijderen ? Hoe komt het dat die resten soms zeer lang blijven liggen ?

Vraag nr. 16
van 28 oktober 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Wegeninfrastructuur in Vlaams-Brabant – Beperkte middelen

Wat de wegeninfrastructuur betreft is in de begroting 1994 voor de provincie Vlaams-Brabant een bedrag van 1 miljard 323 miljoen frank uitgetrokken, inbegrepen 225 miljoen frank voor de ring rond Brussel.

Vastgesteld wordt dat het fysisch programma voor de andere provincies royaler uitvalt en dat de werken aan de ring rond Brussel, ten bedrage van 225 miljoen frank, eens te meer aan Vlaams-Brabant alleen worden aangerekend.

Rekening houdende met het feit dat men iedere ochtend wordt geconfronteerd met fileproblemen, voornamelijk in de provincie Brabant, rijst de vraag of de inspanningen voor Vlaams-Brabant niet groter moesten zijn ?

Kan de minister een aanwijsbare, objectieve reden aangeven waarom het fysisch programma voor Vlaams-Brabant veel lager uitvalt dan dat voor de andere provincies ?

Vraag nr. 18
van 29 oktober 1993
van de heer J. DE MEYER

Realisatie Verrebroekdok – Respecteren lijn-De Bondt

De Vlaamse regering nam de belangrijke beslissing voor de verdere ontwikkeling van de Waaslandhaven,

maar ook voor de economische ontwikkeling van het Waasland, om 300 miljoen frank in te schrijven op de begroting 1994 voor de start van de aanleg van het Verrebroekdok. Uiteraard is er bij de bevolking ook de zorg aanwezig voor de kwaliteit van de leefomgeving. Op welke wijze zal bij de realisatie van het Verrebroekdok rekening worden gehouden met het uitvoerde MER ?

Daarenboven is er een uitdrukkelijk verlangen aanwezig bij de bevolking om bij deze beslissing de lijn-De Bondt te respecteren. Op het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren uitgevaardigd bij koninklijk besluit van 7 november 1978 werd het linkeroevergebied onderverdeeld in twee zones door middel van een lijn die, afgestemd op de grenzen van de kadasterbladen, grosso modo verliep van Verrebroek naar Doel. Deze lijn is sindsdien de lijn-De Bondt genoemd naar de naam van de voorvechter ervan, ere-senator F. De Bondt. Volgens de bepalingen van het gewestplan kan de verdere uitbouw van het linkeroevergebied ten zuiden van deze lijn worden voortgezet. Deskundige ambtenaren delen mij mee dat, behalve voor een beperkte oppervlakte in het noord-westen waar er een kleine overschrijding zou zijn (die mogelijk zelfs kan worden gecompenseerd) de lijn-De Bondt kan worden gerespecteerd. Kan de minister dit bevestigen ?

Vraag nr. 20
van 29 oktober 1993
van de heer F. VERGOTE

Gewestplan Roeselare-Tielt – Inherzieningstelling

Op voorstel van de minister heeft de Vlaamse regering beslist het gewestplan Roeselare-Tielt gedeeltelijk in herziening te stellen en dit om drie redenen : ten eerste blijkt er nood te zijn aan bijkomende regionale bedrijventerreinen ; ten tweede dient er ruimte te worden gecreëerd voor de uitbreiding van een aantal grote individuele bedrijven en tot slot zijn er een aantal BPA's die in een ambachtelijke zone voorzien.

In een persmededeling naar aanleiding van de vergadering van 22 en 23 juli 1993 van de Vlaamse regering, wijst de minister op het specifieke industriële stelsel van de regio en verdedigt hij de optie om de hele problematiek regionaal te benaderen om een globaal beeld te krijgen.

De beslissing van de regering slaat op het grondgebied van de gemeenten Izegem, Wielsbeke, Wingene, Ardooie, Hooglede, Lichtervelde, Oostrozebeke, Moorslede, Dentergem, Ruiselede, Staden en Tielt.

1. Welke van deze gemeenten hebben een aanvraag tot herziening van het gewestplan of een afwijkend BPA ingediend en wat was het objectief van deze aanvraag : het uitbreiden van de woonzone, het uitbreiden van de industriezone of het uitbreiden van de ambachtelijke zone ?
2. Welke dossiers van welke gemeenten werden weerhouden en goedgekeurd ?
3. Op basis van welke motivatie werden andere ingediende dossiers verworpen ?

Vraag nr. 21
van 4 november 1993
van de heer W. DE VliegHERE

Industriezone Ternat – Schending natuurgebied

De industriezone van Ternat grenst aan zijn oostelijke zijde aan de natuurzone van de Nieuwvermolenbeek en de aangrenzende boszone. Er werden mij verschillende gevallen gesignaleerd waarbij door bouwwerken of ophogingen dit natuurgebied werd geschonden.

Het bedrijf Proferim zou hebben gebouwd tot in de boszone, en daartoe ophogingen verricht hebben met onder meer bouwafval en mogelijk huishoudelijk afval. Onlangs zouden funderingsbepalingen zijn geplaatst, nagenoeg op de grens van de boszone en zelfs binnen die zone. Daarenboven waren de werken al begonnen op 13 augustus 1993, toen de omwonenden bericht kregen van het openbaar onderzoek.

1. Hoe breed is de bufferzone hier bepaald door de geldende voorschriften ?
2. Is er in dit geval een vergunning verleend om ervan af te wijken, zo ja, op welke gronden ?
3. Welke stappen zijn gedaan om een einde te maken aan de eventuele misbruiken, die aan de administratie werden gemeld door een omwonende ?

Het bedrijf Le Coq Sportif heeft in de natuurzone na ophoging een, naar verluidt, niet vergunde parking aangelegd en verhard.

Bij het aanleggen van de Industrierweg is op het terrein van Nisa, in de natuurzone een betoncentrale gebouwd en nadien niet afgebroken.

In de natuurzone zelf is grond gestort tussen de aangeplante bomen, die sindsdien afgestorven en gekapt zijn.

Voor elk van die werken heb ik volgende vragen.

1. Is er een vergunning voor uitgereikt, zo ja, op welke gronden ?
2. Welke stappen zijn gedaan om een einde te maken aan de eventuele misbruiken die aan de administratie werden gemeld door een omwonende ?

Vraag nr. 22
van 4 november 1993
van de heer A. VERLINDEN

Spoorwegovergangen in Aarschot – Oplossing fileprobleem

De middenstrook van de rijweg op de driestrooksweg Aarschot-Scherpenheuvel, destijds ingevolge inhaalmaneuvers oorzaak van talrijke dodelijke slachtoffers en gewonden, werd omgevormd door het aanbrengen van vluchtheuvels. Dit blijkt naar mijn oordeel een zeer gunstig effect te hebben op de verkeersveiligheid en de initiatiefnemer mag hiervoor dan ook worden gefeliciteerd.

Kan de minister aan de hand van een statistiek, weze het voor deze korte periode van aanpassing, het gunstig effect hiervan aantonen ?

Wat het knooppunt van de drie spoorwegovergangen in de Ourodenberg te Aarschot, overgangen op de Lierse- en op de Herseltsesteenweg betreft, neemt het fileprobleem haast onmenselijke afmetingen aan. De aanpassing met rode lichten op een 100 meter van de eerste spoorwegovergang komende van Lier, heeft een beperkte en lovenswaardige oplossing gebracht die het fileprobleem uiteraard niet oplost, maar dat was ook niet het opzet. Een stevige en toekomstgerichte oplossing in coördinatie met de NMBS wordt voor dit knooppunt dan ook onmisbaar en dringend.

1. Is de minister op de hoogte van dit cruciaal knooppunt en worden er bepaalde vaststellingen en/of metingen gedaan? Zo ja, wat zijn de resultaten en besluiten?
2. Werd naar een duurzame oplossing gezocht en wat is het resultaat?
3. Binnen welke termijnen mag de realisatie ervan worden verwacht?
4. Is het niet mogelijk, in afwachting en ter bevordering van het verkeer, onmiddellijk na de spoorwegovergang komende van Lier, een voorselectie richting Herselt (links) en Aarschot (rechts) op de rijweg te doen aftekenen?
5. Wordt, rekening houdend met een enorme toename van het vrachtvervoer op de hierop blijkbaar niet berekende Liersesteenweg, een alternatieve rijbaan rechtstreeks aansluitend op de westelijke ring van Aarschot dan niet onvermijdbaar?

Vraag nr. 23
van 5 november 1993
van de heer J. EEMAN

Autosnelwegen – Niet onderhouden stootbanden

Op onze autosnelwegen zijn de stootbanden vaak niet onderhouden. Vele gedeeltes zijn aan vernieuwing toe, andere moeten dringend worden opgefrist.

Graag vernam ik welke wijzigingen de minister plant.

Vraag nr. 24
van 9 november 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Luchthaven van Zaventem – Betere aansluiting van de passagiersterminal met het internationaal wegennet

De luchthaven van Zaventem vormt een ware tewerkstellingspool in Vlaams-Brabant. De GOM pleit in dat verband voor een aantal maatregelen die de leefbaarheid van de luchthaven ten goede moet komen. Concreet zou een betere ontsluiting van de passagiersterminal moeten worden nagestreefd door een betere aansluiting op het internationale wegennet. Hiertoe zou het kruispunt van de Leopold III-laan met de Vilvoordelaan moeten worden aangepast.

Kan de minister mij meedelen of er ter zake reeds beslissingen werden getroffen en of er desgevallend al sprake is van enige planning?

Vraag nr. 27
van 9 november 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Ninoofsesteenweg te Vollezele – Slechte staat van de weg en verkeerscontrole

De Ninoofsesteenweg is door de jaren heen een drukke baan geworden. Vooral dan voor het zware verkeer van de Waalse steengroeven, richting haven van Antwerpen.

Tussen de Plaats te Vollezele en de verkeerslichten ligt een stuk Ninoofsesteenweg in slechte staat.

Sommige bewoners klagen over het lawaai en het snelle verkeer, en lieten daarom een petitie rondgaan.

Het zijn vooral deze bewoners die het langzaam beu worden. Elke werkdag vanaf 3.30 uur razen de té zwaar geladen vrachtwagens langs de steenweg.

Door de slechte staat van het wegdek beginnen sommige huizen te scheuren.

Een ander opmerkelijk verschijnsel is het feit dat er zo goed als geen snelheidscontroles worden uitgevoerd.

De verkeerslichten moesten een gedeelte van de problemen oplossen. Maar nu ze er staan volstaan zij niet om de snelheid te beperken.

1. Welke maatregelen zal de minister nemen om aan de slechte staat van de Ninoofsesteenweg een einde te stellen? Wanneer worden de noodzakelijke herstellingswerken uitgevoerd?
2. Wanneer werden er voor het laatst snelheidscontroles uitgevoerd aan de Melkerij (nu rusthuis De Zwalm)?
3. Hoeveel processen-verbaal voor overdreven snelheid werden er hier opgesteld voor de periode 1992-1993?
4. Werden er reeds controles uitgevoerd om na te gaan of de vrachtwagens niet te zwaar geladen zijn?

vraag nr. 29
van 10 november 1993
van de heer J. DE MEYER

Afschaffing opvolregel en heroriëntatie mini-decreet – Attesten afgeleverd door burgemeesters.

Op 9 juni laatstleden keurde de Vlaamse Raad drie ontwerpen van decreet goed die een trendbreuk betekenen in de ruimtelijke ordening in Vlaanderen. Deze drie decreten behelzen de afschaffing van de opvolregel, de heroriëntatie van het mini-decreet en de regeling van de zonevreemde bedrijven. Deze drie decreten werden op 12 en 14 augustus gepubliceerd en zijn inmiddels van kracht.

Voor de eigenaars van gronden of panden gelegen in gebieden die onder de toepassings sfeer van deze decreten vallen is er evenwel nog steeds onzekerheid over de exacte implicaties ervan.

Vooraleer over te gaan tot een verkoop of bij regeling van een erfenis verzoekt de notaris veelal het gemeen-

tebestuur om een attest waarin de stedenbouwkundige situatie van een perceel of pand ten opzichte van de geldende wetgeving wordt beschreven. In sommige gemeenten werden, voor de inwerkingtreding van deze decreten, door de burgemeester “verklaringen” afgeleverd waarin werd gesteld dat er op de betrokken gronden mocht gebouwd worden of dat gebouwen mochten ver- of herbouwd worden indien het desbetreffende dossier door Arohm wordt goedgekeurd.

1. Is het bestaan van dergelijke verklaringen de minister bekend ?
2. Wat is de waarde van deze “verklaringen” ?
3. Kunnen diegenen die over dergelijke verklaringen beschikken enige rechten laten gelden

H. WECKX

VLAAMSE MINISTER VAN CULTUUR EN
BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 6
van 9 november 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BRTN-radio – Gebruik van bepaalde epitheta in de nieuwsuitzendingen

Vrij dikwijls gebruikt de BRTN bepaalde epitheta om het nieuws te duiden. Zo wordt het FDF regelmatig als de “radicale franstalige partij” bestempeld (dit was onder meer het geval op 16 september jongstleden in de radionieuwsuitzending van 13.00 uur). Het Vlaams Blok daartegenover wordt regelmatig door de openbare omroep “extreem-rechts” genoemd. Met andere woorden een partij die ooit een affiche uitbracht met de slogan “Brüssel Vlaams, ça jamais” en die er openlijk voor uitkomt dat zij een heel stuk van Vlaams-Brabant bij Brussel wil aanhechten, wordt door de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap slechts als “radicaal” bestempeld terwijl een partij die zich kordaat inzet voor het Vlaams zijn van Vlaams Brabant als “extreem” bestempeld wordt en dit ondanks het feit dat het begrip “extreem” een heel stuk pejoratiever overkomt dan het woord “radicaal”.

Het resultaat is dat er in feite niet meer aan duiding maar wel aan opiniëring gedaan wordt en opiniëring wordt niet toegestaan door het reglement waaraan BRTN-journalisten zich dienen te houden.

Ook kunnen de adjectieven die de BRTN met het oog op duiding van het nieuws aan bepaalde begrippen toevoegt voor heel wat verwarring bij de luisteraar of de kijker zorgen.

Zo wordt steevast de huidige communistische oppositie in Rusland als “conservatief” bestempeld. Dit ondanks het feit dat de communisten zich door de geschiedenis heen steeds als “progressief” hebben willen profileren en de “conservatieven” altijd als hun vijanden hebben beschouwd.

In Zuid-Afrika wordt dan weer het ANC waarvan de Communistische Partij van Zuid-Afrika een wezenlijk deel uitmaakt door de BRTN als “progressief” bestem-

peld terwijl de Zoelobeweging Inkatha, die een tegenstander is van het ANC en dus anti-communistisch is, als “conservatief” wordt beschreven.

De minister zal het met mij eens zijn dat het gebruik van een zelfde woord om tegenstrijdige begrippen te situeren de duidelijkheid van het nieuws zeker niet bevordert.

De vraag kan trouwens gesteld worden : gaat het hier ook niet om opiniëring ? In die mate dan dat er een sterke indruk ontstaat dat de BRTN al wat ze niet gunstig gezind is als “conservatief” omschrijft.

Is de minister niet van mening dat de BRTN omzichtiger dient om te springen met het gebruik van “duidelijke” epitheta ?

Zou het niet beter zijn deze epitheta achterwege te laten en ze te vervangen door een verklarende zin ? Dat dit mogelijk is bewijst het feit dat voor Namibië zolang het een mandaatgebied was van Zuid-Afrika, de BRTN in haar nieuwsuitzendingen telkens ze het woord Namibië uitsprak er aan toevoegde : “het land dat tegen de wil van de UNO door Zuid-Afrika bezet wordt”.

Is de minister niet van mening dat zelfs wanneer in de meerderheid van de media dezelfde epitheta als de BRTN gebruikt worden om dezelfde feiten te duiden, dit voor de BRTN geen verantwoording kan, zijn vermits de openbare omroep in tegenstelling met de meeste andere media gebonden is aan zeer strikte objectiviteitsregels ?

Is de minister niet van mening dat de BRTN het feit of iets als radicaal, extreem, conservatief, progressief, enzovoort bestempeld moet worden best aan de beoordeling van de kijker of de luisteraar overlaat ?

Vraag nr. 7
van 9 november 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BRTN-radio – Nieuwsuitzending

De gemeenteraad van Gent besliste op dinsdag 19 oktober het hoger onderwijs van de stad over te laten aan de twee autonome officiële hogescholen die op 1 september 1994 in Oost-Vlaanderen van start moeten gaan.

In de berichtgeving die de BRTN op woensdag 21 oktober omtrent het debat in de gemeenteraad bracht in de nieuwsuitzendingen van 7.00 en 8.00 uur van Radio 1 en in het regionaal nieuws van BRT2-Oost-Vlaanderen van 12.30 uur van dezelfde dag, werd voor wat de oppositie betreft slechts gewag gemaakt van de standpunten van de VLD en van Agalev.

Uit de kranten verneem ik nochtans dat zowel de Vlaams Blok-fractie als de fractie VNG wel tussen beide kwamen.

Is de minister van mening dat de BRTN zich aan de objectiviteitsregel gehouden heeft door twee van de vier oppositiepartijen dood te zwijgen ?

Zo nee vernam ik graag welke maatregelen er getroffen werden.

L. VAN DEN BOSSCHE

VLAAMSE MINISTER VAN ONDERWIJS EN
 AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 11
van 4 november 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN

Leerkrachten – Vergoeding gebruik openbaar vervoer

Sinds geruime tijd zijn er moeilijkheden om leerkrachten te vergoeden die gebruik maken van het openbaar vervoer. Volgens de CAO die de minister met de vakbonden heeft gesloten kan de werkingstoelage worden gebruikt voor een tussenkomst.

1. Wordt er rekening gehouden bij de bepaling van de hoogte van de werkingstoelage met het aantal tussenkomsten die een school doet voor leerkrachten die het openbaar vervoer gebruiken ?
2. Als dat niet zo is, wordt een school met veel milieuvriendelijke leerkrachten die het openbaar vervoer gebruiken, niet benadeeld ?
3. Waarom moet de school deze vergoeding betalen en geen wedden, kinderbijslagen, pensioenen en andere vergoedingen ?
4. Leerkrachten die openbaar vervoer gebruiken gaan meestal niet tot het uiterste en aanvaarden dat ze géén vergoeding krijgen. Wat dan met het gelijkheidsbeginsel ?
5. De moeilijkheden rond deze vergoeding doen het aantal gebruikers van trein, tram en bus zeker niet toenemen. Was het niet de bedoeling van deze vergoeding de milieuvriendelijke vervoerwijze te bevorderen ? Werkt de minister met de moeilijk uitvoerbare CAO deze bedoeling niet tegen ?

Vraag nr. 15
van 9 november 1993
van de heer L. STANDAERT

Leerkrachten – Bijscholing

In onderwijsmiddelen worden grote vraagtekens geplaatst bij de vele tientallen miljoenen franken die jaarlijks aan bijscholing van leerkrachten besteed worden. De leerkrachten beseffen wel degelijk dat bijscholing een heilzame invloed kan hebben op een onderwijsloopbaan. Alleen de manier waarop en de bekwaamheid van de personen die instaan voor deze bijscholing worden in vraag gesteld.

Dit schooljaar is het niet anders. Zo worden leraars gedetacheerd om bij te scholen in het gebruik van de computer in bepaalde vakken, die de voorbije maanden zichzelf hebben moeten bijscholen in het gebruik van de PC omdat ze nog nooit zelf met een PC hadden gewerkt.

1. Hoeveel voltijds en halftijdse leerkrachten werden voor dit schooljaar gedetacheerd naar bijscholingsprojecten, per net ?

2. Wie bepaalt in het gemeenschapsonderwijs welke leerkrachten voor deze opdrachten in aanmerking komen ?
3. Op grond van welke criteria gebeuren de detacheringen ?
4. Klopt het dat leerkrachten gedetacheerd voor bijscholingen in het gemeenschapsonderwijs eerst zelf bijgeschoold worden in andere netten ?
5. Klopt het dat leerkrachten meewerken aan bijscholingsprojecten in verband met gebruik van de computer die geen enkele ervaring hebben met een PC/met programmeren ?
6. Zijn er plannen om het hele project bijscholing te herzien ?

Vraag nr. 16
van 9 november 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN

TV-reclame – Vorming en begeleiding van de jonge consument in de school

In januari 1992 nam de Bond van Grote en Jonge Gezinnen het volgende standpunt in inzake TV-reclame en kinderen. “. . . Een reglementering die de misbruiken beteugelt is één weg om de invloed van de reclame op kinderen te beperken. Even belangrijk is vorming en begeleiding van de jonge consument ; de marktmechanismen uitleggen, de rol van de reclame verduidelijken, de technieken die in de reclame worden gebruikt leren onderkennen. En dit is een taak van zowel de ouders, de school als de overheid”.

1. Is de minister het eens met deze taakstelling naar de school toe ?
2. Kan de minister uitleggen hoe de kleuter-, lagere en middelbare school aan vorming doen inzake reclame ?
3. Hoe worden de leerkrachten tot dit soort vorming voorbereid ?
4. Is voorzien in bijscholing van leerkrachten voor dit onderwerp ?
5. Volgens onderzoek kijken kinderen uit lagere sociale milieus erg veel TV, zijn ze bijzonder beïnvloedbaar en krijgen ze weinig of geen vorming van hun ouders inzake TV-reclame. Heeft de school tegenover hen een bijzondere taak ? Hoe vervult ze die ?

Vraag nr. 17
van 9 november 1993
van de heer P. HOSTEKINT

ARGO – Aanwerving kaderpersoneel met specifieke opdrachten

Ik stel vast dat er zich geregeld wijzigingen voordoen in het kaderpersoneel, belast met specifieke opdrachten in de ARGO. Onlangs werd er een mij bekende directeur basisonderwijs in het kaderpersoneel aangeworven. Dit is voor mij de aanleiding om enkele vragen te stellen.

1. Kan iemand als kaderpersoneelslid aangeworven worden wanneer de kinderen van betrokkene geen school lopen in het Gemeenschapsonderwijs ? Aanvullend vraag ik mij af hoe iemand die een belangrijke opdracht heeft in de ARGO, deze specifieke taak in het belang van het Gemeenschapsonderwijs kan uitvoeren, daar waar betrokkene zelf, door zijn daden of sympathie ten opzichte van een ander net, het pedagogisch project van het Gemeenschapsonderwijs niet onderschrijft en in moreel conflict moet zijn met de “Verklaring van gehechtheid aan het Gemeenschapsonderwijs”.
2. Is er een oproep gebeurd, binnen het Gemeenschapsonderwijs, naar eventuele kandidaten voor die bepaalde opdracht ?
3. De ARGO controleert de verplichtingen van de lorgo's in verband met de te hanteren objectieve criteria. Werden criteria door de Centrale Raad of het Vast Bureau terzake vastgelegd en zijn ze ook toepasselijk bij het werven van kaderpersoneel of opdrachthouders ? Wordt daarbij onder meer rekening gehouden met het criterium “kinderen in het Gemeenschapsonderwijs” ?
4. Hoeveel kaderpersoneelsleden, vrij aangeworven door de Centrale Raad, laten hun kinderen les volgen in het vrije katholieke net ?
5. Wanneer werd over de hogervermelde aanwerving beslist en was er binnen de Centrale Raad een unaniem akkoord ?
6. Waren er nog andere kandidaten voor deze functie ?
7. Welke functie en taakomschrijving krijgt het aangeworven personeelslid toegewezen ?
8. Werd een bepaalde duurtijd aan de opdracht gekoppeld ?
9. Wordt de geloofwaardigheid van de ARGO door dit voorval niet in het gedrang gebracht ?

J. SAUWENS

VLAAMSE MINISTER VAN VERKEER,
BUITENLANDSE HANDEL EN
STAATSHERVORMING

Vraag nr. 5
van 9 november 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

De Lijn – Taalgebruik bij reclame

In Vlaams-Brabant rijden bussen van de Lijn waarop publiciteit is aangebracht van een Volvogarage uit Zellik, deelgemeente van Asse. De reclameboodschap is tweetalig, Nederlands-Frans.

Is de minister niet van oordeel dat het wel erg vreemd is dat de Vlaamse Vervoermaatschappij Franstalige reclame verspreidt van een bedrijf uit een eentalig Vlaamse gemeente ? Is de publiciteit bij de Lijn aan bepaalde reglementen onderworpen, onder meer inza-

ke taalgebruik ? Heeft de minister ter zake al bepaalde richtlijnen aan de maatschappij voorgehouden ?

Vraag nr. 6
van 9 november 1993
van de heer L. BARBE

Geraardsbergen – Afschaffing van de veerdienst

De veerdienst over de Dender, tussen Idegem en Onkerzele (Geraardsbergen) wordt druk gebruikt door buurtbewoners en schoolkinderen. De veerdienst heeft ook op toeristisch vlak belang (nabijgelegen provinciaal domein de Gavers, verschillende wandelroutes enzovoort). Tot mijn verbazing verneem ik dat deze vorm van “zacht verkeer” zou verdwijnen. Er zouden plannen zijn om de veerdienst tussen 1 november en 1 maart af te schaffen.

1. Verdwijnt deze veerdienst inderdaad tussen 1 november en 1 maart ?
2. Wat zijn hiervoor de redenen ?
3. Welke besparingen worden hier meer gerealiseerd ?
4. Welke alternatieven voorziet de minister voor buurtbewoners, schoolkinderen en toeristen

Vraag nr. 7
van 10 november 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Trein-bus combinatie – Aandacht voor treinreizigers die met de wagen naar het station komen.

Zeer recentelijk werden in 49 aansluitingsstations de reizigers geteld die trein en bus combineren. De bedoeling is dat beide vervoersmiddelen op termijn beter op elkaar zouden worden afgestemd. Dit is positief. Kan de minister mij meedelen of in dit onderzoek ook rekening wordt gehouden met reizigers die zich met een personenwagen naar het treinstation begeven, omdat het aanbod van de Lijn te beperkt is ? Ik denk dan vooral aan de reizigers buiten de spitsuren.

Vraag nr. 8
van 10 november 1993
van de heer L. BARBE

Verdrag van Granada – Uitvoering

Het Europees Verdrag ter bescherming van het bouwkundig erfgoed van Europa, opgemaakt te Granada op 3 oktober 1985 werd door ons land goedgekeurd bij wet van 8 juni 1992 (Belgisch Staatsblad van 29 oktober 1993). Het verdrag is op 1 december 1987 in werking getreden.

Kan de minister mij meedelen op welke manier de volgende bepalingen van dit verdrag in het Vlaams gewest worden nageleefd :

artikel 4, 2, a : het in de wetgeving opnemen van bepalingen die erop zijn gericht een bevoegde autoriteit in kennis te stellen van alle plannen tot afbraak of verandering van monumenten waarvoor bescherming wordt overwogen ;

artikel 4, 2, c : het in de wetgeving opnemen van bepalingen die erop zijn gericht het de overheid mogelijk te maken van de eigenaar van een beschermd goed te eisen dat hij werkzaamheden uitvoert of, indien de eigenaar in gebreke blijft, deze werkzaamheden zelf te verrichten ;

artikel 8 : de verplichting steun te verlenen voor wetenschappelijk onderzoek

artikel 16 : de verplichting de opleiding te bevorderen in verschillende beroepen en ambachten die betrokken zijn bij het behoud van het architectonisch erfgoed ;

artikel 19 : de verplichting op Europees niveau uitwisselingen te bevorderen van deskundigen.

W. DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMSE MINISTER VAN FINANCIËN EN
BEGROTING, GEZONDHEIDSINSTELLINGEN,
WELZIJN EN GEZIN

Vraag nr. 2
van 9 november 1993
van de heer P. HOSTEKINT

Diensten voor Opvanggezinnen – uitbreiding

Naar ik vernomen heb zouden een aantal dossiers betreffende de uitbreiding van diensten voor Opvanggezinnen nog blijven aanslepen. Zo hebben de diensten voor Opvanggezinnen regio Kortrijk en regio Roeselare (SVV) aan de Raad van Bestuur van Kind en Gezin reeds een tijd geleden een verzoek tot uitbreiding van de opvangcapaciteit gedaan. Dit om de kwaliteit van de dienstverlening te kunnen waarborgen. In eerste instantie werd voor beide regio's een uitbreiding gevraagd tot een 4/4-dienst (min. 11.500 plaatsingsdagen), in tweede instantie een uitbreiding tot 3/4-dienst (8.809 plaatsingsdagen). Tot op heden werden deze diensten nog in het ongewisse gelaten.

Graag had ik de minister gevraagd naar de algemene stand van zaken in deze problematiek en in die van deze specifieke diensten in het bijzonder.

Vraag nr. 3
van 10 november 1993
van de heer R. VAN WALLEGHEM

In-vitro-bevruchting – Risico's

Onlangs zag ik op de Franse zender Antenne 2 een wetenschappelijke reportage over niet meer zo jonge vrouwen die te maken hadden met fertiliteitsproblemen. De reportage ging voornamelijk over genopauzeerde vrouwen die door een in-vitro fertilisatie-ingreep zwanger werden. Er werden ook mislukkingen (met o.a. een blijvende verlamming voor de vrouw) aangehaald.

1. Bestaat er in Vlaanderen een controleorgaan dat zich buigt over de medische, ethische, sociofamiliale en filosofische gevolgen van deze in-vitro-bevruchting ?

2. Tot welke leeftijd kunnen de vrouwelijke patiënten in aanmerking komen voor de aangehaalde technieken ? Welke zijn de richtlijnen ?
3. Kan de minister mijn stelling delen dat er een zeer verhoogd risico bestaat bij vrouwen van meer dan veertig jaar : pathologie gebonden aan subklinische artherosclerose, arteriële hypertensie, suikerziekte, enz.
4. Vindt de minister niet dat er een wettelijke leeftijds-grens moet ingebouwd worden ?

Vraag nr. 5
van 10 november 1993
van de heer R. VAN WALLEGHEM

Kunstmatige bevruchting – Donors en receptors

Met betrekking tot de technieken van kunstmatige inseminatie en in-vitro-bevruchting zou ik aan de minister de volgende vragen willen stellen :

1. Worden er criteria gehanteerd voor de selectie van donors en receptors ?
2. Is er een beperking voor het maximaal aantal inseminaties met één donor ?
3. Wordt er gelet op het risico van bloedverwantschap ?

Vraag nr. 6
van 10 november 1993
van de heer R. VAN WALLEGHEM

Kunstmatige bevruchting – Embryo's

Met betrekking tot de centra voor kunstmatige inseminatie en in-vitro-bevruchting zou ik aan de minister nog enkele bijkomende vragen willen stellen :

1. Wat gebeurt er met de zogenaamde "overtallige" embryo's ?
2. Hoelang worden embryo's ingevroren en welk lot is hun beschoren ?
3. Wat gebeurt er met een particuliere embryobank die in falung wordt gesteld ?

Vraag nr. 7
van 10 november 1993
van de heer R. VAN WALLEGHEM

Kunstmatige bevruchting – Aantal en kosten

Met betrekking tot de centra voor kunstmatige inseminatie en in-vitro-bevruchting zou ik aan de minister volgende vragen willen stellen :

1. Hoeveel kinderen worden in Vlaanderen jaarlijks via deze technieken ter wereld gebracht ?
2. Zijn er cijfers over het aantal kinderen dat geboren wordt in verhouding met het aantal pogingen ?

3. Wat kosten die technieken en worden die door de sociale zekerheid gefinancierd of blijven zij ten laste van de patiënt ?

Vraag nr. 8
van 12 november 1993
van de heer J. DE MOL

Gevangenis – Samenstelling beschermcomités

De bevoegdheden die door de beschermcomités worden uitgeoefend behoren toe aan de gemeenschappen. Graag vernam ik van de minister of deze comités reeds zijn samengesteld. Wat zijn de voorwaarden om deel uit te maken van deze beschermcomités ? Welke onverenigbaarheden maken deelname aan deze comités onmogelijk ?

Vraag nr. 9
van 12 november 1993
van de heer R. VAN WALLEGHEM

Kunstmatige bevruchting – Omvang in Vlaanderen

Kan U mij meedelen hoeveel centra voor kunstmatige inseminatie en in-vitrobevruchting in Vlaanderen werkzaam zijn, hoeveel gameten- en embryobanken hier bestaan, waar ze gevestigd zijn en of ze behoren tot de openbare of de privé-sector ?

RECHTZETTING

In Bulletin nr. 21 van 4 oktober 1993 (blz. 1117) werd vraag nr. 243 afgedrukt onder een verkeerde naam. De vraagsteller is de heer F. DE MAN.

REGISTER

Vraag nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen				
111	22.07.1993	L. Barbé	<i>Portefeuille FNSV-Gimvindus – Waardebepaling</i>	129
117	26.07.1993	L. Barbé	<i>Steunmaatregelen scheepsbouw en ijzer- en staalindustrie – Verslagen aan de EG-commissie</i>	130
130	24.11.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>Impulsgebied Zennevallei – Behandeling goedgekeurde projecten</i>	130
133	13.10.1993	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaams Gewest – Gadgets</i>	131
9	09.11.1993	L. Standaert	<i>Vlaanderen 2002 – Opmerkingen Rekenhof</i>	107
10	0 12.11.1993	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Elm Energy – Investering in Vlaanderen</i>	142
7	04.11.1993	E. Baldewijns	<i>Wetenschappelijk onderzoek – Cofinanciering vervangen door prefinanciering</i>	131
8	04.11.1993	E. Baldewijns	<i>Biotechnologie – Financiering Vlaamse onderzoeksploegen</i>	132
11	12.11.1993	L. Barbé	<i>Werkgroep CO₂-reductieplan – Achterstand</i>	107
12	23.11.1993	G. Annemans	<i>Gimvindus – Controle door het Vlaamse Gewest</i>	107
15	26.11.1993	J. De Meyer	<i>Europese nitraatrichtlijn – Aanduiding van kwetsbare zones</i>	108
N. DE BATSELIER, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting				
6	26.10.1993	L. Barbé	<i>Slachthuis van Sint-Lievens-Houtem – Maatregelen</i>	108
7	26.10.1993	L. Barbé	<i>Handhaving Vlarem en arrest Funtastic – Standpunt Raad van State</i>	109
8	28.10.1993	G. Vanleenhove	<i>Grondwaterbeheer – Toezicht</i>	110
10	29.10.1993	R. Wierinckx	<i>Hinderlijke inrichtingen – Probleem van verplaatsbare installaties</i>	111
11	04.11.1993	W. De Vlieghe	<i>Industriezone Ternat – Schending natuurgebied</i>	111
14	10.11.1993	R. Wierinckx	<i>Stilstaande voertuigen – Geluidshinder</i>	113
15	10.11.1993	F. Van Vaerenbergh	<i>Herne – Containerpark</i>	113
16	10.11.1993	J. Cauberghs	<i>Beringen – Plannen betreffende afvalverbranding</i>	114
17	10.11.1993	V. Dua	<i>Bosdecreet – Subsidiëring</i>	114
18	10.11.1993	V. Dua	<i>Bosdecreet – Lange termijnplanning</i>	115
19	10.11.1993	V. Dua	<i>Bosdecreet – Subsidies</i>	115
20	10.11.1993	V. Dua	<i>Bosdecreet – Beheersplan</i>	116
21	10.11.1993	M. Vogels	<i>Oefenterrein van een rijkschool – Vergunningsplicht</i>	116

22	12.11.1993	E. Van Vaeren-bergh	<i>Nieuwe electriciteitscentrales – Milieubelasting</i>	116
26	23.11.1993	L. Barbé	<i>Veldproeven met genetisch gemodificeerde planten in een serre – Vlarem</i>	117

T. KELCHTERMANS, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden

358	29.07.1993	M. Maertens	<i>Vaarreglementering op de IJzer – Aanpassing</i>	132
4	20.10.1993	M. Capoen	<i>Duinendecreet – Uitreiken bouwvergunningen</i>	133
5	21.10.1993	M. Capoen	<i>Duinendecreet – Interpretatie</i>	134
6	21.10.1993	E. Van Vaeren-bergh	<i>Structuur- en milieubeleidsplan Halle – KMO-zone Hellbroek-Zuid</i>	135
8	○ 26.10.1993	B. Vandendriesche	<i>„Staketsel” in Nieuwpoort – Hernieuwing</i>	142
9	26.10.1993	F. Vermeiren	<i>Grondbestemming op gewestplannen – Belasten toekomst steenbakkerijen</i>	135
10	○ 26.10.1993	H. Van Dienderen	<i>Gewestwegen – Verwijderen resten klapbanden</i>	142
12	27.10.1993	P. Van Grembergen	<i>Overdekte markten – Vergunning</i>	136
15	28.10.1993	V. Dua	<i>Gewestplan Kortrijk en zone Beneluxlaan – Inherzieningstelling en bijzonder plan van aanleg</i>	136
16	○ 28.10.1993	E. Van Vaeren-bergh	<i>Wegeninfrastructuur in Vlaams-Brabant – Beperkte middelen</i>	142
18	○ 29.10.1993	J. De Meyer	<i>Realisatie Verrebroekdok – Respecteren lijn-De Bondt</i>	142
19	29.10.1993	X. Buisseret	<i>Stadsvernieuwing in Antwerpen – Maatregelen</i>	137
20	○ 29.10.1993	F. Vergote	<i>Gewestplan Roeselare-Tielt – Inherzieningstelling</i>	143
21	○ 04.11.1993	W. De Vlieghe	<i>Industriezone Ternat – Schending natuurgebied</i>	143
22	○ 04.11.1993	A. Verlinden	<i>Spoorwegovergangen in Aarschot – Oplossing fileprobleem</i>	143
23	○ 05.11.1993	J. Eeman	<i>Autosnelwegen – Niet onderhouden stootbanden</i>	144
24	○ 09.11.1993	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Luchthaven van Zaventem – Betere aansluiting van de passagiersterminal met het internationaal wegennet</i>	144
25	09.11.1993	L. Barbé	<i>Buggenhout – Belangenvermenging</i>	117
26	09.11.1993	E. Van Vaeren-bergh	<i>Eurovignet – Verdeling van de inkomsten</i>	118
27	○ 09.11.1993	E. Van Vaeren-bergh	<i>Ninoofsesteenweg te Vollezele – Slechte staat van de weg en verkeerscontrole</i>	144
28	10.11.1993	E. Van Vaeren-bergh	<i>Vroegere ACEC-fabrieken in Drogenbos – Vervuilde grond</i>	118
29	○ 10.11.1993	J. De Meyer	<i>Afschaffing opvulregel en heroriëntatie mini-decreet – Attesten afgeleverd door Burgemeesters</i>	144
36	23.11.1993	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Verkeersboetes en Eurovignet – Verdeling van de opbrengsten</i>	119

H. WECKX, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden

174	13.09.1993	R. Van Walleghem	<i>BR TN-programma Het Vrije Westen – Overschrijden welvoegelijkheid</i>	137
204	18.10.1993	P. Hostekint	<i>Mediabib – Afbouw</i>	138
2	28.10.1993	F. Van den Eynde	<i>BRTN-radionieuwsuitzending in verband met terugtrekken Kroatische troepen – Tekortschieten in informatieplicht</i>	139
3	29.10.1993	F. Van den Eynde	<i>BR TN-nieuwsuitzending Oost-Vlaanderen – Maatregelen tegen falen informatieopdracht</i>	139
4	09.11.1993	P. Hostekint	<i>Federatie van Werkgevers van Sociaal-Cultureel Werk – Subsidiëring</i>	119
5	09.11.1993	F. Dewinter	<i>Frankfurtse boekenbeurs – Vlaamse bijdrage</i>	120
6	o 09.11.1993	F. Van den Eynde	<i>BRTN-radio – Gebruik van bepaalde epitheta in de nieuwsuitzendingen</i>	145
7	0 09.11.1993	F. Van den Eynde	<i>BRTN-radio – Nieuwsuitzending</i>	145
8	10.11.1993	H. Marsoul	<i>Gemeentelijke archiefbescheiden en burgerlijke stand – Raadpleging</i>	120
9	12.11.1993	F. Vermeiren	<i>Amateuristische kunstbeoefening – Subsidiëring</i>	121

L. VAN DEN BOSSCHE, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

5	28.10.1993	F. Van den Eynde	<i>Verbod op politiek in de school – Aanvragen van scholen in verband met programma partij Helaba</i>	122
9	29.10.1993	X. Buisseret	<i>Hygiëne van schoolgaande jeugd – Onderzoek en maatregelen</i>	139
10	04.11.1993	E. Baldewijns	<i>Academische titels volgens EG-richtlijnen – Gelijkwaardigheid</i>	122
11	0 04.11.1993	H. Van Dienderen	<i>Leerkrachten – Vergoeding gebruik openbaar vervoer</i>	146
12	05.11.1993	J. Eeman	<i>Gesubsidieerd en gemeenschapsonderwijs – Gereffecteerde boven-taligen</i>	123
13	09.11.1993	R. Bosman	<i>Gemeenschapsonderwijs in Mechelen – Geschiedenisles</i>	126
14	09.11.1993	R. Bosman	<i>Omzendbrief – Politieke activiteit en propaganda in de school</i>	127
15	0 09.11.1993	L. Standaert	<i>Leerkrachten – Bijscholing</i>	146
16	0 09.11.1993	H. Van Dienderen	<i>TV-reclame – Vorming en begeleiding van de jonge consument in de school</i>	146
17	0 09.11.1993	P. Hostekint	<i>ARGO – Aanwerving kaderpersoneel met specifieke opdrachten</i>	146

J. SAUWENS, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming

1	20.19.1993	A. Denys	<i>Diensten Vlaamse Gemeenschap – Huisvesting</i>	140
3	28.10.1993	M. Didden	<i>De Lijn – Voorstel tot invoeren van gezinskaart</i>	128
5	0 09.11.1993	L. Van Nieuwenhuysen	<i>De Lijn – Taalgebruik bij reclame</i>	147
6	o 09.11.1993	L. Barbé	<i>Geraardsbergen – Afschaffing van de veerpont</i>	147
	0 10.11.1993	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Trein-bus combinatie – Aandacht voor treinreizigers die met de wagen naar het station komen</i>	147

8 o 10.11.1993 **L. Barbé** *Verdrag van Granada – Uitvoering* 147

L. DETIEGE, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden

3 12.11.1993 **L. Barbé** *Gevaarlijke kacheluitwasemingen – Voorzorgsmaatregelen* 129

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin

96 22.09.1993 **L. Van Nieuwen-Info-krantjes over huisvesting – Taalgebruik huysen** 140

1 05.11.1993 **F. Vermeiren** *Service-flats voor ouderen – Subsidies* 141

2 o 09.11.1993 **P. Hostekint** *Diensten voor Opvanggezinnen – Uitbreiding* 148

3 o 10.11.1993 **R. Van Walleghem** *In-vitro-bevruchting – Risico's* 148

5 o 10.11.1993 **R. Van Walleghem** *Kunstmatige bevruchting – Donors en receptors* 148

6 o 10.11.1993 **R. Van Walleghem** *Kunstmatige bevruchting – Embryo's* 148

7 o 10.11.1993 **R. Van Walleghem** *Kunstmatige bevruchting – Aantal en kosten* 148

8 o 12.11.1993 **J. De Mol** *Gevangenis – Samenstelling beschermcomités* 149

9 o 12.11.1993 **R. Van Walleghem** *Kunstmatige bevruchting – Omvang in Vlaanderen* 149